

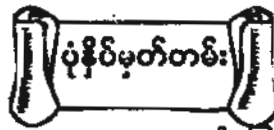
သမိုင်း စာပေ

ရွှေဘဝင်

မျက်ရည်မြစ်ဖယ် မခမ်းဘရွေ့

BURMESE
CLASSIC
COM

La

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာအုပ် - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် (၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+၈) ခုနက်ကွက်
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံပန်းချီ - Lလင်း
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဖလှယ် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်
- သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူခံယူပါသည်။

ရွှေဘဝင်

မှတ်တမ်းဖြစ်သော မခမ်းသရွေ့ / ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်
သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။ ၂၂၂-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) မှတ်တမ်းဖြစ်သော မခမ်းသရွေ့

“ဒေါ်...”

ရွာထိပ်လုံခြုံရေး ကင်းတဲမှ ညတစ်နာရီထိုး သံချောင်း
ခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့်... သစ္စာမျိုး အိပ်ရာထဲမှထပြီး
တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းအပြင်ဘက်က အခြေအနေကို လေ့လာ
လိုက်ရာ... အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျနေလေပြီ...။

သစ္စာမျိုးအတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးကို
အသုံးချရန် ဖေဖေရဲ့အမွေအနှစ်အဖြစ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့
သော ကရင်လွယ်အိတ်အနီကြီးကို သေတ္တာထဲမှထုတ်ယူ၍
လိုအပ်သောအဝတ်အစားများကို ထည့်လိုက်သည်။ ထို
နောက် မိမိစုထားသော ဝိုက်ဆံအဟောင်းလေးများကို လက်
တိုင်ပဝါလေးနှင့်ထုတ်ပြီး... လွယ်အိတ်အောက်ဆုံးမှာထည့်
ကာ လွယ်အိတ်ကို ခေါက်တုံ့ချည်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကွီး...”

တံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာပြန်ဝိတ်ပြီး...အောက်ထပ်သို့ ခြေသံလုံစွာနှင့် ဆင်းခဲ့လေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို မင်း ကံ့ဆွဲပြီး ဝိတ်ထားသောကြောင့် သစ္စာမျိုး မပြီး ဖွင့်ဖို့မှာ မလွယ် သဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်အောက်ထပ်တွင်အိပ်ရသော ထမင်းချက်အိမ်က အိပ်ဟောက်သံကိုပင်ကြားနေရသည်။ နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့် လိုက်ပြီး ခြံကပ်ခြေချလိုက်ချိန်တွင် ရင်ကိုတုန်လှုပ်စေသော ခြောက်စွဲ မှုများ ဝက်ရောက်လာသည်။ ခြေလှမ်းတွေစုံရပ်ပြီး ရှေ့ကိုဘိုးရန် လေးလံသလို ခံစားနေရသည်။

သစ္စာမျိုး နှင်စဉ်းစားစမ်း...ဒီအိမ်ကြီးမှာ နှင်ဘဝကို စတေးခံမှာလား...နှင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို နှင်ရွံရှာမုန်းတီးတဲ့ လူရဲရင်ခွင်ထဲမှာ အပြီးခြပ်နံ့မှာလား...သူတို့က နှင်အဖေနဲ့ အမေကို သက်တံသုတေ့...

“တောက်...”

သစ္စာမျိုး အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး သတ္တိကိုမွှေးလိုက် သည်။

“ငါ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေကို မချိန်ကစပြီး စွန့်လွှတ်ရ တော့မယ်...ငါ့အဖေနဲ့ အမေအတွက် ဒင်းတို့ကို ငါလက်စား ပြန်နေရမယ်”

နာကျင်သောစိတ်တို့၏ တွန်းအားတို့ဖြင့်...ခြေလှမ်း တွေကို ရှေ့သို့စတင်ပြီး ရွေ့လျားလိုက်သည်။

“ဝုတ်...”

“ဟယ်...ဗိုဗို”

အမဲလိုက်ရာတွင် အားကိုးရသလောက် အိမ်တွင် လူအစောင့်တွေထက်စိတ်ချရသော...ခွေးနက်ဗိုဗိုသည် သစ္စာမျိုးကို ကိုက်ရန်ပြေးလာပြီးမှ အသံကိုမှတ်မိသွားပြီ။ အပြီးလေး တနုနုနုဖြစ်သွားသည်။

“ဗိုဗိုရယ် ငါ့ကိုမကိုက်ပါနဲ့ဟာ...ငါ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက် နေလို့မရတော့လို့ပါ...ငါ့ကိုသနားရင် မဟောင်ပါနဲ့နော်”

ခွေးနက်ကြီး သစ္စာမျိုးစကားကို နားလည်သလိုရှိဟန် ဖြင့် ရပ်ပြီးကြည့်လေသည်။

“ငါသွားမယ်နော်...နှင့်ကို ငါသတိရနေမှာပါ”

သစ္စာမျိုး၏ အဖော်ဆိုလို အိမ်ကြီးတွင် ခွေးလေးဗိုဗို သာရှိခဲ့သည်။ ဗိုဗိုကို ပေါက်စလေးကတည်းက သစ္စာမျိုး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ခွေးလေးပင်ဖြစ်၏။ သစ္စာမျိုး ကို သွားမည့်အပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ပေးတော့...

“ဗိုဗို...နေခဲ့တော့နော်”

ဗိုဗို ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး...ခြံကြီး၏အပြင် ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ထွက်လာကာ...

အဝေးသို့ရောက်မှ အိမ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သစ္စာမျိုးဘဝကို (၁၀)နှစ်လုံးလုံးအကျဉ်းချသလို ထားခဲ့သော မဟူရာအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့လေပြီ... ဒါပေမယ့် သစ္စာမျိုး ဘယ်ကိုခရီးဆက်ရမည်ကိုတော့ မသိ။ သူ့ဘဝတွင် လူမှန်း သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက မဟူရာစံအိမ်ကြီးထဲတွင် ရောက်ခဲ့ရပြီး... ကမ္ဘာလောကကြီးကို မဆိုထားနှင့် သူနေထိုင် ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် ဘာမှမသိခဲ့ရ... သစ္စာမျိုး သိခဲ့ရသော လူများမှာ... အိမ်ကြီးရင်ဦးစကြာအောင်၊ ဒေါ်အင်ကြင်းခိုင်၊ ထမင်းချက်ဒေါ်ဇော်နှင့် ခြံစောင့်ကျားပေါက် ညီနောင်တို့ပင် မဟုတ်လား... သူမအပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံခဲ့ခြင်းမရှိ၊ သစ္စာမျိုးပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့ သူဆိုလို့ ခွေးနက်ကြီးမိမိတစ်ကောင်သာ ရှိသည်။ ကျန်တဲ့သူ များမှာ သစ္စာမျိုးအတွက် ဘီလူး၊ တစ္ဆေတွေအလားပင်ထင် မှတ်ရလေသည်။

ညအမှောင်ဆိုပေမယ့် လပြည့်ခါနီးရက်ကလေးဖြစ်၍ လ၊ ကလေးမှာသာနေပြီး၊ ကွင်းပြင်လမ်းကလေးကို ထင်ထင် ရှားရှားမြင်တွေ့နေရသည်။ သစ္စာမျိုးအိမ်နှင့်ရထားဘူတာက သိပ်ပြီးမဝေးဘူးဟု ပြောသံကို ကြောခဏကြားဖူးနေခြင်း ကြောင့် သစ္စာမျိုးရထားဘူတာသို့ မှန်း၍ လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ စီးမည့်ရထားက ဘယ်ကိုသွားတဲ့ရထားလဲ

သစ္စာမျိုးစာပေ

ဆိုတာမသိ။ ဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက် မဟူရာအိမ်ကြီးနဲ့ဝေးစွဲ သာ အရေးကြီးသည်။

“ဟူး... မောလိုက်တာ”

ဖောက်ပြန်လှသော ခြေထောက်တွေက နာကျင် လာသလို မောပန်းနေသဖြင့် လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး မျက်နှာမှ ခွေးစလေးတွေကို လွယ်အိတ်ဖြင့်သုတ်လိုက်သည်။

သူတို့ပြောဖူးတယ်... ရထားက ရန်ကုန်ဘက်ကိုသွား တယ်တဲ့... ရန်ကုန်ဆိုတာဘယ်လိုနေရာလဲ... အို ဘယ်လိုနေ ရာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဒီကနေလွတ်သွားဖို့က အရေးကြီးတယ်... သိပ် အကြာကြီးနေလို့မဖြစ်ဘူး... သစ္စာမျိုး မဟူရာစံအိမ်ကြီးက ပြေးဖို့ကြံစည်ကတည်းက ရထားထွက်ချိန်တွေကို လေ့လာ ထားခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မမေးရဲ... သူတို့ပြောဆိုသံ တွေပေါ်မှာ မှတ်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ရထားက မနက်(၄:၀၀)နာရီဆိုထွက်တာတဲ့... မဖြစ် ဘူး ခပ်မြန်မြန်သွားမဖြစ်မယ်... တော်ကြာ သူတို့သိသွားပြီး လိုက်လာရင် ငါ့ကိုပြန်ပြီးမိသွားမှာ... အမိခံလို့မဖြစ်ဘူး။

သစ္စာမျိုး ထိုင်နေရာမှထပြီး... ခြေထောက်နာကျင်မှု မောပန်းမှုတွေကို ဂရုပင်မစိုက်နိုင်ဘဲ သုတ်ခြေတင်ရပြန် သည်။

“အယ်...”

သစ္စာမျိုးစာပေ

အဝေးဆီမှ စီးရောင်ကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့
မှ ဘူတာရုံသို့ရောက်တော့မယ်ဆိုတာကို သတိဝင်လာပြီး...
ခြေလှမ်းကို အားလျှော့လိုက်ပြီး ဘူတာသို့လာခဲ့လေသည်။
ဘူတာရုံသို့ရောက်တော့ ရပ်ထားသောရထားကြီးမှာ
လူစီးတွဲက (၂)တွဲ(၃)တွဲလောက်သာပါပြီး ကျန်တွဲများမှာ...
သစ်လုံးကြီးများ၊ ဆန်အိတ်များတင်ထားသော တွဲများကိုသာ
တွေ့ရသည်။

ရထားလက်မှတ်ရောင်းသော နေရာလေးကိုသွားပြီး
ကြည့်တော့ လက်မှတ်ပေါက်တံခါးပင် မဖွင့်ဘဲ...ဆိုက်ဆွဲထား
သော စာတန်းကိုသာတွေ့ရသည်။
“ထိုင်နံလက်မှတ်မရှိတော့ပါ...”
“ဟင်...”

သစ္စာမျိုးအတွက် အနီးဆုံးပန်းတိုင်ရောက်မှ ချော်လဲ
ကျသလိုဖြစ်သွားသည်။ ရထားလက်မှတ်မပါဘဲ စီးရထားကြီး
ကို သူ့ဘယ်လိုစီးရမလဲ...မစီးဘဲနေခဲ့ရင်လည်း သူတို့သစ္စာမျိုး
ကို မိုးမလင်းခင်ပြန်ပြီးမိသွားကြမှာ သေချာသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရားတပည့်တော်မကို ကူညီ
စောင့်ရှောက်မယ့်သူတွေရပါရစေ...ကယ်မတော်မူပါဘုရား”
မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး နောက်ဆုံးအားကိုးခြင်းဖြစ်
သည့်ဘုရားကိုသာတ.လိုက်ပြီး ဆုတောင်းမိတော့သည်။

“ဟင်...”

သစ္စာမျိုး လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ...
မြင်းလှည်းတစ်စီး ရထားဘူတာရုံဘေးသို့ဆိုက်ရောက်ပြီး မြင်း
လှည်းပေါ်မှ ကျားပေါက်ညီနောင်နှင့် ဘသက်နိုင်တို့ဆင်းလာ
ကြသည်။

“မဖြစ်ဘူး...ငါ ပုန်းမှဖြစ်မယ်”

ပုန်းမည့်နေရာကို ရှာကြည့်လိုက်ရာ ဘူတာရုံဘေးက
ရုံကလေးတစ်ခုသာရှိပေမယ့် တံခါးပိတ်ထားခြင်းကြောင့်...
ဘယ်ကိုမှဝင်ပြီးပုန်းလို့မရ ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ ဆန်အိတ်
တွေ တင်ထားသောတွဲကြီးရှိနေသဖြင့်...သစ္စာမျိုးလွတ်လမ်း
က ဒီရထားတွဲကြီးသာရှိတော့သည်။

သစ္စာမျိုး ရထားတွဲကြီး ပေါ်သို့ တက်ရန်ကြိုးစားပေ
မယ့်...အပေါ်ကိုဘယ်လိုမှ တက်မရ...

“မင်းလက် ပျက်ပေး”

“ရှင်...”

သစ္စာမျိုး ကြားလိုက်ရသောအသံလေးမှာ ခပ်မာမာ
ဖြစ်နေပေမယ့်...သစ္စာမျိုးအတွက် ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်
ခုချိန်မှာ ဘသက်နိုင်တို့လက်ထဲကို ပြန်မရောက်ဖို့ဘဲ အရေး
ကြီးသဖြင့် ကမ်းလာသည့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရတော့
သည်။ ကမ်းလိုက်သော သူမလက်ဖဝါးတွေမှာ နူးညံ့ပျော့

ပျောင်းလွန်းပေမယ့်...ဆုတ်ကိုင်လိုက်သော လက်ကတော့
ကြမ်းတမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သစ္စာမျိုးအတွက် ဘုရားပေးသောကယ်တင်ခြင်း
လက်တစ်ဖုံဖြစ်လေမလားပင် မသိပေ။

“မင်းကြည့်ရတာ...အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေရသလို
ပဲ...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနောက်ကို လူဆိုးတွေ
လိုက်လာလို့ပါ...”

“လူဆိုးလား...ဓားပြလာ...ပြန်ပေးသမားလား”
ထိုလူမေးသည်ကို သစ္စာမျိုး ဘယ်လိုအဖြေပြန်ပေး
ရမည်ကို စကားစ ရှာမတွေ့...

“ထားလိုက်ပါလေ...မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဟို...ဟို...ရန်ကုန်”

“ဒီရထားက ရန်ကုန်မဟုတ်ဘူး...မန္တလေးမှာကိတ်ဆုံး
မှာ...”

မန္တလေးဆိုတာတော့ သူကြားဘူးတယ်...ဘယ်လို
မြို့လဲဆိုတာ မသိ...

“မန္တလေးရောက်တော့လည်း မန္တလေးပေါ့...ဟင်”

ရထားတွဲများပေါ်တွင် လိုက်လံရှာနေသော...
ဘသက်နိုင်နှင့် ကျားပေါက်တို့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ...

သစ္စာမျိုး ဘယ်လိုပုန်းရမုန်းမသိဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒါကို
ထိုလူရိုင်းမိသွားပြီး...

“မင်းပြောတဲ့ လူဆိုးဆိုတာ...ဟိုကောင်တွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟိုနားမှာ ရဲကင်းရှိတယ်...သွားအကြောင်းကြား
လိုက်ပါလား”

“ကျွန်မကို လောလောဆယ် သူတို့မတွေ့အောင်...
ကာကွယ်ပေးပါ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးအစ်ကို”

လရောင်ဆင်းသော ညဘက်မှာ ထိုလူအပြုံးစလေး
ကို တွေ့လိုက်ရပြီး...

“ဟို...တာလပတ်အောက်မှာ ဝင်ပြီးနေလိုက်...နည်း
နည်းတော့မွန်းလိမ့်မယ်...သည်းခံပြီးသာနေလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုလူပြောသည့် တာလပတ်အောက်မှာဝင်ပြီး ကြုံ
ကြုံလေးထိုင်နေလိုက်သည်နှင့် ထိုလူက သစ္စာမျိုးကိုကျော
ပေးပြီး... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ ထိုင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင်”

ကျားပေါက်၏ခေါ်သံကို ထိုလူမသိကျိုးကျပ်ပြီး လှည့်
ပင်မကြည့်...

“မင်းကိုခေါ်နေတာကွ...နားလေးနေလား”

“မင်းလို ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ ခေါ်တာမျိုးကို ငါကထူးရမှာလား”

“ဘာကွ...”

“ကျားပေါက်...မင်း ပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ ဒီမှာ ငါ့ညီ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိလိုက်လား”

“အမျိုးသမီးတော့ တစ်ယောက်မကဘူးတွေတာပဲ တော်တော်များတယ်...ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှာလဲ”

“အသားဖြူဖြူ...ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နဲ့ မိန်းကလေးကိုပြောတာပါ ငါ့ညီ...အိမ်ကနေထွက်ပြေးသွားလို့”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပုံစံဆိုရင်...ဒီရထားလမ်းကို ဖြတ်ပြီး ပြေးသွားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ တွေ့လိုက်မိတယ်”

“ဟင်...ဘယ်ဘက်ကိုလဲ ငါ့ညီ”

“ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့လမ်းထဲကို ဝင်သွားတာပဲ...သွားတာတော့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ...ကျားပေါက်၊ ဒါ ခင်မြိုင်တို့ဆီသွားတာဖြစ်မယ်”

“ဆရာရယ်...သူက ခင်မြိုင်အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ...ခြံထဲကတောင် အပြင်သွားဘူးတာမှမဟုတ်တာ”

“ပြောရမလားကွ...ခင်မြိုင်က လမ်းညွှန်ထားရင်ရော ခုတလော ခင်မြိုင်ခြံကိုလာရင်...ဒီဟာမနဲ့တွတ်ထိုးနေတာ

ကြာတယ်ကွာ၊ အမြန်လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဘသက်နိုင်တို့(၃)ဦး...ထိုလူပေါက်ကရပြောလိုက်သော နေရာဆီသို့ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ...ရထားဥဩဆွဲသံ ကြားလိုက်ရပြီး၊ ရထားကြီးစတင်ပြီး ထွက်ခွာလေသည်။

“ဟူး...ဟူး”

သစ္စာမျိုး တာလပတ်ထဲမှထွက်ပြီး...အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်ရသည်။

“မင်း လူဆိုးဆိုတဲ့ကောင်တွေတော့ ငါ့ကိုဘယ် လောက်မေတ္တာပို့နေပြီလဲ မသိဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို...”

“ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားလုံးတွေကို သိပ်ပြီးအသုံးမကြမ်းနဲ့ သိမ်းထားဦး...မင်းကို ကူညီတယ်ဆိုတာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံကြုံကံသွားတာပါ၊ မင်းဘယ်လိုဒုက္ခနဲ့ကြုံလာတယ်ဆိုတာငါမသိဘူး...ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ငြင်းပယ်လို့မသင့်ဘူးလေ”

“အစ်ကို...”

“မင်း ဘာပြောချင်လဲ...ပြော”

“ကျွန်မမှာ ရထားလက်မှတ်မရှိဘူး...ဒီရထားစီးလို့ ရမလား တော်ကြာလာပြီးဖမ်းရင် ဒုက္ခ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုရယ်သံကြောင့် သစ္စာမျိုးမျက်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဒုက္ခကတော့ မင်းနဲ့ငါအတူတူပဲလို့ သဘောထားလိုက်”

“ဘာလို့လဲ အစ်ကို”

“ငါလည်း ရထားလက်မှတ်မရှိဘူး...အကြောင့် ဒီဆန်အိတ်တွဲထဲမှာလာပြီး ခိုးစီးတာ...ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ ဒီရထားက ခရီးသည်ကို အဓိကတင်တဲ့ရထားမဟုတ်ဘူး...ကုန်ပစ္စည်းတင်တဲ့ရထား၊ ဘယ်လက်မှတ်စစ်မှ မလာဘူး...စိတ်ချပြီးသာ စီးပေတော့”

“အစ်ကိုရော ဘယ်ထိသွားမှာလဲ”

“အင်း...ငါက ဒီရထား ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီးမောင်းနေမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီးစီးနေမယ့်တောင်”

“ရှင်...”

ထိုလူသည် ဘယ်လိုလူမျိုးလည်းဆိုတာကို သစ္စာမျိုးနားလည်ရခက်သွားတော့သည်။

“ဘာလဲ...မင်းက အံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မအံ့သြပါနဲ့ကွာ...မင်းသိထားရမှာက ငါနဲ့အတူဒီရထားပေါ်မှာ ရှိနေစဉ်အချိန်မှာတော့ မင်းဘာအန္တရာယ်မှ

မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာတော့ အာမခံတယ်...ဒီရထားခရီးစဉ်ဆုံးသွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး...ရှေ့ဆက်မယ့်ခရီးကတော့ မင်းကဲပဲ မင်းအိပ်ချင်ရင် ဆန်အိတ်တွေကြားမှာအိပ်...လေတိုက်ဒဏ်လုံတာပေါ့”

“ကျွန်မ...”

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်...ငါက လူဆိုးမဟုတ်ဘူး”

သစ္စာမျိုး မဟူရာခံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ရက်တွေများခဲ့သောကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သောညတွေအတွက် မျက်လုံးကခံနိုင်ရည်မရှိသည့်အပြင်...လယ်ကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် နာကျင်ခံစားရတဲ့ခြေထောက် ဒဏ်ရာတွေကြောင့်...အင်အားများပျော့ခွေစ ပြုလာလေပြီ။

“ကျွန်မ အိပ်ပါရစေနော်...”

“မိန်းကလေး ခွင့်တောင်းမနေနဲ့ အိပ်ပျော်အောင်သာ အိပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ထိုလူစီစဉ်ပေးသော ဆန်အိတ်ပွတွဲကြားထဲမှာ...ခေါင်းလေးကိုပြီး မျက်လုံးလေးကို စုံမှိတ်ပြီးသိပ်မကြာ၊ စိတ်အာမူရုံတွေက ဘာကိုမှမမြင်ရတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေပြီ...။

အခန်း ၄

“ဟေ့ကောင် စံဖဲထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟင်...”

အဖေတဲရေတွင် လူ(၅)ယောက်လက်နက်ကိုယ်စီ ဖြင့် ရောက်နေကြသည်။

သူတို့လက်ထဲမှာ မား၊ လုံတွေနှင့်...

သစ္စာမျိုး...ဖေဖေ၊ ဦးစံဖဲနှင့် မေမေဒေါ်ခင်ရီတို့နှင့် အတူ ညစာစားနေချိန်ကလေးဖြစ်သည်။

“ခင်ရီ...သမီးလေးကို နောက်ဖေးပေါက်က ခေါ်သွား ပြီးပြေးတော့...”

“ကိုစံဖဲ...”

“ငါ...ဒီကောင်တွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး အချိန်ဆွဲထားမယ်

သစ္စာမျိုးစာပေ

မြန်မာ့ရည်မြစ်ငယ်မခမ်းသရေ

၁၅

လွတ်အောင်ပြေး”

“ဖေဖေ...”

“သမီး...သွားတော့နော်”

“ဟေ့ကောင် စံဖဲ...မင်းမထွက်လာရင် အိမ်ကိုမီးရှို့မှာ နော်...မီးတုတ်ပြင်စမ်းကွာ”

သစ္စာမျိုးတို့တဲလေးက ရွာနှင့်အလှမ်းဝေးသည့် ကော စင်ကလေးမှာဆိုတော့ ရွာကလူတွေကို အကူအညီတောင်းဖို့ က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်...

မေမေက...ဖေဖေကရင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲ သစ္စာမျိုး အဝတ်အစားတချို့ကိုထည့်ယူပြီး၊ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ထွက်ခဲ့ပြီး...ရွာတင်းကုတ်နားမှာနေ၍ ဖေဖေအခြေအနေကို ကြည့်နေမိကြသည်။

“စံဖဲ...ဘယ်မှာလဲမြေပုံ တစ်ခြမ်း”

“မင်းရူးနေလား စကြာအောင်...ငါ့ဆီမှာ ဘာမြေပုံမှ ချီဘူး”

“အဝီစကားတွေပြောမနေနဲ့...ပေးမလား...မပေးဘူး လားဘဲပြော”

“ပေးစရာမရှိဘူး”

“ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်ကို ခေါ်ခဲ့ကြ စမ်း...”

သစ္စာမျိုးစာပေ

စံဖဲဆီကို ဓားကိုင်ထားသော လူ(၃)ယောက်ပြေးပြီး
ဝင်ခုတ်ကြပေမယ့်...စံဖဲက အသာအယာပင်ရှောင်ရင်း...

"စံဖဲကို ဒါမျိုးလောက်နဲ့မရဘူး...ရော့ လာပြီ"

"ချွင်...ဒုတ်...အိ...အား"

စံဖဲ သူ့လက်ထဲက တုတ်ချောင်းနှင့်ဝင်လာသည့်သူ
များကို ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် မြေပြင်တွင် အတုံးအရုံးလဲကျ
သွားချိန်တွင်...

"စကြာအောင်...မင်းလူတွေခေါ်ပြီး ပြန်သင့်ပြီ"

"အေး...ငါ့လူတွေရော၊ မင်းကိုရော ခေါ်မှာ...ဒီမှာတွေ့
လား..."

"ဟင်..."

စကြာအောင် သူ့ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးထုတ်ပြီး
စံဖဲကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

"မင်းတုတ်စွမ်းရည်က ငါ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆံကို
အန်တုနိုင်ပါ့မလား...စံဖဲ မင်းအသက်ကို နှမြောရင်
ငါလိုချင်တာ ကို ပေးလိုက်တော့"

"စကြာအောင်...မင်းလိုသစ္စာမဲ့တဲ့ ဘောင်ဆီကိုဘယ်
တော့မှ အရောက်မခံဘူး...ငါ့အသက်ကိုအသေခံသွားမယ်"

"ကဲတော့..."

"ဒိုင်...အား"

စံဖဲပေါင်ကို သေနတ်ကျည်ဆံမှန်ပြီး နောက်သို့လဲကျ
သွားသည်နှင့်...

"ဟိုကောင်တွေ ဝင်ပြီးဖမ်းကြစမ်း"

"ကဲ...ချွင်...ဒုတ်"

စံဖဲပေါင်မှ ဒဏ်ရာနှင့်ဝင်လာသည့် ကောင်များကိုခုခံ
ပေမယ့်...ဒဏ်ရာကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်ချိန်တွင်...

"ဒွတ်..."

"ဇေဇေ..."

"ကိုစံဖဲ..."

ဇေဇေရင်ဝသို့ ဦးစကြာအောင် တပည့် တစ်ယောက်
၏လုံကစိုက်ဝင်သွားပြီး...လဲကျသွားတော့သည်။

"ဆရာ...ဟိုမှာ သူ့ဒဏ်နဲ့ သမီး..."

"မိအောင်ဖမ်းကြစမ်း"

"သမီး...ခင်ရီ...ပြေး...ပြေး"

စံဖဲ...ဦးစကြာအောင်၏ ခြေထောက်ကိုလှမ်းပြီးဆွဲ
ထားလိုက်သည်နှင့်...

"ဒီလောက်တောင် အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်...သေစမ်း"

"ဒိုင်..."

ဦးစကြာအောင်၏ သေနတ်ကျည်ဆံအောက်တွင်
စံဖဲအသက်ပိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

“ဇေဇေ...ဇေဇေ...ကို...မ...မသတ်ပါနဲ့”

“မိန်းကလေး...မိန်းကလေး”

“ဟင်...”

သစ္စာမျိုး မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ဦးစကြာအောင်စိရက် ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်... အိပ်မက်ဆိုးကြီးက ယနေ့တိုင်မက်နေတုန်းပင်...

သစ္စာမျိုးဘေးတွင် ထိုလူထိုင်ပြီး...ရေဘူးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မင်း...အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ကို”

“မင်း ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေတယ်...ဈေးနေပြီနဲ့တူ တယ်...မင်းမှာအနွေးထည်ပါလား”

“ဟင်အင်း...မပါဘူးအစ်ကို...”

“ရော...ငါ့အင်္ကျီကိုဝတ်ထား”

“ရ...ရပါတယ်”

“ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့...ဝတ်ထားလိုက် အရိုးအေး နေတယ်”

အသစ်မဟုတ်ပေမယ့် ခပ်နွမ်းနွမ်းသူရဲဂျာမင်လေး ကို ချွတ်ပေးပြီး တီရှပ်လက်ပြက်ကလေးနှင့် ထိုလူကို သစ္စာမျိုး အားနာမိသည်။

အရက်အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူမျက်နှာလေးကို ထင်ထင်ရှားရှားပင်မြင်လိုက်ရတော့မှ ထိုလူ၏ရည်သည် ယောက်ျားပီသသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး...

“မင်းခြေထောက်မှာ အက်ရာတွေနဲ့ပါလား...ထွက်ပြေး ရင်းရဲခဲ့တာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“အက်ရာအရှိန်နဲ့ဈေးပြီပေါ့ကွာ...ခပ်နွေးနွေးလေးနေ လိုက် ရှေ့ဘူတာရောက်ရင် ဆေးလေးဘာလေးရှာပြီး ဝယ် တာပေါ့”

“မင်းကိုပြောရမှာအားနာတယ်...ငါ့မှာပိုက်ဆံဆိုလို့ ဒီတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ပဲရှိတယ်...မင်းမှာ မပါရင်ဒါနဲ့ပဲရ သလောက်ဝယ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပါတယ်...သိပ်အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

သစ္စာမျိုး လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ထုပ်ထားသော ပိုက်ဆံ ထုပ်လေးကိုပေးလိုက်သည်။

“မင်း...ပိုက်ဆံပုံစံကြည့်ရတာ၊ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ လား မှတ်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်...သူတို့မသိအောင် ခြံထဲကပန်းက လေးတွေရောင်းပြီး စုထားတာပါ။ ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ

တောင် တစ်ခါမှမရေကြည်မိပါဘူး...

ထိုလူ...သစ္စာမျိုး၏ငွေများကို ရေတွက်ကြည့်တော့ စုစုပေါင်းတစ်သောင်းလောက် ရှိနေသည်။ သစ္စာမျိုး(၁)နှစ် လောက်စုခဲ့ရသောငွေ...

“ရှေး...ပြန်ယူထား”

“အစ်ကို ယူထားပါ”

“ငါက ဘာလို့ယူရမှာလဲ မိန်းကလေးရယ်...မင်းအတွက်ဆေးနဲ့ စားစရာဝယ်မှာပဲ နှစ်ထောင်လောက်ဆိုရပါ တယ်...ပြန်ပြီးသိမ်းထားလိုက်”

ထိုလူပြန်ပြီးပေးသော ငွေထုပ်လေးကို လွယ်အိတ် ထဲပြန်ပြီးထည့်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်...”

“မင်းနဲ့ ငါက ခရီးသွားမိတ်ဆွေဆိုတော့ နာမည်လေး ဘာလေး သိသင့်တာပေါ့...ငါ့နာမည်က စစ်မဲ့ငြိမ်းလို့ခေါ် တယ်...”

“ကျွန်မက...သစ္စာမျိုးပါအစ်ကို”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ...ဒီခရီးကို တစ်ခါမှသွားဘူးတဲ့ ပုံမပေါ်ဘူး”

“သွားဘူးဖို့ မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...စိတ်ကူးနဲ့တောင် မတွေးမိတဲ့ခရီးပါ။ အရိုးဆုံးဝန်ခံရရင်...ကျွန်မဘဝမှာ ရထား

စီးဘူးတာ ဒါပထမဦးဆုံးပါပဲ”

“ဒါဆို...မင်း ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားမလဲ၊ လိပ်စာရော ပါလားလား”

“ရန်ကုန်ဆိုတာ...သူများတွေပြောလို့ ကြားဘူးတာ ဘယ်လိုနေရာလဲဆိုတာတောင် မသိပါဘူး...ဘယ်သူဆီသွား ရမလဲဆိုတာ ပိုပြီးဝေးတယ်...မဟာရာဇ်အိမ်ကြီးက လွတ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ကောင်းရောကွာ...ခုခေတ်ခုခါကြီးက လူမှောင်မို သမားတွေကရှိနေတာ...မင်းအတွက် အန္တရာယ်များတယ် သစ္စာမျိုး”

“မတတ်နိုင်ဘူးအစ်ကိုရယ်...သူတို့လက်ထဲထက်စာ ရင် တခြားဒုက္ခတွေကို ကျွန်မရင်စည်းခံပါတော့မယ်”

“ဟူး...”

စစ်မဲ့ငြိမ်းသည် သစ္စာမျိုးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိ လိုက်သည်။

“ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ”

ရထားဥဩဆွဲသံကြောင့် ဘူတာတစ်ခုကို ဝင်တော့ မယ်ဆိုတာကို သိလိုက်သည်။

“ဘူတာရောက်ရင် ငါ့အောက်ဆင်းပြီး မင်းအတွက် ဆေးနဲ့စားစရာ သွားဝယ်ရမယ်”

“အစ်ကို...”

“မင်း ဘာပြောခွင့်လဲ...သစ္စာမျိုး”

“ကျွန်မကို ဒီတွဲကြီးထဲမှာတစ်ယောက်တည်း၊ မထားခဲ့ပါနဲ့”

“သိပ်မကြာပါဘူး...”

ရထားကြီး ဘူတာသို့ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းရထားပေါ်မှဆင်းကာ ဘူတာအပြင်သို့ပြေးသွားလေသည်။ သစ္စာမျိုး ဆန်အိတ်ကလေးကိုမိမိက...စစ်မဲ့ငြိမ်း ပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။ သူမအတွက် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ပေးခဲ့သော ဆုလာဘ်တစ်ခုလို့ပင်ထင်မိလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး”

“ဟင်...ရှင်”

အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သစ္စာမျိုး ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွားသည်။

“မင်း...ဒီတွဲပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

သစ္စာမျိုး နှုတ်ဖျားမှစကားစကို ရှာလို့မတွေ့...သူမကို ရထားခိုးစီးလို့ ဖမ်းတော့မည်ဆိုသောအတွေးကြောင့် ရင်များ ပင်တုန်လာမိသည်။

“မင်းရထား ခိုးစီးလာတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဦးလေး...ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အရေးပေါ်ပြေးလွှားခဲ့ရင်း ရထားလက်မှတ်ကလည်း ဝယ်လို့မရတာနဲ့...ဒီတွဲပေါ်မှာ လိုက်ခဲ့ရတာပါ”

“ဟူး...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရောက်လာပြီး ခြေရင်းလိုက်တော့မှ... သစ္စာမျိုး မွန်းကျပ်မှုများလျော့သွားရတော့သည်။

“မင်းတို့ ခိုးပြေးလာတာပေါ့...”

“အယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်...မိဘတွေက အတင်းလိုက်ပြီးခွဲတာနဲ့ ပြေးခဲ့ကြရတာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောကွာ...ဒါမျိုးဆိုတာကူညီကောင်းတယ်...ဒီမှာလိုက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ မပြေရင် ဂါတ်ဗိုလ်တွေကို လာကြလေ”

“ပြေပါတယ် ဦးလေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူးကွာ...ငါ့မိန်းမကိုခိုးစဉ်တုန်းက မင်းလိုပဲ ဒုက္ခတွေတွေ့ ပြီး...ကူညီမယ့်သူတွေခွဲရတာ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်...အေးအေးဆေးဆေးသောနေ့ မန္တလေးထိငါတောဝန်ယူတယ်...တခြားဘယ်သူလားမေးမေး ဦးစိန်ဝင်းတူလို့ပြောလိုက်ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မီးရထားဝန်ထမ်းဦးလေးကြီး ပြန်ပြီးထွက်သွားတော့မှ နှစ်ယောက်လုံးသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“သစ္စာမျိုးရော...ဒီမုန့်လေးစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်”

“အစ်ကိုရော မစားဘူးလား”

“ငါ့အတွက်က ဒီမှာပါတယ်...”

ဆီထမင်းထုပ်လေးကို ပြလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့က မတည့်လို့ မဝယ်ခဲ့တာ...လမ်းမှာစားဖို့အတွက် ထမင်းထုပ်တောင်ဝယ်လာသေးတယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းပေးသော...ကိတ်မုန့်လေးကို စားပြီးဆေးပြားလေးတွေကို သောက်လိုက်သည်။

“ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးပါတယ်...ဆေးသောက်ပြီးမှမှားလိုက်ဦး...ဪ ဇောဇောက ငါပြောတာကို တစ်မျိုးမမြင်နဲ့နော်...”

“ဘာကိုလဲ...အစ်ကို”

“မင်းနဲ့ ငါက...ခိုးပြေးလာတာလို့ ပြောလိုက်တာလေ”

“အစ်ကိုရယ်...ဒီလိုမှမပြောရင် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ အစ်ကိုသာရောက်မလာရင်...ကျွန်မတော့ သူတို့ခေါ်ရာကိုပါ သွားရတော့မှာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘော်ဘူ...”

ဘူတာရုံမှ ရထားကြီးပြန်ပြီး ထွက်ခွာလေပြီ...

“အစ်ကို မန္တလေးက အဝေးကြီးလား”

“အင်း...ဝေးတယ်”

“ခုရထားနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင်သွားရမလဲဟင်...”

“အမြန်ရထားနဲ့ဆို တစ်ညအိပ်လောက်ပဲမောင်းရတယ်...ခုရထားက လမ်းဘူတာတွေမှာ ပစ္စည်းအတင်အချွန်ဆိုတော့ (၂)ညအိပ်၊ (၃)ညအိပ်လောက်တော့ သွားရမယ်.. ဘာလဲ မင်းကအမြန်ရောက်ချင်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်...မန္တလေးရောက်တော့ရော ကျွန်မက ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲဆိုတာတောင် မသိဘူး ဖြစ်နိုင်ရင်...အစ်ကိုပြောသလို မီးရထားကြီးက ကမ္ဘာကြီးကို ပတ်ပြီးမောင်းနေရင်တောင် ကောင်းဦးမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

“မင်းနဲ့ ငါကတော့ တကယ်ဦးတည်ရာမဲ့လူတွေပဲဟေ့...”

“အစ်ကိုကရော...ကျွန်မလိုပဲ ထွက်ပြေးလာတာလား”

“ငါက ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး...အိမ်ကိုမပြန်ချင်

သစ္စာမွန်စာပေ

တာ သစ္စာမျိုး...မင်းနဲ့တူနေတာတော့ အိမ်ကိုမပြန်ချင်တာပဲ”

သစ္စာမျိုးအတွက် ဘဝတူအဖော်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် သူမရဲ့မနက်ဖြန်ကြောက်လန့်စရာ တွေ့လျော့ပါးလာတာအမှန်...ရထားကြီးမှာ တောင်ကြား လမ်းဆီသို့ လာနေသည်။ သစ္စာမျိုးလည်း ဆေးအရှိန်လေးနဲ့ မျက်လုံးက လေးမှေးပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းမှာတော့ ဆေးလိပ်တို လေးကို မီးညှိပြီး သူ့အတွေးနှင့်သူပင်...

“ဂျိုင်း...”

“အမေ...”

“ဟာ...”

ရထားကြီး တစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားပြီး ဘရိတ်ဆွဲသံကြီး ကို ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသည်။ ရထားကြီးတော့ မှောက်သွားခြင်းမရှိဘဲ၊ ရပ်တန့်သွားသည်။

“အစ်ကို...ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကို”

“သစ္စာမျိုး ဒီတွဲမှာခဏနေဦး...ငါဆင်းပြီးကြည့်လိုက် ဦးမယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်းပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်...”

သေနတ်သမားများကို ရထားစက်ခေါင်းပိုင်းတွင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ရထားကို ဓားပြတိုက်နေခြင်းပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆင်းကြစမ်း...အောက်ကိုအားလုံး”

မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသော ခေါင်း ဆောင်လုပ်သူက ရထားတွဲပေါ်တွင်ပါလာသော ခရီးသည် တချို့ကို ဆင်းခိုင်းနေသည်။ ဓားပြအဖွဲ့တွင် စုစုပေါင်း(၆)ဦး သာရှိပေမယ့်...လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်...

“အသက်နဲ့ ဥစ္စာ ဘယ်ဟာကိုရွေးမလဲဆိုတာ...ဆုံး ဖြတ်ထား ကျုပ်လူမသတ်ချင်ဘူး”

“အသက်ကိုချမ်းသာပေးပါ ဆရာရယ်...ပါတဲ့ပစ္စည်း လေးတွေ တစ်ခုမကျန်အောင်ပေးပါမယ်”

“ကဲ...ချွတ်...ဟိုကောင် ကျိုးရင်နဲ့ နားပင် ဆန်အိတ် တွေသွားပြီးဆွဲချစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ တွဲဆီကို ဓားပြနှစ်ကောင်ရောက်လာ သည်။

“ကျိုးရင်...မင်းတွဲပေါ်တက်နှင့်ကွာ”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဗိုက်ထဲနာနေလို့”

“အရေးကြီးပြီဆို မင်းကဖြစ်ပြီ...မြန်မြန်သွား တော် ဩဇာလိကျားညှိဒေါသကို မင်းသိတယ်”

“အေးပါကွာ”

ကျန်စားပြတစ်ယောက်တည်း စစ်မဲ့ငြိမ်းနဲ့ သစ္စာမျိုး
တို့ရှိနေသော ရထားတွဲဆီသို့နီးလာသောကြောင့်...

“သစ္စာမျိုး...ဟိုဘက်မှာသွားပြီးကပ်နေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဆန်အိတ်တွေကြားမှာကပ်ပြီး ရထားပေါ်သို့
တက်လာသောစားပြကို...အနားသို့ရောက်တော့...

“ဒုတ်...အိ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း လက်ဝါးစောင်းကာ ဘယ်လောက်ထိအားပါ
သလဲမပြောတတ် ဓားပြမှာအသံကိုပင် ကျယ်ကျယ်မထွက်နိုင်
ဘဲ...ဆန်အိတ်ပေါ်တွင် မှောက်ကျသွားတော့သည်။ သစ္စာမျိုး
ထိုခြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီးရင်ဖိုနေသည်။

“အစ်ကို...ဟိုမှာတစ်ယောက်လာနေတယ်”

နောက်ဖေးသွားပြီးထွက်လာသော ငနဲကိုလှမ်းပြီး
တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

“ကျိုးရပ်...ဆန်အိတ်တွေချကွာ၊ ခုထိတစ်အိတ်မှ
အောက်ကိုမရောက်သေးဘူး...ကျိုးရပ်ခွေးမသား တွေပေါ်မှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒါလုပ်နေတာ...”

“ခွပ်...အင့်”

စောစောက ဓားပြဆီမှရထားသော သေနတ်ဒင်နှင့်

မုက်ချာတည်တည်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် တွဲပေါ်တွင်မလှုပ်
မယှက်ဘဲမေ့သွားသည်။

“သစ္စာမျိုး”

“ရှင်...အစ်ကို”

“မင်း...ဒီတွဲကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့ ဟိုဆန်အိတ်ကြား
ထဲမှာ ဝင်နေ”

“အစ်ကိုကရော...”

“နည်းနည်းလောက် လှုပ်ရှားလိုက်ဦးမယ်”

“အစ်ကို...”

သစ္စာမျိုး စိုးရိမ်စွာနှင့်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။
သစ္စာမျိုးအတွက် စစ်မဲ့ငြိမ်းအန္တရာယ်မဖြစ်စေလိုပေ...ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမအတွက်အားကိုးအားထားရသူ တစ်
ဦးဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား...

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရထားတွဲတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး၊ ရှေ့
သို့ရောက်အောင်သွားလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်(၂)ကောင်ကို ဆင်းခိုင်းလိုက်တော့...
ဖိုးကုလားသွားပြီးပြောစမ်း...မတရားအောက်ကိုချတာ အရေး
ကြီးဘူး၊ သယ်ဖို့ခက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အားလုံးရထားပေါ် ပြန်တက်ကြစမ်း...ပေတလူ”

ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်လိုက်တော့...”

ရထားရှေ့ပိုင်းတွင် ဓားပြ(၃)ယောက်သာကျန်တော့
ခြင်းကြောင့် ပထမဦးဆုံး တစ်ယောက်ကိုအရင်ရှင်းလိုက်
သည်။

“ဒိုင်း...အား”

ဓားပြ ပန်းစွန်းကိုထိပြီး တစ်ဖက်သို့လဲကျသွားသည်
နှင့် ဓားပြဗိုလ်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး...ခါးကြားက သေနတ်ကို
ထုတ်ချိန်တွင်...

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

စစ်မဲ့ခြင်း သေနတ်ကို ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်သည်။
(၃)ယောက်လုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား
ချိန်တွင် စက်ခေါင်းမောင်းသူတစ်ဦး...ရထားစက်ခေါင်းပေါ်မှ
ခုန်ချပြီး ဓားပြများ၏သေနတ်ကိုကောက်ယူပြီး ထိုဓားပြများ
ကို ချိန်ထားလိုက်သည်။ ရထားရှေ့ပိုင်းမှ သေနတ်သံကြောင့်
ဖိုးကုလားဆိုသည့်ဓားပြရှေ့သို့ပြန်ပြီး ပြေးချိန်တွင် စစ်မဲ့ခြင်း
အနားသို့ရောက်လာပြီး...

“မောသွားလား...”

“မင်း...မင်း...အွန်”

ဓားပြကောင်၏ အရှိက်တည့်တည့်သို့...စစ်မဲ့ခြင်း
သေနတ်ဒင်နှင့် ထိုးထည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတန်ပစ်လိုက်

သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရထားတွဲပေါ်မှ ယောက်ျားသားတစ်ချို့
တွဲအောက်သို့ဆင်းလာပြီး ဓားပြများကို ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟူ...တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ငါ့ညီကို အထူးကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“ရပါတယ်...ဒီကောင်တွေက ခပ်ညံ့ညံ့ဓားပြတွေမို့ပါ”

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်...ငါ့တူတော်မောင်ကိုး
မင်းတို့စုံတွဲကို ခေါ်လာခဲ့တာ ကံကောင်းတာပဲဟေ့”

ခရီးသည်များက ကျေးဇူးတင်စကားများပြောကြ ဆို
ကြနှင့် စစ်မဲ့ခြင်းကို ကျေးဇူးရှင် ကယ်တင်ရင်ကြီးအဖြစ်သတ်
မှတ်နေကြသည်။

“ခဏနေဦး...ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကိုသွားပြီး ခေါ်ရ
ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ(၂)ကောင်မေ့နေဘယ်...သွားပြီးကြိုးနဲ့တုပ်
ကြဦး”

“အေး...အေး”

စစ်မဲ့ခြင်းနှင့် လူတစ်ချို့လိုက်ခဲ့ကြပြီး...မေ့နေသော
ဓားပြ(၂)ယောက်ကို ကြိုးများနှင့်တုပ်နှောင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို...”

“သစ္စာမျိုး...အောက်ဆင်းလေ”

“ဆင်းလို့ ရပြီလားအစ်ကို”

“ရပါပြီ...အားလုံးမိသွားပါပြီ”

“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းမင်းတာလား”

“အားလုံးပေါင်းပြီး...မင်းလိုက်တာ”

ရထားရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်တော့မှ ပျက်သွားသော ရထားလမ်းကို ပြန်ပြီးကောင်းအောင် ပြင်လိုက်ရသည်။

“ဦးလေးစိန်ဝင်း...ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှေ့ဘူတာရောက်မှ သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်မယ်ကွာ ခုတော့ ဒီအတိုင်းကြိုးတုတ်ပြီး ခေါ်သွားရမှာပဲ”

“ရထားလမ်းအခြေအနေကော သွားလို့ရပါ့မလား”

“ဈေးသားတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ရထားသံလမ်းဘေးဘက်မှာ မိုင်းပျော့ကိုထောင်လို့ ပေါက်ကွဲ...နို့ညို့ဆိုရင် ရထားပါပျောက်မှာ၊ ခုတော့ပြန်ပြီးကောင်း သွားပါပြီ...ဖြည်းဖြည်းချင်းလို့ မှီပြီး မောင်းသွားရမယ်၊ ခရီး သည်တွေအားလုံးကတော့ ဒေ ဘက်မှာဆင်းပြီးလမ်းလျှောက် ကြရမှာပဲ...မတော်တဆ ဘမ်းပျံ့ခြစ်ရင် ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မကျတော့ဘူးပေါ့”

“ရပြီဟေ့...ရထားဝန် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိုင်းလိုက် မယ်...”

ရထားကြီးဝန်...ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းချိန်မှာ

သန္တာမှန်ကမလ

စစ်ခုငြိမ်းနှင့်သစ္စာမျိုးတို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

“မားပြီတွေ ဒီနေရာမှာအမြဲရှိလားအစ်ကို...ဒီလိုပဲ ခဏခဏမားပြတိုက်တာပဲလား”

“ဒီမားပြတွေက အပေါ်စားကောင်တွေပါ...လူနည်း နည်းနဲ့ အချောင်စောင့်ပြီးတိုက်ကြတာ ဒီနေရာကတောင်နဲ့ တောက ဆက်နေတဲ့နေရာဆိုတော့ စစ်တပ်နဲ့တိုးလည်း ရှောင်လို့တိမ်းလို့လွယ်တယ်လေ...ဒါပေမယ့် ခုလိုတော့ အတင့်မခံကြပါဘူး...ဒီကောင်တွေကသာ အတင့်ခံပြီးတိုက် ရတာ...”

“ဟေ့...တက်လို့ရပြီ၊ အားလုံးပြန်ပြီးတက်ကြတော့”

ဦးစိန်ဝင်း ရထားစက်ခေါင်းကနေ အော်ပြောလိုက် သည်နှင့် ခရီးသည်အားလုံးရထားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

“မင်းဟို့ စုံတွဲကရော...ဘယ်တွဲကိုတက်မှာလဲ”

“ကိုယ့်နေရာလေးပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ...ဟိုးမှာဆိုတော့ (၂)ယောက်ကမ္ဘာ လေးတည်ပြီးနေလို့ရတာပေါ့...သိင်သလဲ...ကဲမနေနဲ့နော်”

“ဟာဗျာ...”

“အဲ...”

ဦးစိန်ဝင်းစကားကြောင့် သစ္စာမျိုးမုက်မှာလေးနီခြမ်း သွားပေမယ့်...ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ကျွဲထားသဖြင့် ဘာမှမ

သန္တာမှန်ကမလ

ပြောတော့ဘဲ...ဆန်အိတ်တွဲလေးဆီပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရထားကြီးမှာ ချောင်းကြီးတစ်ခုကို စတင်ပြီးကျော် ဖြတ်နေပြီဖြစ်သည်။

“သာယာလိုက်တာနော် အစ်ကို...ကျွန်မဘဝမှာ ကမ္ဘာ သစ်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်နေရသလိုပါပဲ”

“မင်းကို...သူတို့က ဖမ်းထားတာလား”

“ဖမ်းထားသလိုပါပဲ အစ်ကို”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...သစ္စာမျိုး”

“ကျွန်မ (၁၀) နှစ်သမီးကတည်းက ဖမ်းထားတာ... ခု အသက် (၂၀) ပြည့်ခဲ့ပြီလေ”

“ဟာ... (၁၀) နှစ်ကြီးတောင် မင်းထွက်ပြေးဖို့မကြိုး စားဘူးလား”

“သူတို့ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေကြောင့် ခြံပြင်တောင်မထွက်ရဲခဲ့ပါဘူး”

“ခုကျတော့ ဘာလို့ပြေးခဲ့တာလဲ”

“ဘသက်နိုင်ဆိုတဲ့လူကြီးကြောင့် ကျွန်မကို ဒီလူကြီး နဲ့ အတင်းပေးစားဖို့ စီစဉ်နေချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ဒီလူကြီးကိုလက် မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေကထွက်ပြေးဖို့အတွက် ကျွန်မ ခွဲတာပဲ အစ်ကို”

“ဘသက်နိုင်က လူကောင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့ ဘာတွေလုပ်ကိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဘာမှ မသိပါဘူး...ဘသက်နိုင်မှာ မယားကြီးရှိတယ်၊ ကလေးတွေက ကျွန်မအရွယ်လောက်တောင် ရှိမလားဘဲ”

“သူ့မိန်းမက...ဘာမှဝင်မပြောဘူးလား”

“ဟင့် အင်း...ဘသက်နိုင်ကို သူ့မိန်းမက အရမ်း ကြောက်ရတာ...ခုလိုပဲ မိန်းကလေးတွေကို ယူလိုက်ပစ်လိုက် နဲ့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပါပဲ အစ်ကိုရယ်...အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ...သစ္စာမျိုး”

“ဘသက်နိုင်ယူပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်ရောက် ကုန်မှန်း မသိဘူး...ပျောက်သွားကြတာပဲ၊ ကျန်တာဆိုလို့ သူ့ မယားကြီးတစ်ဦးပဲရှိတယ်...သတ်များပစ်လိုက်လားမသိပါဘူး”

စစ်မဲ့ခြင်းစိတ်ထဲတွင် ဘသက်နိုင်သည်...လူမှောင်ခို ကူးတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ယူဆမိလိုက်သည်။

“မင်းမိဘတွေရော...သစ္စာမျိုး”

“ကျွန်မဖခင် ဦးစံဖဲကို မဟူရာစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် ကြီး ဦးစံကြာအောင်က သတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်မမိဘမေကို လည်း သူတို့ဖမ်းဆီးထားပြီး ဘယ်ကိုခေါ်သွားလဲမသိပါဘူး... ခုချိန်ထိ တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“မင်းကို သူတို့ဖမ်းခဲ့တဲ့အချိန်မှာ အသက်က (၁၀) နှစ်

သမီးပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို...မဟူရင်အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ဖာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ထားပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားခိုင်းဘဲထားခဲ့တာပါ”

“ရိုက်နှက်တာတွေရော လုပ်သေးလား...”

“မထင်ရင် မထင်သလိုရိုက်နှက်ကြတယ်...ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း လူမဆန်အောင်ဒေါ်ဖာကြီးက ခိုင်းတယ်လေ...မဟူရင်အိမ်ကြီးကို အပြင်ကလူတွေလာပြီဆိုရင် အခန်းထဲမှာသေ့ပိတ်ထားတယ်၊ ခု...ကျွန်မကို ဘာသက်နိုင်နဲ့အတင်းပေးစားဖို့လုပ်တာတော့...ကျွန်မအမှတ်မထင် သူတို့ပြောတာကို ကြားရလို့သိပြီး ထွက်ပြေးဖို့ဖြစ်လာခဲ့တာပါ”

“မင်း ပြောပုံအရဆိုရင် မင်းမိဘတွေကို...ဦးစကြာအောင် သတ်ရတဲ့အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ်”

“ကျွန်မနားထဲမှာ ငယ်ငယ်တုန်းကကြားခဲ့ဖူးဟာ...ဖေဖေဆီက မြေပုံတစ်ချင်းဆိုလားတောင်းတယ်၊ ဒါကို ဖေဖေက မပေးလို့သတ်တာပဲလို့ထင်တယ်...ဘာမြေပုံလဲဆိုတာတော့မသိဘူး”

“ရတနာမြေပုံတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေမှာပေါ့...ကဲ...သစ္စာမျိုး”

“ရှင်...အစ်ကို”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်း စကြာအောင်ဆီက လွက်မြောက်ဖို့တစ်ခုပဲ...စဉ်းစားထားလား”

“ကျွန်မ သူတို့ကိုပြန်ပြီးလက်စားချေချင်တယ်...မေမေကိုလည်းရှာချင်တယ်အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ”

စစ်ပြေငြိမ်း...သစ္စာမျိုးမျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး နောက်...

“မင်းအကြောင်းသိရတာ အတော်ကိုခံပြင်းဖို့ကောင်းတယ် သစ္စာမျိုး၊ မင်း...ဦးစကြာအောင်ကို လက်စားပြန်ပြီးချေသင့်တယ်”

“စိတ်ထဲမှာပဲရှိတာပါ...သူတို့ကို အန်တုဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“မင်း...တကယ်လက်စားချေချင်လား”

“အရမ်းကို ချေချင်တယ် အစ်ကို”

“ကောင်းပြီ ငါကူညီမယ်...”

“ရှင်...အစ်ကိုတကယ်ပြောတာလား”

“ငါက စကားကို အပိုမပြောတတ်ဘူး သစ္စာမျိုး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က ခုပုံစံနဲ့တော့မရဘူး...စိတ်ဓာတ်ကိုပြင်ရမယ်...”

“ဘယ်လို စိတ်ဓာတ်မွှေးရမလဲဟင်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သံမဏိလို မာကြောနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးမွေးရမယ်၊
ရန်သူပေါ်မှာ ရက်စက်ရဲရမယ်”

“အစ်ကို သင်ကြားပေးပေါ့”

“မင်းဘေးမှာ ငါအနီးဆုံးရှိနေပြီ...မင်းအတွက် ပြင်
ဆင်ပေးမယ် သစ္စာမျိုး”

“အစ်ကိုကျေးဇူးဟာ ကျွန်မအတွက်တစ်သက်တာပါ
ပဲရှင်...”

အခန်း ၂

ညနေ မှောင်စပျိုးလောက်မှာ ရထားကြီးဘူတာကို
ဆိုက်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့...ဟိုစုံတွဲ...အောက်လေးဘာလေးဆင်းလေ
ကွာ၊ ရထားက ဒီဘူတာမှာညအိပ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆင်းရအောင် သစ္စာမျိုး”

“အင်း...”

သစ္စာမျိုးကို ရထားပေါ်မှတွဲပြီးဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ဟို ဓားပြကောင်တွေကိစ္စနဲ့ အလုပ်နည်းနည်း
ရှုပ်ဦးမှာ..မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီညစာကျွေးချင်လို့...”

“ဟာဗျာ...အားနာစရာ”

“အားမနာနဲ့ကျေးဇူးရှင်...မင်းကြောင့် ငါတို့ခုလိုပြန်ပြီး
ရောက်လာနိုင်တာ ခရီးသည်တွေကလည်း မင်းတို့ကိုကျေးဇူး

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြုချင်နေတာ..."

ဦးစိန်ဝင်းနှင့်စကားပြောရင်း ဘူတာဘက်သို့လျှောက်လာစဉ်...

"ငါ့မောင်နဲ့ ညီမ..."

"ဘာများလဲ အစ်မ"

"အစ်မနာမည် ခင်စိန်လို့ခေါ်တယ် ဒီရွာမှာနေတာကွဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"မောင်လေးတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ အိမ်မှာလိုက်ပြီး ထမင်းစားကြပါလားကွယ်"

"နေပါစေတော့ အစ်မရယ် ဒီမှာ...ဦးလေးစိန်ဝင်းတို့က စီစဉ်ထားလို့ပါ"

"ထမင်းမစားရင် အိမ်ကိုလိုက်ပြီးလည်ကြကွယ်...ရထားက ညအိပ်မှာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မတို့လာခဲ့ပါမယ်"

"ဆက်ဆက်လာနော်...ရွာထဲရောက်တာနဲ့ ခင်စိန်လို့မေးလိုက်တာနဲ့ ခွေးတောင်သိတယ်၊ ခြောက်...ဒါနဲ့ ရွာမှာဆိုင်းရှိတယ် လာခဲ့ကြနော်"

ခင်စိန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး သူ့ပစ္စည်းများကိုယူပြီး ထွက်သွားတော့မှ...

"ငါတူရေ ရေမိုးချိုးပြီးရင်..ဘူတာရုံထဲက ရုံးခန်းမှာ

ဆိုကြမယ်...ဟိုမှာ ရေချိုးလို့ရတယ်၊ ငါသွားဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ...ဦးလေး စိန်ဝင်း"

သစ္စာမျိုးတို့(၂)ယောက်ကို ဟိုလူကနှုတ်ဆက်၊ ဒီလူက နှုတ်ဆက်နှင့် ရေချိုးမည့်နေရာသို့ စကားကြောဖြတ်ပြီး..လာခဲ့ရသည်။

"သစ္စာမျိုး...ရေမချိုးနဲ့ဦး၊ အဖျားသွေးက ရှိသေးတယ်"

"အစ်ကိုရယ်...တစ်ကိုယ်လုံးပြီးစိစိဖြစ်နေတယ်"

"ကိုယ်လက်လေး ဆေးလိုက်လေ"

"အင်း..."

သစ္စာမျိုးကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးမှ စစ်မဲ့ငြိမ်းရေဝင်ချိုးလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးဝတ်လာသော အဝတ်အစားများကို လဲပြီးမှ...ထမင်းစားရန်ခေါ်ထားသော နေရာဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

"ကျွန်မဘဝမှာ ရက်စက်တတ်သူတွေနဲ့ နှစ်အကြာကြီးနေခဲ့ရသူဆိုတော့ ခုလိုလူတွေရဲ့ကြင်နာမှုတွေ ကိုယ်တွေ့လိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာအရမ်းကို ကြည်နူးမိတယ်အစ်ကို..."

သစ္စာမျိုးစကားကို စစ်မဲ့ငြိမ်း ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ...နားထောင်နေသည်။

"တကယ်လို့သာ အစ်ကို့လိုလူနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရင်..ကျွန်မ

ဘဝဟာ ခုလိုအေးချမ်းတဲ့အချိန်ကလေးဆိုတာ ရနိုင်မယ်..
မထင်မိပါဘူး”

“သစ္စာမျိုးက အစ်ကိုနဲ့တွေ့ခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလောက်
ပဲကြည်နူးစရာရပေမယ့်...အစ်ကိုထက်ကောင်းတဲ့သူနဲ့ တွေ့ခဲ့
ရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ အစ်ကိုထက်ကောင်းတဲ့သူ
ရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့...လာကြဟေ့...ဒီမှာ သက်ဆိုင်ရာကသူတွေ
တောင်ရောက်နေကြပြီ”

သစ္စာမျိုးနဲ့ စစ်မိုးငြိမ်း အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“စစ်...”

“ရန်နိုင်”

စစ်မိုးလူနီဖောင်းနှင့် လူက...စစ်မိုးငြိမ်းကို အံ့အား
သင့်စွာနှင့်ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒါပေမယ့်
တခြားသော သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ ရှိနေသဖြင့် တခြားသော
စကားတွေကို မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေ...

“ဂုဏ်ယူပါတယ် သူငယ်ချင်း...မင်းကြောင့်အစိုးရပိုင်
ပစ္စည်းတွေရော ခရီးသည်တွေရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေပါ မဆုံးရှုံး
ရတာ...”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့ကွာ...”

သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေနှင့်မိတ်ဆက်ပေးရင်း...
ဂုဏ်ပြုထမင်းဝိုင်းလေးကိုစားသောက်ကြသည်။ အားလုံး
အသီးသီးပြန်သွားကြပေမယ့်...

“စစ်...”

“မင်း...ငါ့ကိုဘာပြောချင်လဲ ရန်နိုင်”

“မင်း ထောင်ကလွတ်လာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်ရန်နိုင်...ဒီနေ့နံနက် (၃)ရက်မြောက်ပဲ”

“မင်း အိမ်ကိုပြန်မှာလား”

“ငါ ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ထားတယ်”

“ဟာ...မဟုတ်သေးဘူးစစ်...မင်း ဒက်ဒီက မင်းပြန်
အလာကို စောင့်နေမှာ...သူလည်းနောင်တရနေပါပြီကွာ”

“ငါ...ဒက်ဒီပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှမပြစ်မှားမိပါဘူး...ငါအိမ်
ကို မပြန်တာအကြောင်း(၂)ချက်ရှိတယ်”

“ငါသဘောပေါက်တယ်...မင်း ဇင်ဇင်နွယ်ကြောင့်မ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...သူမရက်တတ်ပေမယ့် ငါရက်တယ်၊
နောက်တစ်ချက်က လူသတ်သမားဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးနဲ့ အိမ်
ပေါ်ကို ပြန်ပြီးမတက်ချင်ဘူး”

“မင်း...ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ငါဘာကူညီရမလဲ စစ်”

“ရန်နိုင်...မင်းနဲ့ငါက ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းဆီက ငါဘာမှအကူအညီမတောင်းရင်ပါဘူး ဆိုပေမယ့်၊ လိုအပ်တဲ့အခါ ငါလာခဲ့ပါမယ်ကွာ...”

“စစ်..ရော့ ဒါငါတင်ရင်း လိပ်စာ...ငါဒီမှာ(၃)နှစ် လောက်နေရမှာ သစ်တောကြီးဝိုင်းအတွက် လုံခြုံရေးကျနေ တယ်...ငါသွားဦးမယ်၊ ဒီနေ့ တင်ရင်းမှူးနဲ့တွေ့စရာရှိသေးလို့”

“ကောင်းပြီ...ရန်နိုင်”

“ဪ...မေ့နေတယ်၊ ငါ့ကို မင်းအမျိုးသမီးနဲ့ မိတ် ဆက်ပေးဦးလေ၊ မင်း...မိန်းမမိုလောတယ်လို့ ဦးစိန်ဝင်းက ပြောတယ်...ဟုတ်လား စစ်”

“ခုချိန်မှာ...ဦးစိန်ဝင်းပြောသလိုပဲ သတ်မှတ်ထားကွာ၊ နောက်မှပဲ ရှင်းပြတော့မယ်...သူ့နာမည်က သစ္စာမျိုးတဲ့... သစ္စာမျိုး သူက...ငယ်မေါင်းသူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးရန်နိုင်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သစ္စာမျိုးအပြုံးလေးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“စစ်...ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

ရန်နိုင်ဇော်သူကလေးပေါ်သို့ တက်ပြီးမောင်းထွက် သွားတော့သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ တကယ်ကိုတူတယ်နော်...”

“သစ္စာမျိုးက ဘာကိုတူတာလဲ..ပြောပါဦး”

“ကျွန်မကျတော့..မဟုတ်အိမ် အကျဉ်းထောင်ထဲ တ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သလို အစ်ကိုကျတော့ အကျဉ်း ထောင်က လွတ်လာတာဆို”

“ဟုတ်တယ်..ငါတို့က လွတ်မြောက်ခြင်းလူသား (၂)ဦး”

“ကျွန်မ စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်..အစ်ကိုက လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တာဟုတ်လား...”

“မင်းဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက လျှို့ဝှက်စရာမရှိပါဘူး...မင်းရဲ့ နာကျင်ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဘဝကိုတောင်ပြောပြသေး တာပဲ...ငါ့ဘဝရဲ့ခါးသက်မှုတွေကိုလည်း ပြောရမှာပေါ့၊ ခုတော့ ဟုတ်သေးဘူး သစ္စာမျိုး”

“အစ်ကို ပြောပြချိန်ကို စောင့်ပြီးနားထောင်ရမှာပါ၊ အခု ဘယ်ကိုသွားကြမလဲအစ်ကို...”

“စိတ်ကလေး အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားအောင်..ဆိုင်း နို့တဲ့စွေးတန်းလေးကို သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်.. ကျွန်မအတွက်မမြင်ဘူးတာတွေကို မြင်ဘူးရတာပေါ့..”

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ မောင်စပြုနေပြီဖြစ်ပေမယ့်...မီးစက်ဖြင့် လမ်းမီးကလေးများ

ထွန်းထားခြင်းကြောင့် သွားလို့ရခဲ့ကြသည်။

ရွာဘုရားပွဲလေးမို့ ရွာသူရွာသားများ ပြင်ဆင်ပြီးသွား
လာနေကြသည်ကို သစ္စာမျိုးကြည့်ပြီး...

“လူတွေများလိုက်တာနော်...ရှုပ်နေတာပဲ”

သစ္စာမျိုးဘဝမှာ ခုလိုပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာ ကလေး
ဘဝတုန်းကလွဲပြီး ခုအသက်အရွယ်တွင် မကြုံဘူး၊ မတွေ့ဘူး
သူမဟုတ်လား...

ပွဲဈေးတန်းကိုရောက်တော့ လူတွေက ရွာလမ်းမှာ
တွေ့တာထက်(၁၀)ဆလောက် များနေသဖြင့်..သစ္စာမျိုးက
လေးတစ်ယောက်လို စစ်ငြိမ်းသူလက်ကလေးကို အတင်းဆုပ်
ကိုင်ပြီး လူကြားထဲတိုးခဲ့ကြရသည်။

လူတွေကြားထဲမှာ တိုးပါများလာတော့ မျက်နှာတွင်
ချွေးစတွေထွက်ပြီး ခေါင်းထဲတွင်မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာ
သဖြင့်...

“အစ်ကို...”

“သစ္စာမျိုး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါင်းတွေ မူးလာတယ်အစ်ကို...”

“ဒါဆို...ဟိုနားကအပင်အောက်ကိုသွားမယ်”

မန်ကျည်းပင်ကြီးက လမ်းဘေးတွင်ပေါက်နေသော
ကြောင့်...ညလေအေးလေးကို ရှုရှိုက်လိုက်ရတော့မှ ခေါင်း

ထဲလန်းဆန်းသွားသည်။

“သက်သာလား သစ္စာမျိုး”

“ဟုတ်ကဲ့...လူတွေကြားထဲမှာ မနေဘူးတဲ့လူမှန်း
အရမ်းကို သိသာလှပါတယ်”

သစ္စာမျိုးတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသော နေရာလေးနှင့်
ပွဲခင်းကလေးက သိပ်ပြီးမဝေးပေ...သူတို့နေရာကို လူအသွား
အလာတော့မရှိ။

သစ္စာမျိုး အမူးပြေသွားသည်နှင့်...

“သွားကြမယ်လေ...အစ်ကို”

“ဖြစ်ပါ့မလား သစ္စာမျိုး”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် လူလောကကြီးနဲ့ပတ်သက်
တဲ့လူတစ်ယောက်ဘဝကအရာတွေကို ကျွန်မကျော်ဖြတ်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့စကားပဲ...ကဲသွားကြမယ်”

သစ္စာမျိုးထိုင်နေရာမှ စစ်မဲ့ငြိမ်းကို လက်ကလေးလှမ်း
ပေးလိုက်ပြီး အားပြုထလိုက်သည်နှင့်...

“နေကြပါဦး...”

“အယ်...”

“ဟင်...”

လူ(၃)ယောက် သစ္စာမျိုးတို့ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ...”

“ကိစ္စကတော့ ဒီဘက်ကမိန်းကလေးကိစ္စ”

“ဘာကွ”

“ဟေ့ကောင်မလေး...မင်း ဆရာကြောအောင်အိမ်က
မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး...”

“မင်းမငြင်းစမ်းပါနဲ့ ငါက မင်းကို ဆရာကြောအောင်
အိမ်မှာ (၃)ခါလောက်တွေ့ဘူးတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေတာဖြစ်မယ်...ဒါ ကျုပ်ဇနီးသည်
ပါ...”

“ဒီစကားတွေက ရိုးနေပြီ...ငါတို့ကို တောကကောင်
ဆိုပြီး မပတ်နဲ့...ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ကောင်တွေကွ”

“ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာမကလို့ စကြဝဠာ
ပဲပတ်ပတ် ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်ကိစ္စက ခင်ဗျားတို့လူ
မှားနေပြီဆိုတာပဲ”

“မှားစရာမရှိဘူး...မင်းက အချောင်သမားပဲ၊ အိမ်က
ထွက်ပြေးလာတဲ့အူတူတူ မိန်းကလေးကိုညှာပြီးခေါ်သွားမလို့
လား...ငါတို့ဆရာက အကြောင်းကြားထားတယ် ရအောင်ပြန်
ပြီးခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

“မင်းအသားမနာချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြီး
ထည့်လိုက်”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က အသားနာတယ်ဆိုတာကို သိ
ချင်နေတာ”

“အသားနာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကွ...”

“ဝိုး...ဖြောင်း...ခွပ်...ဒုတ်”

(၃)ယောက်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့်...စစ်မဲ့ငြိမ်းကို
တစ်ယောက်မှထိအောင် မထိုးနိုင်ကြပေ။

“ဘယ်လိုလဲ လက်ရည်က ကလေးသာသာပါပဲလား”

“ထိုးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုကွ...ကဲ...ရှောင်ကြည့်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း၏ လက်နှင့်ခြေထောက်တို့အောက်တွင်..
သုံးယောက်လုံးအထိနာသွားပြီး၊ လက်နက်အားကိုးကြတော့
သည်။

“ဝိုး...ဝိုး...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း...တုတ်၊ ဓားတွေကိုနောက်ဆုတ်ရှောင်ရင်း

“ဟ...”

“အစ်ကို...”

ခြေထောက်မှာ အောက်မှကမူနှင့်တိုက်မိပြီး...နောက်
ဘက်သို့လဲကျသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တုတ်သမား
က အပေါ်ကစီးပြီး ရိုက်မည်အပြု...

“ဖြောင်း...အား”

သစ္စာမျိုး...သူဘေးက ဝါးပိုင်းတစ်ခုကိုကောက်ယူပြီး

တုတ်သမားခေါင်းကို မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ ဘုရားပွဲလုံခြုံရေးတွေလာနေပြီ...လစ်လစ်...”

ကျန်(၂)ကောင်မှာ လူအုပ်ကြီးကိုမြင်တာနဲ့ သုတ်ခြေတင်ပြီး လစ်ပြေးကြတော့သည်။ သစ္စာမျိုးလက်သံကြောင့် တစ်ကောင်ကတော့ ထပြီးမပြေးနိုင်...

“ခွေးမသားပေါက်ကျော်..ဒီကောင်ကိုခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ၊ ခြောက်...ဒီက ငါ့ညီကိုအားနာပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် အစ်ကို...ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး ခေါင်းမှူး လို့လာပြီးထိုင်နေတာကို ဒီကောင်တွေရောက်လာပြီး၊ ရမ်းကားတာပါ”

“အစ်ကိုတို့ကို ဟောဒီက...ဖိုးချစ်လေးကမြင်ပြီး၊ လာပြောပြလို့ လိုက်လာကြတာပါ၊ ငါ့ညီတို့ဆိုင်းကြည့်ဦးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ခဏလောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ကြမှာပါ”

“ကဲ...ကဲ...သွားကြရအောင်”

ပွဲခင်းထဲဝင်တော့ မခင်စိန်နဲ့တိုးပြီး ပွဲဈေးမှာဟိုဟာစား ဒီဟာစားကြနှင့် ထိုတစ်ညတာလေးကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။

ရထားတွဲသို့ မနက်မိုးလင်းလုလုမှပြန်ကြပြီး...ဦးစိန်ဝင်းက ရာသီဥတုက မိုးရွာနိုင်တယ်ပြောပြီး၊ ရထားဂါတ်ဗိုလ်တွဲမှာ သစ္စာမျိုးနှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ကို လိုက်ခိုင်းစေတော့

သည်။ ထိုဂါတ်ဗိုလ်တွဲတွင် ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သော...ဦးချွတ်ကြီးဆိုသူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ ရထားကြီးနံနက်(၅:၀၀)နာရီမှ စတင်ပြီး ခရီးဆက်ပြန်သည်။ သစ္စာမျိုးတစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့သောကြောင့် ရထားပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့သည်။

ဘဝနံး ◀ ၃ ▶

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့မှ စစ်မဲငြိမ်း...
သစ္စာမျိုးကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး။

“သစ္စာမျိုး...”

“အစ်ကို...”

“ကဲ...ထပြီး မျက်နှာသစ်...ထမင်းစားဦး ပြီးမှ ပြန်အိပ်
ပေါ့...အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီ”

ဂါတီဗိုလ်တွေတွင် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများကို...
ဦးချက်ကြီး...ချက်ပြုတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

“ကောင်မလေးရေ...မင်းယောက်ျားကတော့ သူမိန်းမ
အကြိုက်ပြင်ဆင်ထားတာပဲဟေ့...”

ဦးချက်ကြီးစကားကြောင့် ရင်မှာရှက်စိတ်လေးတွေ
က လှုပ်ခတ်နေပေမယ့်...သစ္စာမျိုးတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေ

သစ္စာမွန်စာပေ

မြို့မျက်နှာပြင်မြင်ငယ်မင်းသခင်

၅၃

က ရှင်းပြဖို့အရမ်းကို ခက်နေလေသည်။ သစ္စာမျိုး မျက်နှာသစ်
ကိုယ်လက်ဆေးကြောပြီး ထမင်းစားခိုင်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးဂရုစိုက်ဖို့တာဝန်ပေး
ထားတာ ဘာမှအားမနာနဲ့...စားသာမားကြ မင်းတို့ကိုပိုခိုပြီး
ငါလည်းအစားကောင်းတွေကပ်ပြီး စားရမှာကွ”

ထမင်းခိုင်းတွင် ဟင်းကစုံလှသောကြောင့်...

“ဦးချက်ကြီး...”

“ဘာလဲ...ကောင်လေး”

“ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား”

“စုံမှာပေါ့ကွာ...လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဟင်းလျာ
တွေကို ချက်ထားတာ”

“ဘယ်သူတွေက ပေးတာလဲ”

“ဘယ်သူတွေ ဖြစ်ရမလဲ...ရထားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီး
သည်တွေက ငယ်ခြမ်းပြီးပေးကြတာ၊ ငါ့ကို စေတနာရှိလို့တော့
မဟုတ်ဘူး...မင်းတို့(၂)ယောက်မျက်နှာနဲ့လေ”

သစ္စာမျိုးစားကောင်းကောင်းနှင့် တော်တော်လေးကို
စားလိုက်သည်။

“မန္တလေးဝင်ဖို့ နီးပြီလား...ဦးချက်ကြီး”

“ခရီးတစ်ဝက်တော့ ကျိုးလာပြီ၊ လမ်းတွေက ဟိုအင်္ဂ
လိပ်လက်ထက်ကလမ်းတွေဆိုတော့ ရထားကိုစက်ရှိန်ဖြင့်ပြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

မောင်းလို့မရဘူးလေ...အကြောင့် နှောင့်နှေးတာပေါ့...အတောင် ရာသီဥတုက ကောင်းနေလို့...မိုးတွေကောင်းပြီဆိုရင် ရထား ရပ်ပြီး...ရာသီဥတုသာယာမှသွားရတဲ့ အခါမျိုးလည်းရှိသေး တယ်...တစ်ခါကဆို မန္တလေးခရီးကို ရက်(၂၀)လောက်ကြာ အောင် သွားရတာ”

“အယ်...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးချက်ကြီး”

“ရာသီဥတုဆိုးဝါးပြီး ရထားလမ်းတွေပေါ်တောင်ကျ ရေတွေခုံးပြီး သွားမရလို့”

“ဒီခရီးကို သွားကြတဲ့လူတွေလည်း ရှိတာပဲနော်...”

“ရထားမစီးချင်ရင်...ကားနဲ့သွားပေါ့ကွ၊ ကားဈေးက ရထားဈေးထက် အဆ(၁၀၀)လောက်ကွာတယ်...ဒီတော့ တော်ရုံတန်ရုံခရီးသည်တွေက ငါတို့ကုန်ရထားကိုပဲ စောင့်ပြီး စီးကြရတာပေါ့”

“မန္တလေးကနေ အမြန်ရထားပြေးဆွဲတယ်မဟုတ် လား”

“ဒီရထားက နွေနဲ့ ဆောင်းလောက်သာပြေးဆွဲတာ ခုလိုမိုးရာသီဆိုရင် မဆွဲတော့ဘူး...အန္တရာယ်များလို့”

“ဦးချက်ကြီးတို့က...ပုံမှန်သွားနေရတာပဲလား”

“တစ်ပတ်ကို (၂)ခါလောက်သွားရတယ်လေ...မသွား

လို့မရဘူး၊ တစ်ရက်ကွာတွေလည်း ပို့ပေးရတဲ့အခါရှိတယ်”

ရထားပြတင်းပေါက်မှ ဘေးဘက်ကိုကြည့်တော့ တောင်ကြီးများ၏ နံရံများနဲ့ သစ်ပင်တွေကိုပဲ တွေ့မြင်နေရ သည်။

“အန္တရာယ်ရန်ထဲကိုတော့ ရောက်ပြီ...”

“အန္တရာယ်ရန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကောင်လေး...ခု မောင်းဝင်လာတဲ့နေရာ က သောင်းကျန်းသူတွေခိုအောင်းပြီး၊ ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့နေရာ ပဲ...အရင်ကလောက်တော့ သိပ်ပြီးမဆိုးဝါးတော့ပါဘူး၊ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့...အစိုးရနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားတဲ့ လက် နက်ကိုင်တပ်ခွဲတွေက ဒီနယ်မြေကို တာဝန်ယူထားတာ... သောင်းကျန်းသူတွေ ထင်တိုင်းတော့မကြမ်းရဲဘူး”

“ကျိုး...”

ရထားကြီးမှာ အရှိန်လုံးဝလျှော့ပါးသွားပြီ။ ဘရိတ် နင်းလိုက်သဖြင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးချက်ကြီး”

“ချောက်တံတားကြီးကို ဖြတ်ကူးရတော့မှာလေ... အကြောင့် ရထားကိုစက်သတ်ပြီး၊ ဘီးတစ်ဘီးချင်းလှိုင့်မောင်း ရမှာ ဂုတ်ထိပ်တံတားပြီးရင် ဒီတံတားကြီးက ဒုတိယအမြင့်ဆုံး တံတားကြီးပဲ”

ရထားကြီးမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် မောင်းလာနေတော့သည်။

“သစ္စာမျိုး...အောက်ကို ကြည့်ပါလား”

“ဟယ်...နည်းတဲ့ အမြင့်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ...သူ့ထက်မြင့်တဲ့တံတားရှိသေးတယ်ဆိုတော့...ကျွန်မဆိုရင် စီးရဲမှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဖောင်း...ဖောင်း”

“ဟာ...ပြဿနာတော့မပြန်ပြီ”

ရထားကြီး တံတားအလယ်သို့အရောက်တစ်ဖက်စီမှ သေနတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရထားကြီးရပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“သောင်းကျန်းသူတွေလာ...ဦးချက်ကြီး”

“သေချာသလောက်ရှိတယ်”

“သူတို့က ဆက်ကြေးတောင်းတဲ့ပုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါကွာ...သူတို့ပါးစပ်က အစိုးရမကောင်းကြောင်းတွေကိုပြောပြီ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့တော်လှန်ရေးသမားပုံစံနဲ့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောတော့တာပဲ...ပြီးတော့ တော်လှန်ရေးအတွက် အလှူခံပါတယ်ပြောပြီ။ အတင်းခွတ်ခိုင်း တော့တာပဲ...ဒီအပြင် တပ်ရဲရဲကွာတွေကို သယ်တော့တာပဲ၊ ခုလည်း ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

ပြောက်ကျား အင်္ကျီတွေကို တူညီစွာဝတ်ဆင်ထားကြသော သေနတ်သမား(၁၀)ဦးလောက် တစ်ဖက်တံတားထိပ်မှ ရထားဆီသို့ လာနေကြသည်။

“ကောင်မလေး...”

“ရှင်...ဦးချက်ကြီး”

“မင်း...ဟိုကြားထဲမှာဝင်ပြီးနေ၊ ဒီကောင်တွေကသိပ်ပြီးစိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး...အပျိုတွေ အအိုတွေနားလည်တဲ့ လူစားတွေမဟုတ်ဘူး...ရှောင်နေတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ရထားတစ်ဖက်စီတွင် လူ(၅)ယောက်စီ ခြုံရုံပြီး...

“အားလုံးအောက်ကို ခဏလောက်ဆင်းပေးကြပါ”

ခရီးသည်အားလုံးနဲ့အတူ စစ်မှန်ခြင်းပါဆင်းခဲ့ပေမယ့်၊ ဦးချက်ကြီးကိုတော့ သောင်းကျန်းသူခေါင်းဆောင်က မဆင်းခိုင်းသဖြင့် သစ္စာမျိုးကတွက် ရင်ပေါ်သွားခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဒီခရီးကိုသွားဖူးတဲ့ သူတွေတော့သိမှာပဲ...မသိတဲ့သူတွေပါရင်တော့ ထပ်ပြီးရှင်းပြမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဓားပြမဟုတ်ဘူး...တော်လှန်ရေးသမားတွေ ခု ရထားကြီးကို တားရတာကလည်း တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေအတွက် ငွေနဲ့ ရိက္ခာအရမ်းလိုအပ်လို့တားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်...အားလုံးက ကူညီပေးပါ၊ စံနက်ကျော် တစ်ယောက်ချင်း ခွတ်ပြီးထည့်ခိုင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး...”

စံနက်ကျော်နှင့် သောင်းကျန်းသူ(၃)ယောက်မှ စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးတွေနှင့် ခရီးသည်တွေဆီမှအေးစားပြ တိုက်နေသည်။

“ဒီအဘွားကြီး နားကပ်ပါချွတ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်...ဒီနားကပ်လေးက အဘွားသေ စာရှင်စာအဖြစ်ထားတာပါ”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျား သေစာရှင်စာတွေထက် တော်လှန် ရေးကပိုအရေးကြီးတယ်...ချွတ်ဆိုချွတ်”

အဘွားကြီးဆီက အတင်းချွတ်ဖို့လုပ်နေသော ကြောင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းဘယ်လိုမှ မသိချင်ယောင်ထပ်ပြီးနေလို့ မရတာသူ၏စီမံ...ဦးချွတ်ကြီးကတော့ သေသေချာချာပင်မှာ လိုက်သည်။ သူတို့နှင့်တူပြီး ဘာမှမဖြစ်ဖို့မှာထားပေမယ့်...ရိုင်း စိုင်းသောအပြုအမူပေါ်မှာ အဲဒါကထိန်းမရ...

“ခင်ဗျားပြောတော့...သဒ္ဓါသလောက် အလှူခံတာဆို ခုလိုကြီးကတော့ အရမ်းကိုရုပ်ပျက်ပြီး ရိုင်းစိုင်းပါတယ်”

“အလဲ့...အာဂကောင်လည်း ပါတာကိုးကွ၊ ဘာလဲ ရုပ် ရှင်တွေထဲကလို သူရဲကောင်းစင်ပြီးလုပ်တာလား...အဲဒါဆိုရင် တော့အောက်ကချောက်ကြီးထဲကို လေဟုန်းစီးသွားရမယ်နော်”

“ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်...လက်နက်ရှိ

သူနဲ့ လက်နက်မဲ့သူကတော့ခံရမှာပဲ...အိပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ခုလို တော့မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံက တော်လှန်ရေးအတွက် အလှူခံတာနဲ့မတူဘူး၊ ဓားပြတိုက်နေတာပဲ...”

“မင်း...စကားရှည်လှချည်လား ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

“ခင်ဗျား...အဘွားအိုဆီက နားကပ်ကိုမယူပါနဲ့”

“မင်းပြန်ပြီးတိုင်ရင်ကောင်းမယ်နော်...ခေါ်ခဲစမ်းကွာ”

စစ်မဲ့ငြိမ်းကို ဆွဲပြီး...ခေါင်းဆောင်လုပ်သူနားကို ခေါ် လာပြီး၊ ခူးထောက်ခိုင်းချိန်တွင် စစ်မဲ့ငြိမ်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ၏ ခါးကြားက ဓားမြှောင်ဆီကို မျက်လုံးရောက်သွားခဲ့သည်။

“မင်း...သိပ်ပြီး သေချင်တဲ့ကောင်ပေါ့”

“ကျုပ်က...အဘွားအိုအတွက် မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေငါမသိဘူး...ရတာအားလုံးယူ ရမှာပဲ၊ ကဲ...ထစမ်းပါဦး ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာအောင် ဩဇာချင်လို့”

“စစ်မဲ့ငြိမ်းကို ကုတ်မှဆွဲပြီး ထခိုင်းလိုက်သည်။

“တောင်...အင့်”

“မင်း...မင်း”

စစ်မဲ့ငြိမ်း မြန်ဆန်မှုကြောင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ အပိုက်မိသွားသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း ဓားမြှောင်နှင့်ခေါင်းဆောင်လုပ် သူရဲလည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကောင်တွေ..မင်းအမိန့်ကို ဘယ်လောက်နာခံ
တယ်ဆိုတာကို ကြည့်ချင်တယ်..ငါနဲ့ မင်းတော့ ဟောခို
ချောက်ထဲကိုအတူတူလေဟုန်စီးဖို့တော့ ပြင်ထားပေတော့”

“ဟေ့ကောင်တွေ..နောက်...နောက်ဆုတ်စမ်း”

“ပစ္စည်းတွေပါ ပြန်ပြီးပေးခိုင်းလိုက်”

“ပေး...ပေးလိုက်ကြစမ်း...အ”

စစ်မှန်ခြင်းစားမြှောင်နှင့် သွေးလေးစို့အောင် လုပ်ပေး
လိုက်သည်။

“ငါ..ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲပြော”

“ရထားကြီးကို ပြန်ပြီးထွက်ခွင့်ပြုပြီးမင်းကောင်တွေ
အားလုံး နောက်ကိုဆုတ်ခိုင်းလိုက်”

“ဟို..ဟိုကောင်တွေ ဆုတ်...ဆုတ်ကြစမ်း”

“မဆိုးဘူး..မင်းစကားတော့ နားထောင်သားပဲ၊ ကဲ..
တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ခင်ဗျားက ဇာတိတော်လှန်ခွဲဦး”

“ငါ..ငါက ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“တံတားချောက်ကို ကျော်သွားတဲ့အထိပဲ ပြီးရင် ဆင်း
နေခဲ့ပေါ့..”

“မင်းစကားတည်တယ်နော်...”

“ယောက်ျားစကားပြောတာ...”

သောင်းကျန်းသူခေါင်းဆောင်ဆိုသူကို ရထားနောက်

ဆုံးတွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ရထားကြီးတံတားပေါ်မှ စတင်ပြီး
မောင်းလာခဲ့ရင်း တံတားအဆုံးသို့ရောက်တော့မှ...

“ကဲ...ဆင်းပြီး နေပေတော့”

“ဘုတ်...အီး”

စစ်မှန်ခြင်းသောင်းကျန်းသူကို ရထားလမ်းပေါ်သို့ ကန်
ချလိုက်တော့သည်။ ရထားလမ်းပေါ်သို့ခွေးကျ၊ ကျွဲချက်ချင်း
ပြန်ပြီးမထနိုင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွေးမသားခွေးလိုကျပြီးနေခဲ့ရတယ်၊
သိပ်ကိုတော်တဲ့ကောင်လေးပဲကွာ...မင်းငါတို့ကို ကယ်တာ
(၂) ခါရိပြီ”

“သိပ်ပြီးအထင်မကြီးနဲ့ ဦးချက်ကြီး...တစ်ဖက်သားကို
လျှော့တွက်လို့ခံရတာပါ”

“အစ်ကိုရယ် ကျွန်မဖြင့် ရထားပေါ်ကကြည့်ပြီး...
အသက်တောင် မရှူရသလောက်ပဲ၊ ဟယ်...ဟိုမှာ မြင်းတွေနဲ့
လိုက်လာကြပြီ”

ရထားကြီးနောက်မှ မြင်းတွေနဲ့ သောင်းကျန်းသူများ
လိုက်လာကြသည်ကို တွေ့နေရလေသည်။

စစ်မှန်ခြင်းတို့ ခုခံစရာလက်နက်ဆိုလို့ ဓားလောက်ပဲ
နီးသဖြင့် မလွယ်ကူလှပေ။

“ဖောင်...ဖောင်း”

သေနတ်သံကား...ရထားကိုရပ်ခိုင်းနေတာဖြစ်ပေမယ့်၊ ရထားကို စက်ရှိန်ဖြင့်ပြီးမောင်းနေတော့သည်။

မြင်းနှင့်လိုက်လာသူတွေထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှလူမှာ နောက်မှမြင်းသမားတွေကိုကျော်ပြီး တစ်ကောင်တည်းရထားနှင့် အနီးဆုံးကိုရောက်လာသည်။

သူကောင်တွေတပ်ပြီး ပါလာတယ်လို့ ထင်ထားပုံရသည်။

“သံစွာမျိုး ဝပ်ပြီးနေ”

“ဟောင်း...ချွင်”

ရထားနောက်ဘက်အကွာကို သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်ပေမယ့် ပေါက်မထွက်သွားသောကြောင့် စစ်မဲ့ငြိမ်း...အကွာအကွယ်ယူ ထားရတာ ကံကောင်းသွားသည်။ ရထားပြတင်းပေါက်နားသို့ မြင်းသမားရောက်လာသည့်အခါ...

“ဟေ့ကောင်...”

“မင်း...”

“ဝုန်း”

မြင်းပေါ်က လူဆီကို စစ်မဲ့ငြိမ်းလုံးထွေးလိုက်တာကြောင့်...မြင်းပေါ်မှ နှင်ယောက်လုံး ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

သံစွာမျိုး...အော်ဟစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်သာ...

စစ်မဲ့ငြိမ်း...မြေကြီးပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်လိုက်ပြီး...သေနတ်နှင့် လူဆိုးကိုတွေ့ချိန်လိုက်ချိန်တွင် “ဒိုင်း...ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေက ဆက်တိုက်ရောက်ရှိနေလေတော့သည်။ ရထားကြီးနှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းအတော်လေးဝေးသွားခဲ့ပြီ...

“ဒိုင်း...အ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း လက်မောင်းကို ရှုပ်ပြီးထိသွားသည်ကို ဂရုစိုက်နိုင်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းဆီသို့ရောက်အောင် ပြေးသွား ပြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ...ဒုန်းစိုင်းစီးလာခဲ့တော့သည်။ နောက်မှမြင်းသမားတွေက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ရင်းသေနတ်နှင့်ပစ်ပေမယ့် တစ်ချက်မှထပ်ပြီး မထိတော့ပေ...လိုက်လာသော မြင်းများထဲမှာ စစ်မဲ့ငြိမ်းစီးလာသောမြင်းမှာ အမြန် ဆုံးမြင်းတစ်လက်ပဲဆိုရမည်။ နောက်က မြင်းတွေ ဘယ်လိုမှလိုက်လို့မမီ...စစ်မဲ့ငြိမ်း ရထားနောက်သော်နားသို့ရောက်မှ ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုရယ်...လက်မှာဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

“ရတယ်...သံစွာမျိုး၊ ဟိုမှာ သွားပြီးဝပ်နေ၊ မြင်းသမားတွေနီးလာပြီ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဒဏ်ရာကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ...ရလာသော သေနတ်နှင့် တစ်ချက်ချင်းစိတ်ကြိုက်ပစ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့်

မြင်းသမားတွေ အထိနာပြီး ဆက်မလိုက်ကြတော့ပေ။ ထိုစဉ်

“ဝုန်း...ခိုင်း...ခိုင်း...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

တောထဲမှ...သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး၊
သောင်းကျန်းသူများကို ပိတ်ဆို့ပြီး ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနေသည်ကို
မြင်တွေ့နေရသည်။

“ငြိမ်းချမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ကလူတွေပဲ...ကောင်းတယ်၊ ခု
တော့အေးသွားပြီလေ...ကောင်လေး မင်း...ဒဏ်ရာက သွေး
အရမ်းထွက်နေတယ်၊ ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ဦး၊ သွေးလွန်
မယ်၊ ဘူတာရောက်ဖို့ဝေးသေးတယ်...ပြဿနာပါပဲကွာ”

“သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးချက်ကြီးရယ်၊ ဒီလောက်ကြီး
မဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုရယ်...ပတ်တီးလေးတော့ စည်းထားလိုက်ပါ၊
ဦးချက်ကြီးဆီမှ ဘာဆေးမှမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး...အဲ နေဦး...ခုမှသတိရတယ်၊ ဟိုမှာ ဆေး
သေတ္တာကြီးကိုပို့ခိုင်းလိုက်တာရှိတယ်၊ ခက်တာက ကိုယ်က
ဘာတစ်ခုမှ မတတ်ဘူး...တယ်ဆေးတိုက်လို့ ကယ်ဆေးမည်
ရမလဲမှ သိတာ”

“ဦးလေးချက်...သွားယူလိုက်ပါ”

“ကောင်လေး...နားလည်တယ်ပေါ့”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိပါတယ်”

ဦးချက်ကြီး မန္တလေးသို့ လူကြိုခိုင်းလိုက်သော ဆေး
သေတ္တာလေးကို ယူပြီးပေးလိုက်သည်နှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်း...ဆေး
သေတ္တာထဲမှ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူပြီး..

“သစ္စာမျိုး...”

“ရှင်..အစ်ကို”

“အစ်ကိုဒီဘက်လက်ကို ဆွဲထားပေး..ဦးလေးချက်
ယောင်တိုင်လေး စီးထွန်းပေးပါ”

“အေး..အေး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဆေးသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူထားသည့် ဓား
လေးကိုစီးကပ်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို ခွဲနေလေသည်။ သစ္စာမျိုး
ကြေည့်ရသောကြောင့် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှဲထားရသည်။

“ဒေါက်...”

ကျည်ဆံထိပ်ဖူးလေး ကြမ်းပြင်သို့ထွက်ကျသွားသည်
နှင့် ဒဏ်ရာကို ဝှမ်းစနှင့်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သွေးတွေက
မြင်မကောင်းအောင် ထွက်နေသည်။

“အစ်ကို..အစ်ကို”

သစ္စာမျိုးမှာ စစ်မဲ့ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေဖြစ်နေ
လေသည်။

“သစ္စာမျိုး..ဟိုဝှမ်းစမှာ တောဒီပုလင်းထဲက ဆေးကို
စွတ်လိုက်..သိပ်ပြီးမများစေနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ပြောသည့်အတိုင်းစွမ်းစကို ဆေးရည်စွတ်
ပစ်လိုက်ပြီး ပေးလိုက်သည်နှင့် ဒဏ်ရာဝဆီသို့ ပိတ်လိုက်ပြီး
ပတ်တီးစည်း ခိုင်းသည်။

“ဦးလေးချက်...ရေနွေးကျိုထားတာရှိလား”

“ရှိတယ်...ကောင်လေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဇလုံထဲနည်းနည်းထည့်ပေးပါ...”

“ရမယ်...ရမယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဆေးထိုးအပ်ကို ရေနွေးနဲ့ဆေးကြောပြီး...
ထိုးမည့်ဆေးပုလင်းကို ဖောက်၍ ဆေးထိုးပိုက်ဖြင့်ဆေးစုပ်ယူ
ကာ ကိုယ့်တင်ပါးကို ကိုယ့်လက်ဖြင့်သာ ထိုးလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးတော့မှ ဆေးပြားလေးကိုသောက်ကာ
ရထားနံရံတွင်မိုနေလိုက်သည်။ သွေးထွက်များသောကြောင့်
နှမ်းလျှာသလိုဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သစ္စာမျိုးမှာ စစ်မဲ့ငြိမ်း
ဘေးတွင် ကြုံ ကြုံလေးထိုင်ပြီး...

“အစ်ကို သက်သာလားဟင်”

“သက်သာပါတယ် သစ္စာမျိုးရယ် ပွေးထွက်များသွား
လို့ လူနဲ့သလိုဖြစ်နေတာကလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်မစိတ်အားငယ်မှာစိုးလို့ အစ်ကိုပြောနေတာ
မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကိုခံစားနေရသလိုပဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...တကယ်ပြောတာပါ”

“ကောင်လေးရေ...ညနေကျရင် ထမင်းမစားနဲ့ ကြက်
ဥလေးနဲ့ မြူစွမ်းပြုတ်မယ်ဟေ့...ဒါမှ အားပြန်ပြီးပြည့်လာမှာ”

“ကောင်းသလိုသာလုပ်...ဦးလေးချက်ရေ”

“မင်းခုလိုဖြစ်တာကို ရှေ့ကကောင်တွေမသိလို့ သိရင်
တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာ...ဒီနေရာမှာ ရထား
မရပ်ရဲလို့ မောင်းနေရတာ...ရထားရပ်တာနဲ့ မင်းဆီကိုအပြေး
ရောက်လာကြမှာသေချာတယ်”

“အစ်ကိုက ဆရာဝန်ကျနေတာပဲ...ကျွမ်းကျင်တယ်
နော်”

“အစ်ကိုမေမေက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးလေ...ဒါကြောင့်
ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ရင်းနှီးနေခဲ့တာ...ဦးလေးချက်”

“ဘာလဲ...ကောင်လေး”

“ဟိုအနောက်ဘက်မှာ ကောင်းကင်ကြီးမိုင်းညှို့နေပါ
လား”

ဦးချက်ကြီး အပြင်သို့ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်ကာ...

“အနောက်တောင် မိုးတိမ်မိုးရိပ်က တောင်ခြေနဲ့နီး
တယ်ဆိုတော့ သေချာပေါက်မိုးတော့ရွာမှာပဲဟေ့”

“ဒါဆို ရထားသွားလို့ရပါမလား...”

“မိုးရွာသွန်းတဲ့ပေါ်မှာကြည့်ပြီး...သွားကြမှာပေါ့ကွာ”
 “ဦးလေးချက်...ကြက်ဥနဲ့မြူစွပ်ပြုတ်ရင်၊ သမီးပြုတ်
 မယ်နော်...”

“ကိုယ့်ခင်ပွန်းအတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးတာ
 ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ကွာ လုပ်စေဗျာ”

ဦးချက်ကြီးစကားကို နှစ်ဦးသားနားတွင်ယဉ်ပါးနေပြီ
 ဖြစ်သဖြင့် ပြုံးရုံပဲပြုံးနေလိုက်တော့သည်။

အနောက်တောင် ကောင်းကင်ကြီးသီမှ ညှို့မှိုင်းနေ
 သော တိမ်ထူကြီးနှင့်အတူ လေကြမ်းလေးတွေက စတင်ပြီး
 တိုက်ခတ်လာတော့သည်။

“ဒီမိုးကတော့ ရက်ရက်စက်စက်ရွာတော့မယ့်ပုံပဲဟေ့
 ငါတို့တော့ ဘယ်နေရာမှာညအိပ်ရမလဲ မသိပါဘူး။ ရိက္ခာက
 တော့ ဒီတစ်ခေါက်မပူရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးချက်”

“ရိက္ခာတွေကို တပ်ရင်းကိုထည့်ပေးလိုက်တွေပါလာ
 တယ်လေ၊ ဆန်ပဲဆီကတော့အပြည့်ပဲဟေ့ ကြာချင်သလောက်
 ကြာပါစေတော့ ဟိုတစ်နှစ်ကဆိုရင် ခုလိုမိုးတွေမိ၊ ရေတွေကြီး
 တဲ့ အပြင်တောင်နံရံတွေပြိုတုန်းက ရထားမှာစား
 စရာရိက္ခာဘာ မှမပါလို့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ (၂)ရက်လောက်
 ထမင်းမစားရ ဘူး...တောထဲက တွေ့တဲ့သစ်သီးသစ်ဥပဲ စား

ခဲရတာ...ခုတစ်ခေါက်ပါမျိုးဖြစ်လို့က အေးအေးဆေးဆေး
 နပ်နေမှာ”

“လိုက်ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေအတွက်ကရော...”

“ဒီလိုပဲ မျှပြီးစားကြရမှာပေါ့...တချို့ခရီးသည်တွေက
 ငါးခြောက်တွေ၊ တောထဲကရတဲ့ အမဲခြောက်တွေကို သယ်
 လာကြတာလေ...ခုလိုရာသီမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသွားကြ
 ရတာ၊ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ကျေးဇူးရှင်မိုးစပြီးရွာပြီဟေ့”

“အစ်ကို စောင်လေးခြုံပြီး နေလိုက်နော်...ခုတောင်
 အေးလာတာ မိုးသည်းလာရင်ပိုပြီးအေးမယ်”

သဇ္ဇာမျိုးစောင်ပါးပါးလေးကို စစ်မဲ့ခြင်းကိုယ်ပေါ်မှာ
 ခြုံပေးပြီး ကြက်ဥနှင့် မြူစွပ်ပြုတ်ရန်ပြင်ဆင်တော့သည်။
 ဦးချက်ကြီးက ရထားပြတင်းပေါက်တံခါးတွေပိတ်ပြီး တွဲထဲမှ
 ဘက်ထရီမီးချောင်းလေးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
 ဒေသတစ်ခုလုံးမဲမှောင်ပြီး ညဉ့်နက်ချိန်ကို ရောက်သွားသလို
 တောင်ထင်ရသည်။ ဘေးကတောင်နံရံကြီးတွေ တောအုပ်ကြီး
 တွေကြောင့် ဘာကိုမှသိသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ...ရထားကြီး
 မှာ ခုထိတော့ ရပ်ခြင်းမရှိသေးပေ။

အခန်း < ၄ >

ရထားကြီး ထိုးရပ်သွားလေပြီ...

“ဆက်ပြီးသွားလို့မရတော့ဘူးနဲ့တူတယ်ဦးလေးချွတ်”

“ဆက်ပြီးသွားရင် သေမင်းပါးစပ်ကိုရောက်သွားမှာပေါ့...ရှေးနားက မရဏလမ်းကြောဆိုတာ ခုလိုမိုးရာသီဆိုရင် ဘယ်လိုမှဖြတ်သွားလို့မရဘူး.. တောင်ကြီးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ဖောက်ထားတာ”

“ဒီလမ်းတွေက အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က လမ်းတွေလား...”

“ဟုတ်တယ်.. မဟာမိတ်တပ်တွေ မြန်မာပြည်ကို ဝင်တုန်းက ဖောက်ခဲ့ကြတာ အစိုးရလည်းပြန်ပြီးပြုပြင်တာတွေလုပ်နေတာပဲ.. အရင် သူပုန်အဖွဲ့တွေကြီးစိုးနေတုန်းက ဆို ဒီလမ်းကို ဘယ်ရထားမှမသွားချင်ကြဘူး၊ ခုနောက်ပိုင်းမှာ

သစ္စာမွန်စာပေ

မြို့မှတ်ချည်မြစ်ငယ်မခမ်းသရွေ့

၇၃

တော့ သူပုန်အန္တရာယ်တွေကတော့ သိပ်ပြီးမရှိတော့ပါဘူး.. သဘာဝအန္တရာယ်တွေပဲ ရှိတော့တာပါ။ ရှိတဲ့သူပုန်တွေက လည်း လူနည်းစုလောက်ပါ”

“ဦးလေးချွတ်.. ထမင်းဟင်းသွားပြီး ပို့ပေးရဦးမှာလား”

“ပို့ပေးရမှာပေါ့ကွာ.. ငါ့မှမပို့ရင် ရှေ့ကကောင်တွေ ငတ်မှာပေါ့”

“ဝေါ...ဝုန်း...ဝုန်း”

တောင်တွေတောတွေကို ဖြတ်ပြီးတိုက်ခတ်နေသော လေက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။

ဦးလေးချွတ် ညနေစာအတွက်ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ချိန်တွင် သစ္စာမျိုးမှာ စစ်မိုငြိမ်းအတွက် ကြက်ဥနဲ့မြူစွမ်းလေးက ပြုတ်လို့ ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

“အစ်ကို.. ပူတုန်းလေးသောက်လိုက်နော်”

“သစ္စာမျိုးရော.. သောက်လေ”

“ဟင့်အင်း...အစ်ကိုပဲသောက်ပါ၊ ပေး.. ပေး.. ကျွန်မတိုက်မယ်၊ အစ်ကိုလက်က ဒဏ်ရာနဲ့ဟာ”

“ရပါတယ်.. သစ္စာမျိုးရယ်”

“ကောင်လေး.. ဘာမှရှက်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဇနီးက ကြင်ကြင်နာနာနဲ့တိုက်တာ.. အင်အားချက်ချင်းပြည့်လာမှာကွ”

သစ္စာမွန်စာပေ

စစ်မဲ့ခြင်း ဘာမှမပြောတော့ပဲ..သစ္စာမျိုးစွန်းလေးနှင့် တိုက်သည်ကို သောက်ရတော့သည်။ ကြင်နာခြင်းသံယော ဖြေတို့၏ ရန်လေးတွေက (၂)ဦးရင်တွင်း၌သင်းထုံဝေနေလေ ပြီ၊ နာကျင်ခြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးဆက်ကြရမည်သူတို့(၂) ယောက်အနာဂတ်လေးသည်.. ဘယ်သို့သောအရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ ရမယ်ဆိုတာကိုပင် မသိတော့ချေ။

“ဝေါင်း...”

“ဟာ”

“အမေ...”

လေတိုက်သံများနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရသော ကျား ဟိန်းသံကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဘုရား.. တကယ့်အန္တရာယ် ကောင်ကြီးကတော့ ရထားနားကိုရောက်နေပြီ.. ခရီးသည် တွေ တံခါးတွေရောပိတ်ကြရဲ့လားမသိဘူး၊ ဒီကောင်ကြီး သတင်းကို မနှစ်ကတည်းက ကြားနေရတာ.. အရမ်းအတင့် ရဲတဲ့ကောင်ကွ”

“ဦးလေးချက်တို့က ဘာသတင်းတွေကြားထားလို့ လဲ...”

“ဒီလို ကောင်လေးရဲ့.. ငါတို့နဲ့တော့ တစ်ခါမှမကြုံဖူး ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...မနှစ်က ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ငါတို့လိုပဲ

ရထားတာဝန်ကျတဲ့သူတွေ ကြုံခဲ့ရတာ.. ခုလိုမိုးသည်းလို့ ရထားရပ်ပြီး ညအိပ်စောင့်တုန်း ဒီကောင်ကြီးရောက်လာပြီး ခရီးသည်တွေကို အတင်းဝင်ဆွဲတာ တစ်ယောက်ပါသွားခဲ့ တယ်.. ဒါတောင် နောက်တစ်ခေါက်ရောက်လာချိန်မှာ စစ် တပ်ရောက်လာပြီးပစ်လို့ သက်သာသွားတာ”

“ဒီတုန်းက မမိလိုက်ဘူးလား”

“မမိလိုက်ဘူး.. နတ်ကျားများလား အောက်မေ့ရ တယ်.. နောက်ကလိုက်ရင်း ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

“နတ်ကျားဆိုတာ ဘာလဲဦးလေးချက်”

“ကျားတစ်ကောင်ဟာ အတောင်(၉)တောင်ပြည့် သွားရင် နတ်ကျားဖြစ်သွားတယ်လို့ လူကြီးသူမတွေက ပြော တာပဲ၊ ဒီလိုနတ်ကျားဖြစ်သွားရင်.. လူလိုလည်း ဖန်တီးလို့ရ တယ်၊ မြေလျှိုးပျောက်ကွယ်လို့ရတယ်ဆိုတာပဲ.. ဟုတ်မဟုတ် တော့မသိဘူး.. ဒါတောင် တိုက်ကျားဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဦးလေးချက်ပြောမှပဲ ကြားဘူးတော့တယ်..လုပ်စမ်း ယိုဦး..တိုက်ကျားရဲရာဝေင်”

“တိုက်ကျားဆိုတာ အောက်လမ်းဆရာတွေ စက္ကူရုပ် နဲ့ အသက်သွင်းပြီး လုပ်တဲ့ကျားလို့ဆိုတယ်.. မကြိုက်တဲ့သူ တွေကို ကျားနဲ့တိုက်ပြီးသတ်ပစ်တာတဲ့ ရှစ်ပြည်နယ်မြောက်

ပိုင်းဘက်မှာတော့ရှိတယ်၊ ဒီပညာတွေက ယုံရခက် မယုံရခက် ပါကွာ...”

စစ်မဲ့ငြိမ်းကတော့ နားထောင်ပြီးတော့ ပြုံး၍သာနေ လေသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ...သစ္စာမျိုး”

“နတ်ကျားကြီးဖြစ်နေရင် ဒုက္ခပါပဲနော်”

“အစ်ကိုက ဒါမျိုးတွေ သိပ်ပြီးမယုံကြည်ဘူးသစ္စာမျိုး ကျားဆိုတဲ့သတ္တဝါမျိုးကတော့ တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်တဲ့ကောင်မျိုးပဲ...ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့လက်ကဲချက် နဲ့သေကြရတာပဲ...ဦးလေးချစ် ထမင်းသွားဖို့ဖို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ငါတော့ မသွားရဲတော့ဘူး...သူတို့လာပြီးယူရရင် ယူ တော့ သူတို့လည်းလာပြီးယူရဲမှာမဟုတ်ဘူး...ညနေစာတော့ ရထားပေါ်မှာပါလာတဲ့ဟာပဲစားပြီး နေကြပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်သွားပြီး ဝိုပေးမယ်”

“ကောင်လေး...”

“အစ်ကိုရယ်...မသွားပါနဲ့ အစ်ကို့မှာက ဒဏ်ရာနဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ကောင်လေး သူတို့ထမင်းတစ်နပ်မ စားရလို့ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး... အသက်အန္တရာယ်နဲ့တော့ ရင်းပြီးမသွားနဲ့ ခွင့်မပြုဘူးကောင်လေး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

“အမေ”

ကျားကြီးမှာ စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့တွဲနားဝန်းကျင်မှ...ဟိန်း ဟောက်နေသောအသံဖြစ်သောကြောင့် စစ်မဲ့ငြိမ်း သူပုန်တွေ ဆီက ပါလာသောသေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကျည်ဆံတွေ စစ်ကာ... အသင့်အနေအထားပြင်ထားလိုက်သည်။

“အန္တရာယ်ကောင်ကတော့ ငါတို့နားလာပြီးရစ်နေပြီ တွ အရေးထဲမိုးက ကောင်းနေသေးတယ်”

“ဖြောင်း...ဒုံး...ဒုံး”

ရထားခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြားရသော ခြေသံပင်ဖြစ်သည်။

“အမိုးပေါ်ရောက်နေပြီ”

“ချောက်...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း သေနတ်မောင်းကိုတင်ပြီး... ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး... အပေါက်ဝတ်ခါးနားသို့ လျှောက်သွားစဉ်...

“ဖြောင်း...ဒုန်း...ဂျက်...ဂျက်”

ကျားကြီးမှာ အတင့်ရဲစွာဖြင့်ရထားအမိုးပေါ်တွင်... တုတ်ချစ်ကိုက်ဖဲ့နေသည်။ အမိုးပေါ်မှာ သံပြားများဖြစ်သော ကြောင့် ကျားကြီးလက်လျှော့ကာ...တခြားဝင်ပေါက်ကို ရှာပြန် သည်။

“ငါတို့ကို မရမက စားမယ့်သဘောဆောင်နေတယ်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟော...ဘေးပြတင်းပေါက်တံခါးကို ရန်လုပ်နေပြီ”
 ပြတင်းပေါက်တံခါးမှာ သစ်သားတံခါးဖြစ်သည့်အပြင်
 ချက်များမှာဟောင်းနေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်... ကျားကြီးကုတ်ဖဲ့
 လိုက်သည်နှင့် တံခါးချပ်ကြီးအောက်သို့ ကျသွားတော့သည်။

“ဝေါင်း...”

“အစ်ကို...အစ်ကို”

“ကောင်...ကောင်လေး”

ပြတင်းပေါက်ဆီမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော...
 မျက်လုံးကြီးကိုတွေ့နေရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ရထားတွဲထဲ
 ကိုဝင်ရန် ကြိုးစားနေသောကျားကြီးကို စစ်မဲ့ငြိမ်းသွေးအေး
 အေးဖြင့်ကြည့်ပြီး အပိုင်ချက်ကောင်းကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ကျားကြီးမှာ အစားမက်ပြီးသူ့အန္တရာယ်ကို သူမမြင်
 တော့ပဲ ရထားတွဲထဲသို့ခေါင်းပြူးပြီး ဝင်ဖို့ပြင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“ဝေါင်း...ဂါး...ဂါး”

စစ်မဲ့ငြိမ်းသေနတ်နှင့်(၃)ချက်ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်
 ပြီး...သူလည်း နောက်သို့မိုပြီး ကျသွားတော့သည်။

“အစ်ကို...”

“ကောင်လေး”

ဒဏ်ရာရထားသည့်ဘက်ကို သေနတ်တပ်ပြီးပစ်ရ

သောကြောင့်...တံတီးစည်းထားသောဒဏ်ရာမှာ သွေးများပြန်
 ပြီးကျလာသည်။ သစ္စာမျိုးစိုးရိမ်စွာနှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းလက်မောင်း
 လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ရတယ်...သစ္စာမျိုး”

သစ္စာမျိုးကို အားပြုပြီးထကာ...ပြတင်းပေါက်နားသို့
 သွားခဲ့သည်။ ဦးချက်ကြီးက ဓာတ်မီးနှင့်ပြတင်းပေါက်ကို ထိုး
 ပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

“အားပါးပါး နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ပါလား”

ကျားကြီးမှာ ရထားတွဲဘေးတွင် အသက်မဲ့နေလေပြီ။

“ခေါင်းကိုမှန်လို့ နို့မို့ဆိုရင်... တော်တော်နဲ့သေမယ့်
 ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... ဒီကောင်က ကံဆိုးချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့
 ငါတို့တွဲကိုမှ လာပြီးရန်ရှာတာကိုး... ဒီမှာက တကယ့်ကောင်
 ရှိနေတာ သူသိရင်အနားတောင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရထားရှေ့ပိုင်းမှ လူအုပ်စုကြီး... ဓာတ်မီးများနှင့်ထွက်
 လာသည်။

ဦးစိန်ဝင်းနှင့် ရထားပေါ်မှ ယောက်ျားတွေတုတ် ဓား
 တွေနှင့် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုက်...”

ကျားသေကြီးကိုတွေ့သွားပြီး အားလုံးအံ့သြကုန်ကြ

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ဆိုတာ ဂရုစိုက်ရတယ်...ငါလည်း အိပ်မက်ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

သစ္စာမျိုး...ဦးလေးချက်ပြောသမျှကို အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စစ်မဲ့ငြိမ်းအတွက် အိပ်ရာလေးခင်းပေး လိုက်လေသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းတစ်ယောက် သစ္စာမျိုးစိုးရိမ်မှာစိုး သဖြင့် ဒဏ်ရာကိုသက်သာသလိုနေပြီး ဟန်ဆောင်ထားပေ မယ့်၊ သေနတ်ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေပြာလာပြီး သစ္စာမျိုး ခင်းပေးသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ် ပျော်သလို သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၅)

“ဟင်...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အိပ်ရာမှနိုးတော့ သစ္စာမျိုးတစ်ယောက် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းလေးတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးလေးချက်ကတော့ မီးမွှေးပြီးရေနွေးအိုး ယ် တည်နေလေသည်။

“ကောင်လေး နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သစ္စာမျိုးကို အသာအယာလေးဘေးသို့ရွှေ့ပြီး အိပ် ရာလေးပေါ်မှာ ဆက်ပြီးသိပ်ထားလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးက တစ်ညလုံးမင်းကိုပြုစုနေရတာနဲ့ ခနဲကမိုးလင်းလုလုလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားရှာတာ”

“ကျွန်တော်ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဦးလေးချက်”

သစ္စာမျိုးတပေ

“မင်း...ညက တစ်ညလုံးအဖျားတွေတက်ပြီး ကိုယ်
တွေအရမ်းပူတာနဲ့ ရေပတ်တင်ပေးရတယ်။ အပူကျသွားတော့
ခွေးစေးတွေထွက်ပြီး ချမ်းလာတော့ သူ့ခမျာစောင်တွေ ခြုံပေး
ရုံတင်မကဘူး...သူ့ကိုယ်နဲ့ပါအပေါ်ကနေဖိထားရတယ်။ မင်း
ကိုဖိပေးရင်း သူလည်းအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့တူပါတယ်ကွာ..
ငါလည်း ညဦးပိုင်းထိတော့ မင်းဘေးမှာရှိခဲ့တယ်။ နောက်တော့
ကောင်မလေးက အိပ်ခိုင်းတာနဲ့အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

“ဟူး...”

စစ်မဲ့ငြိမ်းမှာ...သစ္စာမျိုးမျက်နှာလေးကိုတစ်ချက်
ကြည့်ပြီးစိတ်ထဲမှာ မကောင်းခဲ့ပေ။ သူ့ဘဝမှာ မှီခိုအားထား
ရသူဆိုလို့သူပဲရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား...

“မင်းအပေါ် အတော်ချစ်ရှာသားပဲ”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝကို သူတို့ပဲသိခဲ့ကြသဖြင့်
ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းမပြလိုတော့ပေ။ စစ်မဲ့ငြိမ်း မျက်နှာသစ်ပြီး
ညကပစ်ခဲ့သော ကျားကြီးနားသို့သွားကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကပ်ညလုံးမိုးရေသိထားသောကျားကြီးမှာ တောင်တင်းနေ
လေပြီ...မနက်ပိုင်းတွင် မိုးကတော့လုံးလုံးဟိတ်သွားပေမယ့်
ကောင်းကင်ကြီးက သာသာယာယာတော့မရှိသေးပေ။ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့ တောင်များနှင့်သစ်တောကြီးများ
သာတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူပုန်အန္တရာယ်နှင့် မကြုံရင်

တောင်...တောကောင်ကြီးများရန်က မလွဲမသွေကြုံနိုင်သော
နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့...မောင်စစ်မဲ့ငြိမ်း နီးပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးလေးစိန်ဝင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး...မင်းတို့ဆီထွက်လာတာ ငါတို့
တော့ အန္တရာယ်ရန်ထဲကိုရောက်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဦးလေးစိန်ဝင်း”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ...စက်ခေါင်းမျိုးနဲ့ စကားပြောနေ
တာ မဆိုးတစ်ဦးလေ။ သူက ငါတို့ကိုလာပြီးသတိပေးတာ...”

“ဘာကို သတိပေးရတာလဲ”

“မင်းပါ လိုက်ခဲ့...ဟိုရောက်တော့သိရတာပေါ့”

“ဦးလေးချက်”

“ဘာလဲ...ကောင်လေး”

“သစ္စာနီးလာရင် ကျွန်တော်ရှေ့ဘက်ကိုသွားတယ်
လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“အေး...အေး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း...ဦးစိန်ဝင်းနှင့်အတူ မဆိုးနှင့်ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေ
ကြသောနေရာကို လာခဲ့ကြသည်။ အနားသို့ရောက်သည်နှင့်-

“မောင်စစ်...လာကွာ၊ ငါတို့လည်း မင်းနဲ့လာပြီးတိုင်
ထင်မလို့ဘဲ”

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ဦးလေး”

“ကဲ...မှဆိုးကြီးဝနီ ပြောပြလိုက်ပါကွာ၊ သူက ငါတို့ ရထားတစ်စီးလုံးအားထားရတဲ့သူပဲ”

“ဒီလိုညီလေးရဲ့အစ်ကိုညက ကျားဟိန်းသံကြားလို့ ဒီဘက်ကိုဆင်းလာခဲ့တာ လမ်းမှာ အာနီကောင်တွေကို အုပ်စု လိုက်တွေ့လိုက်ရတယ်”

“အာနီကောင်ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ ကိုဝနီ”

“တောခွေးဆိုးတွေပေါ့ကွာ...ဒီကောင်တွေရထားကို လာပြီးချောင်းတာဖြစ်မယ်..ဒီမှာ သူတို့ဘုရင်ကရောက်နေ တော့ တပ်ပြန်ပြီးခေါက်သွားတဲ့သဘောပဲ”

“သူတို့ဘုရင် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရထားကိုအကြီး အကျယ်ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

“ဟင်..သူတို့က အုပ်စုနေကြတာကိုကြားဘူးတယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွာ...ညဘက်ထွက်ပြီး နေ့ဘက်မှာ ဘယ်လိုမှရှာလို့မရတဲ့သတ္တဝါတွေ အုပ်စုတစ်ဖွဲ့ကိုအနည်းဆုံး အကောင်(၅၀)နဲ့ (၁၀၀)ကြားမှာရှိတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်... ရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေလုံခြုံရေးအတွက် လုပ်သင့်တာ တွေကို လုပ်ထားဖို့ လာပြီးပြောတာ...”

“လုပ်စရာဆိုလို့ ရထားတံခါးတွေ ပိတ်ပြီးနေဖို့ပဲရှိ တော့တယ်...”

“လူတွေကို ဒုက္ခပေးလို့မရရင် ကုန်တွဲပေါ်ကဆန် အိတ်နဲ့တခြားပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးမှာသေချာတယ်”

“ဖျက်ဆီးလည်း ဒို့မှာတာကွယ်ဖို့က ဘာမှမရှိတာ စိန်ဝင်းရာ”

“ကာကွယ်ဖို့မရှိဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့မယ့်အစား... တစ်ခုခုကြိုးလုပ်ထားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ”

“မောင်စစ်ရေး...မင်းကိုပဲထပ်ပြီးအားကိုးရမှာပဲ”

“ဦးဝနီ...”

“ငါ့ညီ...ဘာပြောချင်လဲပြောကွာ၊ အစ်ကိုကူညီနိုင် တာဆိုရင် ကူညီပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဝနီ...ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ နေပေးပြီး အာနီကောင်တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်...ခက်တာက ခူးလေးတစ်လက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီတောခွေးအများကြီးကို ရင်ဆိုင်လို့ရမှာလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ ကြံရမှာပေါ့”

“ငါ့ညီ လုပ်ချင်တာကိုပြော”

“ရထားမှာ ပါလာတဲ့ယောက်ျားသားထဲက သန်မာတဲ့ သူတွေအားလုံး ညအတွက်ပါဝင်မှဖြစ်မယ်နော်”

“စိတ်ချ...ဒါက မဖြစ်မနေပါကြရမှာပါ”

“ကိုဝနီ..ကျွန်တော်ကျောကွင်း ထောင်ချောက်တွေ ဆင်ချင်တယ်...ပြီးတော့ ဝါးပင်ရရင်ကောင်းမယ်၊ လက်နက် လည်းလုပ်မယ်”

“ဝါးပင်တွေက ဒီကနေတစ်ခေါ်လောက်တောထဲဝင်

လိုက်ရင် ရပြီ”

“ဒါဆို အချိန်ရှိတုန်း...ရထားက ခရီးသည်တွေနဲ့သွားကြမယ်”

“မောင်ချွတ်...မင်းဒီမှာနေခဲ့ပြီး ဒီမှာစီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ကွာ...ငါတို့လိုက်သွားမယ်၊ မင်းက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ငါတို့ ဦးတို့လိုက်သွားမယ်၊ ဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီးလိုချင်တဲ့ပုံစံသာပြော အားလုံးဖြစ်စေရမယ်...ဦးက ဝါးနဲ့ထမင်းစားနေတဲ့သူကွ”

ခရီးသည်ထဲမှ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က တက်ကြွစွာပြောပြီး ခရီးသည်တချို့နဲ့လိုက်သွားသည်။

“ဦးလေး စိန်ဝင်း...”

“ဘာလဲ...မောင်စစ်”

“ကျွန်တော်ဝါယာကြိုး ရှေ့တိုက်ချင်တယ်...ရထားတက်ထရီနဲ့လုပ်လို့ရမလား”

“ရတယ်...ဝါယာကြိုးတွေတောင်ပါလာတယ်၊ စစ်တပ်မှာသုံးဖို့တင်ပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့...ဦးလေးစိန်ဝင်းနဲ့နောက်ထပ် (၃)ယောက်လောက် ကျွန်တော်နဲ့အတူဝိုင်းပြီးလုပ်ပေးပါ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့...ဟိုမှာ မင်းဖနီးလောင်း”

သစ္စာမျိုး ကော်ဖီခွက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး...စစ်မဲ့ငြိမ်းဆီကို လာနေလေသည်။

“အစ်ကို သောက်လိုက်ဦး”

“သစ္စာ...အိပ်ရေးရောင်ရဲလား”

“အင်း...”

သစ္စာမျိုး လက်ထဲကကော်ဖီခွက်လေးကို...ယူပြီး သောက်ရင်း...

“အစ်ကို ခုနကဦးလေးချွတ်ကပြောတယ်...အစ်ကိုတို့ ညတိုက်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်နေကြတယ်ဆို သူပုန်တွေနဲ့လားဟင်”

“သူပုန်ထက်ဆိုးတယ်ဟေ့...လူလိုမသိတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ”

“အစ်ကို...ဦးလေးစိန်ဝင်းပြောတာဘာတွေလဲ”

“အာနီလိုခေါ်တဲ့ ခွေးဆိုးတွေပါ”

“ဟင်...”

“လူတွေအတွက်ကတော့ ရထားတွေတွေထဲမှာဝင်ပြီး တံခါးတွေပိတ်ထားရင်လုံလုံခြုံခြုံနေလို့ရပေမယ့်...ရထားတွေပေါ်က ဆန်နဲ့ပစ္စည်းတွေလုံခြုံဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတာ”

“အစ်ကိုလဲ...တစ်လမ်းလုံး ရင်ဆိုင်ပွဲတွေနဲ့ပဲ... ကြုံနေရတာပဲနော်”

“ဒါမှ ပျော်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ သစ္စာရယ်...ကဲ အစ်ကို လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားပြီးလုပ်ဦးမယ်”

“ဟေ့...ကောင်မလေး ဒီကိုလာဟေ့”

ခရီးသည် အမျိုးသမီးတွေက ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများ

နှင့် ရထားဘေးဘက်ကုန်းမြင့်လေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ချက်ပြုတ်
နေကြသည့် နေရာကို သစ္စာမျိုးထွက်လာခဲ့သည်။

“အဒေါ်တို့က ဒါတွေဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဘယ်က ရရမှာလဲ...ဟောဒီကောင်မတို့မိသားစုက
အိမ်ပြောင်းလာကြတာလေ...အတော်ဖြစ်သွားတယ်”

“အားလုံးအတွက် ချက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်..ရထားပေါ်မှာအားလုံးပေါင်းမှ လူအ
ယောက်(၂၅)ယောက်ပဲရှိတယ်၊ (၃)သုတ်လောက်ချက်ရင်
ရတယ်..ကောင်မလေး ပျင်းနေမှာစိုးလို့ လှမ်းပြီးခေါ်ရတာ..
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းယောက်ျားကျေနူးကတော့ ဘယ်လိုမှမေ့လို့
မရပါဘူးကွယ်...”

သစ္စာမျိုးနားထဲတွင် ယဉ်ပါးနေသောစကားလေးဖြစ်
သလို..ထိုအပေါ်မှာသာယာနေသလို ခံစားမိသည်။ ခရီးသည်
အမျိုးသမီးကြီးများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးလုပ်ကိုင်နေသလို...စစ်မဲ့ငြိမ်း
တစ်ယောက်မှာလည်း ဦးစိန်ဝင်းတို့နှင့်အလုပ်များနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောထဲဝေးသွားခုတ်သောအဖွဲ့ပြန်လာ
ပြီး...ဝါးချွန်လုပ်သည့်လူ၊ လေးခြားလုပ်သည့်လူ စသည်ဖြင့်
ကိုယ်စီအလုပ်များနေကြသည်။

“ဦးညီရေ...ထောင်ချောက်ဆင်မယ့် လမ်းကြောင်းကို
ပြောဦးလေ”

“ကိုဝနီက မုဆိုးပဲဗျာ...ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီးလုပ်

တတ်မှာပေါ့”

“ငါလုပ်တတ်တာ တောထဲမှာကွ..ခုလိုပြင်ဆင်တာ
မျိုးကျတော့ မကျွမ်းကျင်ဘူး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း...ဆန်တွဲနှင့်ပစ္စည်းများထားသည့် တွဲဘေး
ဘက်တို့တွင် ထောင်ချောက်များကို ဆင်နိုင်းလိုက်သည်။

လုပ်လိုက်ကြရင်း နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ရောက်
တော့မှ အားလုံးခဏနားကြပြီး..ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားကြ
လေသည်။ တောထဲမှခုတ်လာသော မျှစ်နှင့်တခြားသစ်ဥများ
ကိုရောပြီး တောချက်ချက်ထားခြင်းကြောင့် အလွန်ပင်စား
ကောင်းခဲ့ကြသည်။

“ဒီည..မိုးကရွာမယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်...အနောက်တောင်ဘက်က မိုးသား
တွေက ညို့နေတာပဲ မိုးထဲရေထဲမှာတွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

စားသောက်ပြီးလို့ ခဏနား၍ လုပ်စရာများကိုဆက်
ပြီးလိုက်ကြလေသည်။

ညနေမှောင်စလျှိုးကတည်းက မိုးလေကစတင်ပြီး
တိုက်ခတ်နေတော့သည်။

သစ္စာမျိုးကို နောက်ဆုံးတွဲမှာ စိတ်မချသဖြင့် ခရီး
သည်များနှင့်အတူထားလိုက်သလို ခရီးသည်အားလုံး တကွစီ
မနေကြဘဲ...ကိုယ်လုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်နှင့် နေရာကိုယ်စီ
ခွဲပြီး...တောခွေး၏အန္တရာယ်ကိုစောင့်နေကြရတော့သည်။

စစ်မဲ့ငြိမ်းကတော့ ဒဏ်ရာကိုပင်ဂရုမထားနိုင်တော့
ဘဲ မိုးကာဝတ်ဆင်လျှက် သေနတ်တစ်လက်ကိုင်စွဲပြီး မုဆိုး
ကြီးဂနီနှင့်အတူ တောခွေးများရောက်လာနိုင်သည့်နေရာကို
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“မိုးက အတော်အေးစိမ့်နေတာပဲနော် ကိုဂနီ”

“တောင်မိုးတောင်လေ အသည်းကြွေဆိုတဲ့စကား

သစ္စာမွန်စာပေ

“မျက်ချည်မြစ်ငယ်မခမ်းသရွေ

၉၁

အတိုင်းပဲ...ညီလေးရေ၊ ကိုယ်တို့အတွက်တော့ရိုးနေပါပြီ..
ဒါပါရင်အဆင်ပြေတယ်”

ဝါးဆစ်ဘူးလေးကို ကိုဂနီထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အရက်တွေလား...”

“အရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ညီရာ..ကောက်ညှင်းကိုဆေး
ခွက်ကြီးနဲ့ချက်ထားတဲ့ ဆေးရည်ပါ...သောက်ကြည့်ပါလား။
မင်း...ခုချမ်းနေတာတွေယူပစ်သလို ပျောက်သွားစေရမယ်”

“ဒါဆို...လုပ်စမ်းပါဦး”

ကိုဂနီ လှမ်းပြီးပေးလိုက်သော ဝါးဆစ်ဘူးထဲက..
ကောက်ညှင်းဆေးရည်ကို မော့သောက်လိုက်သည်နှင့်...

“အီ...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အာခံတွင်းထဲမှ ပူလောင်သွားပြီး၊ ခဏအ
တွင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံးပူနွေးသွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ..ကိုက်ခဲနေတာတွေတောင် ပျောက်
သွားတယ်၊ တော်တော်စွမ်းကား”

“ငါတို့ကတော့ တောထဲမှာ ဒါပဲအားကိုးနေရတာ..
ညီလေးရေ ထပ်ပြီးသောက်ထားလိုက်ဦး၊ ငါတို့ကမိုးရေထဲ
ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမယ်မသိဘူး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း နောက်ထပ်တစ်ချို့က်မော့သောက်ပြီး...

သစ္စာမွန်စာပေ

သေနတ်ကို မိုးကာထဲမှာထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်လေသည်။

“မိုးရေထဲမှာ ပစ်လို့ရရဲ့လား...”

“ဒီသေနတ်တွေက ခေတ်မီတယ်...မိုးရေထဲမှာရတယ်လေ၊ ကျည်ကတော့ သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး...အရေးပေါ်ပဲထားတာ”

“ဝူး...အူး...အူး”

မိုးသံနှင့်အတူ ရောထွေးပြီး ခွေးအူသံတွေကိုကြားလိုက်ရသဖြင့်...

“ငါ့ညီရေ ဒီကောင်တွေ အုပ်စုစုတဲ့ အချက်ပေးသံကွဲ၊ ဒါဆိုရင်သိပ်မကြာတော့ဘူး...လာတော့မှာ လာတဲ့အခါခြေသံလုံတယ်နော်...နားပါးပါးနဲ့သာ စောင့်ကြည့်ရမှာဟေ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်း နေရာကိုယ်စီယူထားကြသော သူများကို အချက်ပေးပြီးသတိအနေအထားပြင်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေလာရင် တစ်နေရာတည်းက လာတာလား ကိုဂနီ”

“မလာဘူး ငါ့ညီ...အနည်းဆုံး(၃)အုပ်စုခွဲပြီး လာကြမှာ...ခုအသံက မြောက်ဘက်အခြမ်းကကြားရတာဆိုပြီး...မြောက်ဘက်က လာမယ်မထင်နဲ့ အရှေ့တွေအနောက်တွေတူရောက်လာရင် ရောက်လာတာ ဒီကောင်တွေက ခေသူတွေမဟုတ်ဘူး”

“ဂလောင်...ဂလောင်”

“ဟာ...ရောက်လာကြပြီ”

အချက်ပေးကြီးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ခလောက်သံလေးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားရသည့်ဘက်ဆီသို့ ဆွဲငယ်မှုကူးလာခဲ့သည်။

“ဟာ...”

“တွေ့လာ...ငါ့ညီ”

မိုးရေထဲမှာ မီးသီးများထွန်းထားသလို ထင်ရသည့် ချက်လုံးများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရထားကြီးကို အခြေအနေအကဲခတ်နေသည့် အနေအထားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဝင်လာပြီ”

ရထားထဲသို့ (၃)ကောင်လောက်ရှိသော ခွေးဆိုးများ အရင်ဆုံးချဉ်းကပ်လာစဉ်...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“အူ...ဟီ...ဂက်”

ဝါးချွန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆောင်ချောက်ကြီးကို ဆိုက်ခံသွားပြီး...ဝင်လာသည့်ခွေး(၃)ကောင်ကို ဝါးချွန်များ အောက်ဝင်သွားလေသည်။

“ရှေ့ပြေးကောင်တွေတော့ ပွဲဦးထွက်ခံသွားရပြီ...ချောက်ကောင်တွေ ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲစောင့်ကြည့်”

နောက်ထပ်ခွေးဆိုးများလိုက်ပြီးမဝင်တော့ဘဲ နောက်
ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

“တစ်ပြန်ပြီးခေါက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်...”

“တခြားလမ်းကြောင်းက ဝင်ဖို့ကြံကြမ္မာ...”

“ဟာ...ဟိုမှာ”

“ဟင်...”

“ဝူး...အူ...အူ”

ခွေးအုပ်စုကြီး အသံပေးပြီး ပြေးဝင်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း...ဒုတ်...ဒုတ်”

ထောင်ချောက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ခွေးဆိုး
များ ရောက်သွားပေမယ့်...ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုတ်ခြင်းမရှိ
ဘဲ...အတင်းဝင်ပြီး ရထားနားဆီသို့ ရောက်အောင်လာကြ
တော့သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ဘက်မှ ထောင်ချောက်များနှင့်သား
ခွေးဆိုးများကို တိုက်ခိုက်နေပြီး...ဘယ်သူမှ လက်နက်နှင့်
တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုကြသေးပေ။ လက်နက်နှင့် နောက်ဆုံးအခါ
ကပ်ကြုံရတဲ့အဆင့်ရောက်မှ တိုက်ခိုက်ကြမှာဖြစ်သည်။

“လေးသမားတွေ ပြင်ခိုင်းထားရင်ကောင်းမယ်”

“ကောင်းတယ် ညီလေး...ဒီကောင်တွေအင်အားစွမ်း
များတယ်၊ ဒီထောင်ချောက်တွေကုန်တဲ့အထိ ခွေးတွေကတုန်း

အမဟုတ်ဘူး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း လေးသမားများအုပ်စုကို ဓာတ်မီးဖြင့်အ
ချက်ပေးလိုက်ပြီး အသင့်ပြင်ခိုင်းကာ သူနှင့်ဂနီပါ အသင့်ပြင်
ထားရသည်။

“ဝူး...ဖြောင်း...ရောင်း”

ထောင်ချောက်အားလုံးနီးပါးလည်း ကုန်သလောက်
ဖြစ်သွားပေမယ့်...တောခွေးတွေက နည်းနည်းလေးမှနောက်
ဆွန်သွားခြင်းမရှိဘဲ၊ နောက်ထပ်အင်အားတွေနှင့် ရထားပေါ်
သို့ခုန်တက်မည်အပြု...

“ချောက်...”

ဝါယာရော့တိုက်ဖို့ လှမ်းပြီးအချက်ပေးလိုက်သည်နှင့်

“ဂီ...ဂီ...အူ...ဖြောင်း...ရောက်”

မိုးရေထဲနှင့် အမှောင်ထုထဲတွင် လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေ
ချွတ်သွားပြီး၊ ရထားတွဲအမိုးပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသော ခွေးဆိုး
များဖြင့်မကောင်းပင်၊ ဓာတ်လိုက်ပြီးပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။
(၁)ကြိမ်လောက် ဝါယာရော့တိုက်မှုကြောင့် ခွေးဆိုးများကုန်
သလောက်ဖြစ်သွားပြီး ခွေးဆိုးများကစဉ်ကလျားဖြစ်ကာ..
အားဘက်သို့ပြန်ပြီး နေရာယူချိန်မှာ...

“ကိုဂနီ...အပြတ်ရှင်းဖို့ပဲကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီးကြည့်နေရင် နောက်

ထပ်အင်အားစုခိုင်းသလို ဖြစ်သွားမယ်...အနီးကပ်ပစ်မယ်”

“ပစ်မယ်...”

“အေး...ဒိုင်း...ဝိုး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အသံပြုပြီး ပစ်ခတ်မှုများကိုစတင်ပြီးပြန်လှယ် လိုက်သည်နှင့် ဝါးချွန်လေးများကိုင်ဆွဲထားသူများက နောက် ဆုံးကျန်သည့်ခွေးဆိုးများကို တောထဲရောက်သည်ထိ လိုက် ပြီးရှင်းပေးတော့သည်။ ခွေးဆိုးများတိုက်ပွဲက ည(၁၀:၀၀)နာရီ တွင်ဖြစ်ပွားပြီး နံနက်(၃:၀၀)နာရီသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ အားလုံး လည်း ပင်ပန်းခဲ့ကြပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ထိုင်လိုက်ကြတော့ သည်။

“ဟူး...တကယ်မလွယ်တဲ့ကောင်တွေပဲဟေ့...ခုနစ် သာ မပြင်ဆင်ထားရင် ရထားတစ်စီးလုံး ခုလောက်ဆို ရစေ ကောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး...သူပုန်တွေထက်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ ပဲ..ဒီလောက်သေကြေတာတောင် နောက်မရွံ့သွားဘူး...အား သတ္တိခဲတွေဟေ့”

“ကိုဂနီ စိတ်ချရပြီလား”

“ရပြီ...ညီလေးရေ၊ ဒီမှာတွေ့လား...”

ကိုဂနီက ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို ကုတ်ဆွဲဆွဲပြီး လိုက်သည်။ ကုတ်မှာအဖြူကျားကြီးနှင့် အာနီခွေးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ် သည်။

“ဒီကောင်က သူတို့ရဲခေါင်းဆောင်ပဲ...ဒီကောင်ကြီး ကြွသွားလို့ကတော့ နောက်ကောင်တွေ အနားလာဖို့မပြောနဲ့ အဝေးကတောင် ငါတို့နေရာကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ငါ...ရအောင် လိုက်ပြီးဆော်ရတာ...အဖော်ရာနဲ့ပို့ ဆော်လို့ရတာကွ...ဒါတောင် သစ်ပင်ပေါ်တက်သေးတယ်၊ ခြေ ထောက်က သေနတ်မှန်ထားတာနဲ့တူတယ်၊ တက်လို့မရဖြစ် နေချိန်မှာ အပိုင်ဆော်ပစ်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း တွေ့တဲ့ကောင်ကို ပစ်တာပဲ... ခေါင်းဆောင်တွေတာတွေ မသိပါဘူးဗျာ”

“ကဲ...အားလုံးရထားတဲ့ပေါ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီး ခိုးအေးအေးနဲ့ ကွေးကြပေတော့...ကျုပ်လည်းမနက်ကျရင် ဒီခွေးသားတွေကို ပေါင်သားတွေခုတ်ထစ်ပြီး ယူဖို့ပြင်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်သေလဲဆိုတာတော့ မနက်မှပဲသိရမယ်...ငါ့ အထင်တော့ အနည်းဆုံးအကောင်(၅၀)လောက်ရှိမယ်၊ ခုန က ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီးကြည့်တာတောင် မနည်းဘူး”

“မောင်စစ်...မင်း အနားယူတော့ကွာ၊ ကျန်တဲ့အချိန် တွေကို ဦးတုံးပဲဆက်ပြီးစောင့်မယ်...ဟိုမှာ မင်းအနီးလည်း မှောက် နေပြီ နောက်တွဲမှာပဲ ပြန်ပြီးအိပ်ကြပေါ့...ရော...ထီးယူသွားဦး”

ဦးစိန်ဝင်းဆီက ထီးကလေးကိုယူပြီး သစ္စာမျိုးရပ်နေ သည့် နေရာလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သစ္စာ သွားကြရအောင်...ထီးဆောင်း”
 “အစ်ကိုလည်း ဆောင်းလေ”
 “အစ်ကိုက စိုပြီးသားပါ”
 ထီးကလေးဆောင်းပြီး...သူတို့နေရတဲ့နောက်ဆုံး
 ရထားတွဲဆီသို့ မိုးရေယံမှာလျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။
 “မိုးတောင် လင်းတော့မယ်နော်”
 “သစ္စာတို့လည်း အိပ်ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”
 “ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်မှာလဲ အစ်ကိုရယ်...အစ်
 ကိုတို့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်နေရတာ...ဘုရားဆီမှာဆု
 တောင်းရတာလဲ အကြိမ်မနည်းဘူး”
 “အမေ...အစ်ကို”
 “သစ္စာ...”
 သစ္စာမျိုး...သေနေသည့်ခွေးဆိုးကြီးကို ခလုတ်တိုက်
 မိပြီး စစ်မဲ့ငြိမ်းကို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အတင်းဖက်လိုက်သည်။
 “သေနေတဲ့ကောင်တွေပါ...”
 ထီးကလည်းပြီးဖက်စဉ် တစ်ဖက်သို့ကျသွားသဖြင့် နှစ်
 ယောက်လုံးမိုးရေတွေထဲမှာ ဖြစ်သွားသည်။ လေတိုက်မှု
 ကြောင့် လွင့်ကျသွားသောထီးမှာ အဝေးဆီသို့ရောက်သွားပြီ
 ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ပြီးမကောက်တော့ဘဲ...
 “အစ်ကိုမိုးကာထဲကိုဝင်ပြီးလိုက်နဲ့...ဒီမိုးက သိပ်ပြီးမိ

လို့မကောင်းဘူး ဈေးနာတတ်တယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 စစ်မဲ့ငြိမ်း မိုးကာအောက်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်...နွေး
 ထွေးလှသောထိတွေ့မှုလေးကို (၂)ယောက်လုံးပိုင်ဆိုင်လိုက်
 ကြရသည်။
 “ဟေ့...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”
 အပေါက်ဝသို့ရောက်တော့မှ ဦးလေးချက်က လှမ်းပြီး
 အော်လိုက်ခြင်းကြောင့်...ဖက်ထားသောလက်ကလေးကို ရှပ်
 သိမ်းပြီး ရထားတွဲပေါ်သို့ သစ္စာမျိုးကိုတင်ပေးလိုက်သည်။
 ရေစိုအဝတ်အစားတွေကို လဲပြီး...ဦးလေးချက်ပြင်ထားသော
 ကော်ဖီပူလေးနှင့် မုန့်တချို့ကို နှစ်ယောက်သားစားလိုက်
 ကြသည်။
 “ခုနက...ရေဒီယိုကနေ မိုးလေဝသသတင်း ထုတ်လွှင့်
 သွားတယ်”
 “ဘာတဲ့လဲ...ဦးလေးချက်”
 “မုန့်တိုင်းဝင်နေတာတဲ့ သူပြောတဲ့ဒေသဆိုရင် ခုငါတို့
 ရောက်နေတဲ့နေရာပဲဟေ့...”
 “ဟာ...ဟင်”
 “အင်း...ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိကြာ
 အောင် နေရဦးမလဲမသိပါဘူးကွာ၊ ဆက်သွယ်ရေးစက်လည်း

ပျက်သွားပြီလို့ ပြောတာပဲ၊ ငါတော့ ဒီနေရာမှာနေရတာ စိတ်
မသက်သာဘူး...မနက်ကျရင် ဒီနေရာက ရွှေခိုင်းရမှာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ဦးလေးချက်...ဒီနေရာက တောစပ်နဲ့
အရမ်းကိုကပ်နေတော့ အရမ်းကိုအန္တရာယ်များတယ်၊ ရှေ့
ဘက်နားမှာရော နေရာကောင်းတွေရှိသေးလား”

“ရှိတယ်ကွ...တောင်စွန်းနေရာဆိုရင် တောနဲ့ရော
တောင်နဲ့ပါဝေးတယ်...ဘေးမှာချောင်းလည်ရှိတယ်၊ ဟင်းစား
ပြတ်ရင်တောင် ငါးဆင်းခံရင်တောင်ရနိုင်တယ်”

“မနက်ကျတော့...ညှိပြီးရွှေ ကြတာပေါ့”

“အင်း...မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါအမှတ်တရလက်
ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

“ဦးလေးချက်ရယ်...ဘာများပေးချင်လို့လဲ”

“မင်္ဂလာအမှတ်တရလေးပါ”

သစ္စာမျိုးနဲ့ စစ်မဲ့ငြိမ်းတစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်
ယောက် ကြည့်မိရင်း...အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ခံစားချက်တွေကပ်
တွယ်လျက်...ဦးလေးချက်ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး သူသေတ္တာ
ထဲက ယွန်းဘူးလေးကို ထုတ်ယူလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ကိုရောက်မှ...ယွန်းဘူးလေးတို့
စွင့်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်ဖြူနှင့်ထွင်းထားသော လက်စွပ်
လေး(၂)ကွင်းတို့ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဒီလက်စွပ်လေးဟာ ဦးလေးချက်တို့အနီးမောင်နှံရဲ့
မင်္ဂလာဦးအမှတ်တရလေးပေါ့ကွာ..တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် အနှစ်(၄၀)ကျော်ထိ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦးသစ္စာရှိစွာနဲ့
ပေါင်းသင်း ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတာ...ခုတော့ သူမရှိတော့ပါဘူး၊
ဦးလေးဆီက နေ ထွက်ခွာသွားတာ (၅)နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ”

“တိမ်းပါးသွားတာလား ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်...ကောင်လေး၊ အသက်(၆၅)ရောက်မှ
ထားရင်ခဲ့တာလေ၊ သူမရှိတဲ့နောက်..ဒီလက်စွပ်ကလေးကို
ဦးလေးလည်း မဝတ်တော့ဘဲ၊ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာပဲ...
ဒါပေမယ့် သွားလေရာမှာတော့ ယူသွားတယ်”

“ဦးလေးချက်မှာ သားသမီးမရှိဘူးလား”

“သားတစ်ယောက်ရှိတယ်...”

“ဘာလို့...သူ့ကိုအမွေဆက်ခံဖို့မပေးတာလဲ”

“မထိုက်တန်လို့ပေါ့ကွာ...အနီးမယားပေါ်မှာ သစ္စာရှိရ
မှန်း ချစ်တတ်ရမှန်းမသိတဲ့ကောင်..အရက်သောက်၊ လောင်း
ကစား၊ မိန်းမပွေနေတဲ့သားပေါ်မှာ..ဦးလေးတို့ရဲ့သစ္စာရှိရှိနဲ့
တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ ဒီလက်စွပ်ကို ပေးလိုက်ရင် လမ်းဘေးကို
ရောက်သွားမှာပေါ့၊ ဒီကျောက်ဖြူလေးဟာ အပေါ်ယံကြည့်ရင်
ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိသလိုထင်ရပေမယ့်..အလွန်ရှားပါးတဲ့
ကျောက်ဖြူလို့ခေါ်တဲ့ ကျောက်တစ်မျိုးကောင်လေး”

“ဘယ်လိုကျောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ...ဦးလေးချက် ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက်တန်ဖိုးထားပါမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...ဦးလေးစိတ်ထဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်တဲ့အပြင် သိပ်ချစ်ကြတဲ့အနီးမောင်နှံတွေလို့ ယုံကြည်လို့ပေးခဲ့တာပါ”

သစ္စာမျိုးတို့ ဘယ်လိုမှမဖြေသာသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ကို နှစ်ဦးသားခြင်းပယ်ခြင်းမရှိတော့ပဲ လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“ဦးလေး...ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်း၏ လက်ကလေးကို အရင်ယူပြီး ကျောက်ဖြူလက်စွပ်လေးကို စွပ်ပေးပြီး သစ္စာမျိုးလက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီအနီးမောင်နှံ ဘဝသက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေ”

သစ္စာမျိုးလည်း စစ်မဲ့ငြိမ်းကဲ့သို့ နှုတ်ဈေးမှ မပွင့်တပွင့်လေးဆိုရင် နှလုံးသားပင့်သက်ရိုင်း ပန်းပွင့်လေးတွေ..လွင့်ကြွေနေလေတော့သည်။

နံနက်ဗိုးလင်းသည်နှင့် ရထားကြီးဘေးတွင် ညကသေဆုံးခဲ့သော...အာနီခွေးအလောင်းများမှာ မြင်မကောင်းအောင်တွေ့နေရသည်။ မုဆိုးဂနီတစ်ယောက်ကတော့... အာနီခွေးအလောင်းများကို တစ်နေရာတည်းတွင် စုပုံထားလိုက်သည်။

“ကိုဂနီ ဒီကောင်တွေအားလုံးသယ်သွားမှာလား...”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းသယ်နိုင်မှာလဲဗျာ...နိုင်သလောက်ကိုသယ်သွားပြီး၊ ဒီနားကရွာကို သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ကောင်မှကျန်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး... ဒီရွာကကောင်တွေက ဒီလိုကောင်မျိုးကို အစိမ်းလိုက်တောင် ဝါးစားကြမှာ ရိုးရိုးခွေးတွေထက် ဒီကောင်တွေအသားက ပိုပြီး နူးညံ့တယ်”

မုဆိုးဂနီ သူစိတ်ကြိုက်အာနီကောင်များ၏ ပေါင်သားများကို ခုတ်ထစ်ပြီးသယ်ဖို့ လုပ်ကိုင်နေ၏။

စစ်မုငြိမ်းနှင့် ဦးချက်ကြီးတို့နှစ်ဦးမှာ ရထားစက်ခေါင်းပိုင်းသို့ လျှောက်လာပြီး...စက်ခေါင်းမောင်း ဦးကျော်တင့်နှင့် နေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို စကားပြောကြပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့ဖို့ သဘောဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုဂနီ...ဘုရားသခင်က ပြန်ပြီးဆုံစည်းခွင့်ပေးရင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဆုံကြရမှာပါ”

“သွားပြီဗျီး...”

မုဆိုးကြီးဂနီကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စက်ခေါင်းမောင်း ဦးကျော်တင့် ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုစက်ကလေးကို ကိုင်လျက်...

“ဆက်သွယ်ရေးစက် ပျက်သွားတာ...ဒို့အတွက်က ဆိုးတာပဲဟေ့”

“အန်ကယ်ကျော်...ရထားမှာစစ်တပ်က ပစ္စည်းတွေ ပါလာရက်နဲ့ ဘာလို့စစ်တပ်ကလူတွေ မပါလာတာလဲဟင်...”

“ပထမတော့ ရထားကိုစစ်တပ်ကတာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ နဲ့ ရဲဘော်တချို့လိုက်ဖို့ပြင်ပြီးမှ အရေးပေါ်ရေတန်းတာဝန် ခေါ်တာနဲ့ ငါတို့ကိုအပ်ပြီး ပြန်သွားကြတာ...”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

အနောက်တောင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးထဲတွင် မိုးရုန်းဆက်ပါလာသောကြောင့်...

“မိုးများရွာဦး မလားမသိဘူး”

“ရွာနိုင်လောက်တယ် မောင်စစ်ရေ၊ မိုးနဲ့ငါတို့တော့ သံယောဇဉ်တွယ်နေသလား မှတ်ရတယ်...ဒီကြားထဲ မုန်တိုင်းသတင်းပါကြားရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

“ဒီနေရာက တောင်ကြား(၂)ခုကြားဖြစ်နေတော့.. အန္တရာယ်များမယ်လို့ထင်တယ်”

“တောင်မပြိုကျရင် ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ.. တစ်ခုတော့စိုးရိမ်စရာရှိတယ်..ဘာလဲဆိုတော့ အရှေ့ဘက် လောက်မှာမြစ်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီမြစ်ရေတွေ ချောင်းကိုမတက်ရင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပေမယ့်..ဒီနေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ် လောက်က ဖြစ်ပျက်ဘူးတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ..အန်ကယ်ကျော်”

“မြစ်ရေကြီးပြီး တောင်ကျရေပါဆင်းတာနဲ့ကြုံပြီး ရထားတစ်စင်းလုံးရေထဲမျောပါသွားဘူးတယ်”

“ဗျာ...”

“အယ်...”

“ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ ကြုံရင်တော့ ကမ္ဘာသကာပေါ့ကွာ”

“ကံကိုပုံချပြီးတော့ နေလို့တော့မရဘူး...အန်ကယ်”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ကျော် ကိုယ့်ဘက်ကပြင်ဆင်စရာရှိတာတော့ ပြင်ဆင်ရမှာပဲ။ ရထားပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ခရီးသည်တွေထဲမှာ ကလေးသူငယ်တွေ နဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက်တော့ တစ်ခုခုကိုကြံပြီးလုပ် ထားချင်တယ်...”

“မောင်စစ်က...ဘယ်လိုပြင်ဆင်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခုကို သွားချင်တယ်...ပြီးတော့ရထားတွေပေါ်မှာပါလာတဲ့ ဆန်တွေကို မပျက်စီးအောင်လည်း လုပ်ချင်တယ်”

“ရထားနောက်ဆုံးတွဲက မိုးလုံလေလုံပဲကွ...ဒီတွဲထဲ ကို ပြောင်ရွှေစရာရှိတာတွေကို ပြောင်းရွှေထားမယ်”

“ကောင်းတယ်ဟေ့...စိန်ဝင်း မင်းခရီးသည်တွေထဲက ယောက်ျားလေးတွေကို ဝိုင်းကျပြီးညီညီညွတ်ညွတ် လုပ်ကြရ အောင်...ဒီဆန်တွေဟာ ငါတို့အားလုံးအတွက် သိပ်ပြီးအရေး ပါတယ်။ ငါတို့အတွက်ခရီးစဉ်က ဘယ်လောက်ထိ ဘယ်လိုအ ခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ရဦးမလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“အန်ကယ်ကျော်...”

“ဘာများလဲ မောင်စစ်”

“ကျွန်တော်တို့ ခုနေရာထက်မြင့်တဲ့ နေရာရှိနိုင်သေး လား...”

“ငါတို့ ခုရောက်နေတဲ့နေရာက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ

တော့ အမြင့်ဆုံးနေရာတစ်ခုပဲ...ကျန်တဲ့နေရာတွေက မြေနိမ့် ခိုင်းတွေ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရထားပေါ်က အောက်ကိုဆင်းလိုက်ပြီး... ဆတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို လေ့လာဖို့သွားမယ်ပြင်တော့ သစ္စာမျိုးနောက်က လိုက်လာပြီး...

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်...”

“ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကိုလေ့လာမလို့...”

“ကောင်လေးနှစ်ယောက်...ဘယ်လဲဟေ့”

“ဦးလေးချက်ရေ...ခရီးသည်တွေအတွက် လုံခြုံစိတ် ချရတဲ့နေရာလေး ရှာချင်လို့...”

“ဒါဆို...ငါပါလိုက်မယ်”

ရထားကြီးဘေးဘက် ကျောက်တောင်ကုန်းလေးပေါ် သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ မြို့ပျက်နေ သော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

“ဦးလေးချက်...ဟိုအဆောက်အအုံကြီးက ဘာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး...သွားပြီးကြည့်ချင်လို့လား”

“ကြည့်ချင်တယ် ဦးလေးချက်...”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့”

သွားရမည့်လမ်းတွေမှာ လူသွားလူလာနည်းသော ကြောင့် မြတ်ပင်ရိုင်းကြီးများနှင့် ချုံပင်များရှင်းလင်းပြီး သွားခဲ့

ကြရသည်။

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရွာတွေရှိတဲ့ပုံတော့ မပေါ်ဘူးနော်”

“ဘယ်သူမှ ရွာမတည်ရဲကြဘူးကွ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးချက်”

“တောင်ကျရေကြောင့်ဆိုရမယ်...မိုးရာသီရောက်ပြီဆိုရင် တောင်ပေါ်ကရေနဲ့ မြစ်ရေတွေကြောင့် ဘယ်သူမှမနေရဲဘူး။ နွေရာသီနဲ့ ဆောင်းရာသီလောက်ပဲ လူသွားလူလာရှိတာ...”

စစ်မဲ့ခြင်းတို့(၃)ဦး အဆောက်အဦပျက်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး၊ အထဲကိုဝင်ပြီးကြည့်တော့...ပျက်စီးမှုတွေရှိနေပေမယ့် နေထိုင်လို့ရနိုင်သောနေရာလေးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဆောက်ထားတဲ့လက်ရာကတော့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ပဲဟေ့”

“ကျွန်တော့်အထင်အရတော့ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အဆောက်အဦတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်...”

“မောင်စစ်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...လက်ရာက ရှေးခေတ်လက်ရာလေး၊ ငါတို့ခရီးသည်တွေအတွက်တော့... ကောင်းကောင်းကြီးနေလို့ရတယ်”

“လူတွေနေထားသလိုပဲနော်...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ပျက်စီးနေသည့်မြစ်ငယ်မခမ်းသရွေ့

“နွေရာသီမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာက လူတွေလာပြီး နေကြတယ်နဲ့တူတယ်...ဟိုမှာတွေ့လား စိုက်ခင်းတွေလုပ်ထားတာ...ပြီးတော့ ဒီမှာနေကြတာနဲ့တူတယ်..ဟိုမှာလည်း ဆင်းခြောက်တွေ”

“ကျွန်တော်တို့တွေအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့... ပြန်ကြပြီး ခရီးသည်တွေကို ဒီမှာစခန်းချဖို့ပြန်ပြီးခေါ်ရမယ်”

ရထားဆီသို့ ပြန်ပြီးရောက်တော့ ခရီးသည်တွေတက်ညီလက်ညီနှင့် ဆန်အိတ်တွေကို နောက်ဆုံးရထားတွဲဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

“မောင်စစ်ရေ...နယ်မြေအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“နေရာကောင်းတစ်ခုတော့ တွေ့ခဲ့တယ်အန်ကယ်တော့...”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ...ရေဒီယိုကတော့ ခဏခဏမှန်တိုင်းသတင်းကြေညာနေတယ်...ကြေညာတဲ့အရပ်ကလည်း ခပ်တိုရောက်နေတဲ့အပိုင်းပဲ”

“ခရီးသည်တွေ ယူသင့်သလောက်ပဲယူကြပေါ့...စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့လုပ်ကြတော့မယ်”

“ကိုချက်ရေ စားရေးသောက်ရေးကို ခွဲပြီးလုပ်ခိုင်းမနေနဲ့ စုပေါင်းချက်ပြုတ်စားသောက်..ခုချိန်မှာ မိသားစုအရင်းလို နေထိုင်ကြရမယ်”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“အန်ကယ်ကျော်...ဟိုအထုပ်တွေက ဘာတွေလဲ”

“ကြီးခွေတွေ...ရှေ့ဘူတာကိုပို့ပေးရမှာလေ”

“ဝေါ...”

“ဟာ...ဟင်”

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှောင်သွားပြီး တောင်ကြား
တွေထဲမှာ လေတိုးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ကြမ်းလှချည်လားဟေ့...”

အပြင်ဘက်တွင် လေနင့်မိုးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်
ခတ်နေသော်လည်း ရထားကြီးအတွက်စိုးရိမ်စရာသိပ်ပြီးမရှိ
သောကြောင့်...ခပ်အေးအေးပဲနေကြသည်။

“ဦးလေး...ဒီမိုးလောက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်
ပါဘူး။ သူ့ထက်ပိုပြီးကြမ်းလာပြီဆိုရင်တော့ သတိထားရမယ်”

“ဟယ်...ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦးအစ်ကို”

“ဟာ...”

ရထားမှန်ထဲမှ လှမ်းပြီးမြင်လိုက်ရသောအရာမှာ
တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံ တစ်ဖက်တောကြီးဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြ
သည်ကို တွေ့နေရသည်။

“စိန်ဝင်း...မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်...လေက ဒီထက်ကြမ်းပြီးရေ
ပါလာနိုင်တယ်...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေထဲ

သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို လူတွေထက်ပိုပြီးသိတယ်ကွ”

“ဦးလေးစိန်ဝင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်...ခုကောင်တွေ
ပြေးလွှားနေတာ အန္တရာယ်လွတ်ရာကို ပြေးနေကြတာပဲ”

ရထားခေါင်းတွဲတွင် ရင်တမမနှင့် လေကြမ်းကြီးကို
စောင့်ကြည့်နေကြရတော့သည်။ ဦးလေးချက်တိုက်တော့ ဗုဒ္ဓ
ဆွဲကတော်တွေကို ရွတ်ဆိုနေလေပြီ...

စစ်မှန်သော...အခြေအနေကိုလေ့လာရင်း ဘာလုပ်သင့်
သလဲဆိုတာကို အချိန်မီဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ စဉ်းစားနေသည်။

“သဒ္ဒါ...”

“ရှင်...အစ်ကို”

“အစ်ကို့ ရှာကင်ကိုဝတ်လိုက်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်သေးဘူး...
ဇာကယ်လို့ မိုးထဲလေထဲသွားရရင် အင်္ကျီပါးပါးလေးနဲ့မဖြစ်
ဘူး”

“အစ်ကို့ကျတော့ရော...”

“အစ်ကို့အတွက် မပူနဲ့ရတယ်”

လေကကြမ်းသထက် ကြမ်းလာပြီ။ အပြင်ဘက်တစ်
ခုလုံး အလင်းရောင်မတွေ့ရတော့ဘဲ မှောင်ကျသွားလေပြီ...

“နေခင်းကြီး မိုးချုပ်သွားပြီ”

“ဝုန်း...”

“အမေ...”

“ဟာ...”

ရထားကြီးမှာ သိပ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကိုကျော်...ကျုပ်တို့ဆက်ပြီးနေလို့မကောင်းတော့ဘူးနော်”

စက်ခေါင်းမောင်းနဲ့ ကျော်တင့်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ခရီးသည်တွေထဲမှ အော်ဟစ်သံတွေလည်းကြားနေရလေပြီဖြစ်သည်။

စစ်မဲ့ငြိမ်းကတော့...သွေးအေးစွာနှင့် အပြင်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဝုန်း...ခွမ်း”

“ဟာ...”

ရထားစက်ခေါင်း မှန်ချပ်ကြီးကွဲထွက်သွားသောကြောင့် နောက်ဘက်ဆီသို့ပြောင်းရွှေ့နေလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို...ဟိုမှာ...ရေ...ရေတွေ”

“ဟိုက်...”

“ဟင်...”

ရထားသံလမ်းပေါ်သို့ ရေတွေရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

“မောင်စစ်...ဘာလုပ်မယ်လို့စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်တော်ခရီးသည်တွေကို နေရာပြောင်းချင်တယ်၊ ထေးကြီးအခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကိုင်ပြီးလှုပ်နေသလားမှတ်ရတယ်”

“ပြောင်းဖို့ဆိုတာ...ဒီလေဒီမိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားလဲ”

“ဦးလေးချက်...ကျွန်တော်နဲ့ သန်သန်မာမာ သောက်ဖူး(၅)ယောက်လောက်တော့ စွန့်စားရမယ်”

“ငါပါလိုက်မယ်...”

ဦးစိန်ဝင်းက အသက်သာကြီးပေမယ့် သန်မာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဦးလေးစိန်ဝင်းက ခရီးသည်တွေ ကို သွားပြီး... သောက်ဖူး(၅)ယောက်လောက်ကိုခေါ်ခဲ့...ကျွန်တော်ဟိုကြီးခွေတွေဆီသွားမယ်”

“အေး”

“အစ်ကို သတိထားနော်...”

“စိတ်ချ...သစ္စာ”

သစ္စာမျိုးကိုထားခဲ့ပြီး စစ်မဲ့ငြိမ်းအောက်ကိုဆင်းတော့လေတိုးမှုကို ကျားကန်သွားနေရသည်။ ကြိုးခွေထုပ်များထားသည့် နေရာကိုရောက်မှ...ကြိုးခွေထုပ်များကိုချည်ထားသော

ကြိုးတွေကိုဖြတ်တောက်ပြီး...အထဲမှ ကြိုးခွေတွေကိုထုတ်ရသည်။ ခဏအကြာတွင် ဦးစိန်ဝင်းနှင့် သန်သန်မာမာ ယောက်ျား(၅)ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဝေါ...ဝုန်း...ဖြောင်း...”

လေနဲ့မိုးက ကြမ်းသထက်ကြမ်းလာလေသည်။

“မောင်စစ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကိုပြော...”

“ဒီကြိုးတွေကို နိုင်သလောက်သယ်ပြီးသွားမယ်... ပြီးရင် ခရီးသည်တွေကနေ ဟိုအဆောက်အဦထဲထိ ဆက်ဆက်သွားမယ်၊ ပြီးရင်...ဒီကြိုးကိုအားပြုပြီး အားလုံးကိုခေါ်ရမယ်”

“မောင်စစ်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်က အရမ်းကောင်းတယ်”

“ကြိုးဆက်တာတော့ ခိုင်ဖို့လိုမယ်နော်...”

“ကြိုးဆက်တဲ့တာဝန် ငါ့တာဝန်ထားဟေ့...သတော်ကြီးမှာ လုပ်လာခဲ့တာ၊ ကြိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ချ...”

အမျိုးသားတစ်ဦးက တာဝန်ယူပြီးသည်နှင့် ကြိုးခွေများကိုနိုင်သလောက်လွယ်ကာ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“သတိထားပြီးသွား...လေက လူကို ယွင့်မတတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...”

ခရီးသည်တွေဆီသို့ ရောက်သည်နှင့် ကြိုးချည်သည့်သူကချည် ဆက်သည့်သူကဆက်ကြတော့သည်။ စစ်ခိုငြိမ်း

က ရထားတွဲပေါ်သို့တက်ပြီး...

“လေးလံတဲ့ပစ္စည်းဆို ဘာပစ္စည်းမှမသယ်ပါနဲ့... အဝတ်အစားတစ်စုံလောက်ကို ရေမစိုအောင်သာထုပ်ထားပါ။ ကလေးတွေကိုတော့ မိုးကာပါရင် ဝတ်ပေးထားပါ...သိပ်မကြာဘူး ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီး လာခေါ်မယ်”

စစ်ခိုငြိမ်းရထား ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းချိန်တွင် ရထားဘီးကို ရေထိနေလေပြီ...

“သွားကြမယ်...ကျွန်တော်တို့က ရေနဲ့လေကိုဆန်ပြီးသွားရမှာ”

“မောင်စစ်..လေက အရပ်လေးမျက်နှာ၊ ဘက်စုံကတိုက်နေတာ၊ ဟော...မြှောက်လေတိုက်ပြီ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ...ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်နေရာကို လေစုန်လိုက်ပြီးသွားရမယ်”

“အေး...အေး”

စစ်ခိုငြိမ်းတို့ ကြိုးတွေကိုခိုင်မည်ထင်ရသော သစ်ပင်ကြီးများမှာ ချည်လိုက်...ဆက်ပြီးဆွဲသွားလိုက် နှစ်နှာရီနီးပါး လောက်ကြာမှ အဆောက်အဦဆီသို့ရောက်ခဲ့သည်။ အဆောက်အဦကြီးထဲတွင် ကြိုးကိုချည်ပြီး...ရထားဆီသို့ ရေနံလျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ...ရေက ရထားအောက်ကိုထိနေပြီ”

တချို့သောရထားတွဲများမှာ လေရောရေရောတိုးသောကြောင့် ယိမ်းထိုးနေလေပြီ။ ခရီးသည်များ၏ အော်ဟစ်သံ ဝိုယိုသံတွေက ပွက်လောရိုက်နေတာကြောင့်...

“အားလုံး...စိတ်အေးအေးထားကြပါ။ ခု တစ်ယောက်ချင်းဆင်းပြီး...ကြိုးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီးသွားပါ။ ကလေးတွေကို ယောက်ျားတွေကတွဲပြီးခေါ်ခိုမယ်...ဘာမှ စိုးရိမ်စိတ်မရှိနဲ့ ကြိုးဆုံးတဲ့နေရာကို ရောက်ရင်၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ...ကဲ ဆင်းကြမယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း တစ်ယောက်ချင်းအောက်ကိုချပေးကာ... ရှေ့ဆုံးမှ ဦးစိန်ဝင်းဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝုန်း...ဝုန်း”

လေနှင့် ရေ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်ကို ရောက်ရှိနေလေပြီ...

“ကြိုးကိုင်ထားတဲ့လက်ကို မြဲအောင်ကိုင်ထားကြ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွဲကျပြီး...ရထားကြီးကို စွန့်ခွာနေကြပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကို...”

“သစ္စာ...အစ်ကိုနားမှာလာပြီနဲ့”

ခရီးသည်တွေကန်သလောက်ဖြစ်ချိန်တွင် နောက်ဆုံးအမျိုးသမီး လက်ထဲတွင်(၃)နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်လေးနှင့်

ဆင်းလာခြင်းကြောင့်...

“အဒေါ်...ကျွန်တော့်ကို ကလေးပေးပြီး၊ ကြိုးကိုသာ မြဲမြဲကိုင်ပြီးသွား...သားက ဦးဦးနဲ့နေခဲ့နော်”

“အမေ့...ဝါး...”

“အဒေါ်သွားမှာသာ သွားပါ...ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

“အေးပါကွယ်”

လူအားလုံးကန်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်...ရထားတော်ခေါင်းမောင်း ဦးကျော်တင့်နှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့သာ ကျန်တော့သည်။

“အန်ကယ် သွားကြမယ်...သစ္စာ ကိုယ့်လက်မောင်းနဲ့ ကြိုးကိုတစ်ဖက်စီကိုင်ပြီး လိုက်နဲ့”

“အစ်ကိုသာ ကလေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်မကြိုးကို အားပြုပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဘုန်း...”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ရထားတွဲကြီးဘေးသို့လဲပြီး၊ ချည်ထားသောကြိုးမှာ တင်းပြီးပြတ်သွားနိုင်သောကြောင့်...

“သစ္စာ...ကလေးကိုဖက်ပြီး ဒီသစ်ပင်နဲ့ကွယ်ထား”

“မောင်စစ်...အန်ကယ်လည်းလိုက်မယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ လဲကျနေသောရထားတွဲကြီးဆီသို့ပြန်
သွားပြီး...ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကိုဖြတ်ကာ လျှော့ရတော့
သည်။

“ဝုန်း...ခြောင်း”

ရေတွေက...လှိုင်းသဖွယ်ရိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် လွင့်
စင်မတတ်ပင်ဖြစ်နေသည်။

“အန်ကယ်ကျော် ထွက်တော့...ဒီလောက်ပဲရမယ်၊
ကြာရင်နှစ်ယောက်လုံးပြန်ပြီးသွားလို့ မရဘူးဖြစ်မယ်”

“အေး...”

အန်ကယ်ကျော်တင် အရင်ရထားပေါ်မှဆင်းပြီးမှ...
စစ်မဲ့ငြိမ်း နောက်မှလိုက်ပြီးဆင်းခဲ့ရသည်။

“ဟာ...မောင်စစ်”

“အန်ကယ်ကျော်...”

ရေလှိုင်းအပုတ်တွင် အန်ကယ်ကျော်တင် ကြိုးကို
ကိုင်ထားသောလက် လွတ်ထွက်သွားပြီး၊ ရေထဲသို့မျှော်ပါသွား
သည်ကို စစ်မဲ့ငြိမ်းလှမ်းပြီးဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ကံကောင်း
ထောက်မစွာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်မိသွားသဖြင့်..အားယူပြီး
ဆွဲခေါ်ရသည်။ ကြိုးနားကိုရောက်မှ လက်လွှတ်ပေးလိုက်
သည်။

“ကျေးဇူးပဲ...မောင်စစ်ရာ”

“အန်ကယ်ကျော်...နောက်တစ်ခါတော့ ကံကောင်း
ချင်မှကံကောင်းမှာနော်၊ သတိမလစ်စေနဲ့...”

“အေးပါကွာ”

“အစ်ကို...”

“သစ္စာ...”

သစ္စာမျိုးတို့ စောင့်နေသောသစ်ပင်နားသို့ ရောက်
တော့...ရေက ရင်ခေါင်းနားထိရောက်နေလေပြီ၊ သစ္စာမျိုး
ကလေးငယ်ကို ပခုံးပေါ်မှာတင်ပြီး..ကြိုးနှင့်သစ်ပင်ကြီးကို
ဖက်ပြီးလေတိုက်အက်ကိုခံထားရသောကြောင့် ကျောပြင်တစ်
ခုလုံး ကျိန်းစပ်နေလေပြီ။

“ကလေးကို ကိုယ့်ကုတ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့...
သွားကြမယ်၊ ရေတက်အားက အရမ်းကိုမြန်နေတယ်”

“ရှေ့ကလူတွေတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟိုမှာ...ဓာတ်မီးရောင်လှမ်းပြီးထိုးပြနေတယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့မှာ ပြန်ပြီးအချက်ပြရန် ဓာတ်မီးကရေထဲ
သို့ ပြုတ်ကျနေခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

သစ္စာမျိုးကို အလယ်မှာထားပြီး...ရှေ့မှအန်ကယ်
ကျော်တင်၊ နောက်မှစစ်မဲ့ငြိမ်း..ကလေးနှင့်လိုက်လာခဲ့တော့
သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း စိတ်ကူးကောင်းမှုကြောင့် ကြိုးတွေနှင့်အ
ဆောက်အဦပျက်ဆီကို သွားရတာ အန္တရာယ်သိပ်ပြီးမရှိလှ

ပေ။ ဒါပေမယ့် လေတိုက်ခတ်မှုတို့ကြောင့် တချို့ ကြိုးချည်
ထားသော သစ်ပင်ကြီးများ..အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်ပြီး မျှောပါ
သွားသဖြင့် ကြိုးစတွေပြတ်တောက်သွားတော့သည်။

“မောင်စစ်...ကြိုးစပြတ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ကျော်...ဟိုမှာကြိုးစ”

ကလေးငယ်ကို အန်ကယ်ကျော်ပခုံးပေါ်တင်ပြီး...

စစ်မဲ့ငြိမ်းကြိုးစကိုရအောင်သွားပြီး ဆက်ရသည်။

“ဝန်း...”

“အစ်ကို”

“မောင်စစ်...”

သစ်ကိုင်းပြတ်ကြီးတစ်ခုက ရေစုန်နဲ့မျှောလာပြီး...
စစ်မဲ့ငြိမ်းဆီသို့ တိုက်ရိုက်ကြိုးရောက်ရှိလာသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း
သတ်လစ်ခဲ့ပါက ဘယ်လိုမှမတွေ့ရဲစရာပေ။ သစ်ကိုင်းကြီး
ကြီးကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်နှင့် ဘေးဘက်သို့လှဲချပြီး...
ကြိုးစအပြတ်ကို လှမ်းပြီးဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုရေ...အစ်ကို”

“မောင်စစ်”

“သစ္စာ...အစ်ကိုဒီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ကြိုးစကိုကိုင်ပြီး သစ္စာမျိုးတို့ဆီကိုပြန်ပြီး ကူးလာခဲ့
သည်။ ရောက်တော့မှ ကြိုးစကိုခိုင်အောင်ပြန်ပြီးဆက်ကာ..

ဆက်ပြီးသွားခဲ့ကြရတော့သည်။

“ဟေ့...မောင်စစ်”

“ကျော်တင့်...”

မီးရောင်များ...အော်ဟစ်ခေါ်သံများကို ကြားရတော့
မှ ပြန်ပြီးအသံပြုလိုက်သည်။ ဦးစိန်ဝင်းနှင့် အမျိုးသား(၃)
ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ကို တွဲခေါ်ကြတော့သည်။

“ခရီးသည်တွေ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“အားလုံးဘာမှမဖြစ်ဘူး..မင်းတို့ကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ”

အဆောက်အဦပျက်ကြီးထဲသို့ ရထားပေါ်မှကလေး
လူကြီးအားလုံး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာ ရောက်ခဲ့ကြ၍...
စစ်မဲ့ငြိမ်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ငါတို့တွေရဲ့ကံကြမ္မာကို ကယ်တင်ခဲ့သူက မောင်စစ်
ပါပဲကွာ...”

“ဟုတ်တယ်...ခုခရီးမှာသာမင်းမပါခဲ့ရင် ကြုံခဲ့ရတဲ့
အန္တရာယ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ထိခိုက်မှာပဲ”

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရာအားလုံးဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါပဲဗျာ၊
ဒါတွေထားပြီး ဦးလေးချက်တို့က မီးမွှေးဖို့လုပ်လေဗျာ..ဟိုမှာ
ထင်းတွေက အဆင်သင့်”

“အေး...အေး...မွှေးမယ်ဟေ့၊ ငါတို့အားလုံးက မင်း
တို့(၃)ယောက်ကို စိတ်ပူနေတာ”

“ငါတောင် မောင်စစ်ကယ်လို့..ဒီထိပါလာတာဟေ့”
စက်ခေါင်းမောင်းဦးကျော်တင့်က သူ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်
ကို ပြန်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။ ဦးလေးချက်နှင့် ခရီးသည်
ယောက်ျားတွေက မီးမွှေးရင်းရေစိုအဝတ်များကို လဲကြတော့
သည်။

“ကျုပ်တို့ ရထားကြီးတော့သွားပြီပေါ့”

“သွားပြီ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ..အဆက်အသွယ်မရမချင်း
ဒီမှာပဲ သောင်တင်နေရဦးမှာပဲ”

“သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေလည်း...ငါတို့ရထားကို ရှာ
ဖွေမှုတွေတော့လုပ်မှာပါကွာ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး...မနက်ကျရင် ဆန်တွေတင်
ထားတဲ့ရိက္ခာတွေကိုသွားပြီးကြည့်ရမယ်၊ မမှောက်ရင်တော့
ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“မှောက်နေရင်လည်း နေလှန်းပြီးစားရမှာပဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ လူတွေနဲ့..ဒီမှာရှိနေတဲ့ အခန်းဟောင်း
တွေက ကွက်တိပဲ”

“ဟုတ်တယ်...မောင်စစ်ရေ၊ ချိန်ကိုက်ပြီး လုပ်ထား
သလားမှတ်ရတယ်”

“သစ္စာ...အဝတ်အစားသွားပြီးလဲတော့လေ၊ အအေး
မိပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..အစ်ကိုလည်း လဲလိုက်ဦး”

“ပြီးရင် လဲမယ်...ဦးလေးချက် ဆေးသေတ္တာကိုအပါ
ယူခဲ့သေးလား”

“ဘယ်ရမလဲကွာ..တခြားပစ္စည်းဘာမှမယူဘူး...
ဒီဆေးသေတ္တာကို အရယူခဲ့တာဟေ့”

“ပြီးရင်ခရီးသည်တွေထဲက ဒဏ်ရာရတဲ့ သူတွေကို
ဆေးထည့်ပေးဖို့လုပ်ကြရမယ်”

“မောင်စစ်...မောင်စစ်”

ဦးလေးချစ်..စစ်မဲ့ငြိမ်းကျော့ပြင်ကိုကြည့်ပြီး သက်
ငြင်းချစ်တော့သည်။

သစ္စာမျိုး အဝတ်အစားလဲပြီးလို့ စစ်မဲ့ငြိမ်းဝတ်မည့်
အဝတ်အစားလေးတွေကို လှမ်းပြီးပေးလိုက်သည်။ တစ်
သောက်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ရေမစိုအောင်သယ်လာနိုင်ခြင်း
ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးပင် နေနိုင်ကြတော့သည်။

“ဝေါ...ဝေါ..ဝုန်း..ဖြောင်း..ဖြောင်း”

အပြင်ဘက်တွင် ရေစီးသံများ၊ လေတိုက်ခတ်မှုတွေ
က ရေကမင်းရဲ့ ကြိမ်းဝါးသံကြီးလားပင် ထင်ရလေသည်။
စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ ရောက်နေသောအဆောက်အဦကြီးမှာ လေဒဏ်
နှုတ်ကို ခံနိုင်ရည်အပြည့်ဝဆုံးရှိသည်ကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ
ထင် ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကို...ဟိုမှာ...ရေတွေ”

အဆောက်အဦကြီးဘေးတွင် ရေတွေစီးဆင်းနေပေမယ့်...စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ အဆောက်အဦက ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်ရှိနေခြင်းကြောင့် ရေမြှုပ်စရာမရှိပေ။ အဆောက်အဦ အောက်ခြေပိုင်းထိ ရေတွေကရောက်နေပေမယ့် အပေါ်အဆင့်ထိကို...မရောက်သေးပေ။

“မောင်စစ်ရေ...”

“ဘာများလဲ...အန်ကယ်ကျော်”

“ရေတွေက စိတ်ချရပါ့မလားကွ...”

“စောင့်တော့ကြည့်ရမှာပဲ အန်ကယ်ကျော် အပေါ်ဆင့်ထိတက်လာရင်တော့ အပေါ်ထပ်ကိုရွှေ ကြမယ်ဗျာ... အပေါ်ကတော့ မိုးသိပ်မလုံဘူး၊ မအိပ်ဘဲထိုင်နေရင်တော့ရမယ်...”

“ထိုင်နေရတာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိကရေထဲမှာ မနေရဖို့ဘဲ”

“ရေအခြေအနေက ဆက်ပြီးတက်စရာမရှိတော့ဘူး ဦးကျော်တင့်...ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရေစီးအားလျော့သွားပြီ”

“ဆက်ပြီးမတက်ရင်တော့...ခရီးသည်တွေကောင်းကောင်းမွန်မွန်အိပ်ရမှာပေါ့”

“သစ္စာ...”

“အစ်ကို”

“ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကို သွားပြီးခေါ်ခို...ဆေးထည့်ဆေးတိုက်လုပ်ရမယ်”

“အင်း...”

“ငါသွားခေါ်လိုက်မယ်...ကောင်မလေးက နင့်ခင်ပွန်းဘေးက ပိုင်းပြီးသာလုပ်ပေး”

“အဲ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သစ္စာမွန်...စစ်မဲ့ငြိမ်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...ဆေး သေတ္တာထဲမှ ဆေးပုလင်းနှင့် ပတ်တီးများကိုထုတ်ပေးနေသည်။ ဦးလေးချက်နှင့် ခရီးသည်တစ်ဦးက ဒဏ်ရာရထားသည့်သူများကို သစ္စာငြိမ်းခေါ်လာစဉ်...

“မောင်စစ်ရေ...ဒီမှာ ဘာရှာသလဲမသိဘူး၊ ခြေခုံကြီးကွဲနေတယ်ဟေ့”

“ဦးလေးချစ် အမြန်ခေါ်လာခွဲပါ”

ခြေခုံတွင်ဒဏ်ရာရထားသူက ခြေခုံကိုအဝတ်စကြီးနှင့် ပတ်ထားလျက်...

“စောစောက ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဒဏ်ရာက ဒီလောက်မကြီးဘူးထင်နေလို့ဗျာ...ခုမှ အရမ်းသွေးတွေက ထွက်နေတာ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အဝတ်စကိုဖြေလိုက်ပြီး၊ ဒဏ်ရာကိုဓာတ်နီနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အတော်ကိုကြီးတာပဲ ချုပ်ရမယ်...သစ္စာရေ ဟိုဘက်
ထဲမှာ အပ်နဲ့ကြီးရိတယ်...အစ်ကိုကိုထုတ်ပေး”

“အစိမ်းချုပ်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်နော်...”

“ရှိပါတယ်...အစ်ကိုစစ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း...ဒဏ်ရာကိုသေချာစွာ ဆေးကြောပေးပြီး
ချုပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းကာ...
သောက်ဆေးတစ်ခွက်ကိုပေးလိုက်သည်။

“ဆေးသောက်ပြီး...မေးနေလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခရီးသည်(၁၀)ယောက်ကို ကုသပေးပြီးမှပဲ၊ ဆေး
သေတ္တာကိုသိမ်းဆည်းကာ...သစ္စာနှင့်အတူ အဆောက်အဦ
ရဲ့ပြတင်းပေါက်ပျက်ကြီးနားတွင်ထိုင်ကာ အပြင်မှာတိုက်ခတ်
နေသော လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မအတွက် သိပ်ကိုအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့နေ့ရက်
တွေလို့ဆိုရမှာပေါ့နော်...”

“သစ္စာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သစ္စာ မဟူရာခံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး
ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဘဝမှာအမှတ်ရဆုံးအဖြစ်
အပျက်တွေပဲ...ကျွန်မအတွက် လောကဓံတရားကြီးကို ရင်ဆိုင်
ဖို့အတွက် သင်တန်းတက်နေသလိုပဲလို့တောင်ထင်ရတယ်”

“ဒီလိုပဲ မှတ်ယူရင်အကောင်းဆုံးပဲ သစ္စာရယ်...
နွေလေးကိုရောက်ရင် သစ္စာရဲ့ရာဇဝင်ကြေးဆပ်ဖို့အတွက်
သစ္စာခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ခိုင်မာပြီးမာကျောတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကို
ခွေးရဦးပေးနေနော်...”

“စိတ်ချပါအစ်ကို...ဒင်းတို့ကို ကျွန်မလက်စားရအောင်
ဆွဲမယ်...သူတို့ကို သတ်ပြီးကြီးစင်တက်ရလည်း မပူတော့ဘူး”

“သစ္စာ...သူတို့ကိုလက်စားချေတဲ့အခါ ဥပဒေနဲ့မငြိ
စွန်းတဲ့နည်းနဲ့ ကလဲ့စားချေရမယ်”

“ကျွန်မ...သူတို့ကို မသတ်ရဘူးလား”

“သတ်စရာမလိုဘူး သစ္စာ..သူတို့ကို ဥပဒေကသတ်
ချွေးလိမ့်မယ်...သစ္စာက အမှန်တရားကိုဖော်ထုတ်ဖို့ပဲလေ”

“အစ်ကိုစစ်စဉ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မလုပ်ပါမယ်”

“အစ်ကိုကိုပဲ အားကိုးလို့မရဘူးနော်...သစ္စာကိုယ်
ဆိုင်ကလည်း အရည်အချင်းတွေရှိဖို့လိုတယ်”

“ရှိအောင် ကြိုးစားပါမယ် အစ်ကို...”

ထုထည်ကောင်းကောင်းနှင့် ဆောက်ထားသော...
အဆောက်အဦမို့ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်နေရခြင်းသည်
အံ့သြဖို့တို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ခု...။

အခန်း < ၇ >

နံနက်(၉:၀၀)နာရီလောက်တွင် လေဧရာမိုးပါ။ ရစ်သွားပြီး..ညက တက်ခဲ့သောရေမှာ ပြန်ပြီးကျသွားခဲ့သည်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခါးဆစ်လောက်ပင်ရှိတော့သည်။

“ညနေလောက်ဆို ရေပြန်ပြီးကျနေမှာပဲ”

“ရေကျတာ အသာထားဦး..စားကြဖို့ကိုစီစဉ်ရဦးမယ် ကိုကျော်တင့်”

“မောင်စစ်တို့ (၁၀)ယောက်လောက်သွားဖို့ပြင်နေကြပြီ...”

“အန်ကယ်ကျော်...”

“မောင်စစ် သွားကြတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်ကျော်၊ သယ်နိုင်သလောက်တော့သယ်ခဲ့ရမှာ...ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တွေ မရောက်မချင်း

ဒီမှာ နေကြရမှာ ကံ...သွားကြမယ်ဟေ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဦးဆောင်ပြီး..ရထားကြီးဆိုသို့ ပြန်သွားကြသည်။

“နေကြဦး..ငါလည်းလိုက်မယ်”

ဦးစိန်ဝင်းပါ အောက်သို့လိုက်ဆင်းပြီး..စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့နှင့်အတူတူလိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။ လမ်းတွင် သစ်ပင်များ ပြိုလဲနေသဖြင့် ကွေ့ပတ်ပြီးသွားနေရသည်။

“တကယ်တိုက်ခဲ့တာပဲကွ”

“ဟင်းစားရတော့ မပူရဘူးဗျ..ဟိုမှာတွေလား”

ရေကြီးမှုကြောင့် သေဆုံးနေသောတောတွင်းသတ္တဝါတွေကို သစ်ပင်ကိုင်းကိုးများတွင် ညှပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုစစ်ရေ အပြန်ကျရင်တော့...ဟိုတောဝက်ကို သယ်သွားရမယ်”

“တောဝက်တစ်ကောင်တည်းရမလားကွ..ဟိုဂျီပေါက်လေးက ပိုပြီးကောင်းမယ်”

“ငါကတော့ ဒရယ်ကိုသယ်မယ်ဟေ့”

“စားလို့ရတာ အကုန်သယ်ပြီး..နေလှန်းသင့်တာကို လှန်းပြီး ရိက္ခာပြည့်ရမှာပဲဟေ့”

“ငါတို့ရဲ့ခရီးစဉ်ကတော့ ပြောမဆုံးနိုင်တဲ့စာတ်လမ်း

တစ်ပုဒ်ပဲ...”

ရထားကြီးဆီသို့ရောက်တော့ ရေကူးဆစ်သာသာပဲ ရှိ၏။

“ရေကျတာမြန်သားပဲ...နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားမှာ”

“ကြည့်ပါဦး မောင်စစ်...ငါတို့ရထားတွဲတွေ”

စက်ခေါင်းကလွဲပြီး အားလုံးတစ်စက်သို့တိုင်းစောင်း နေလေပြီဖြစ်သည်။ ဆန်အိတ်များထားသည့် တွဲကတော့... ဘေးမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်က အမြစ်မှကျွတ်ထွက်ပြီး ရထား ဘေးတွင်ကပ်နေခြင်းကြောင့် လုံးလုံးကြီးလဲမသွားပေ။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ...သစ်ပင်ကြီးကယ်လို့ ကံဟေ့... သယ်စရာရှိတာတွေ သယ်ကြရအောင်”

“သိပ်အများကြီးမသယ်ပါနဲ့...ဆန်(၃)အိတ်လောက် ပဲသယ်ကြ၊ လိုတော့မှလာပြီးသယ်ကြတာပေါ့...လမ်းမှာ တော ကောင်တွေလည်း သယ်ရဦးမယ်”

ရထားတွဲထဲမှ ဆန်(၃)အိတ်နှင့် ဆီပုံးကို သယ်ယူပြီး ရထားတံခါးကို လုံလုံခြုံခြုံပြန်ပြီးပိတ်ကာ...အဆောက်အဦဆီ သို့ ပြန်မည်အပြု...

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်”

“ဟာ...ဟိုမှာရဟတ်ယာဉ်ကြီး”

“ငါတို့ကို ရှာဖွေနေတဲ့ရဟတ်ယာဉ်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ လက် သာပြလိုက်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့အောက်မှ လက်လှမ်းပြီးပြသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ ဆင်းရန်နေရာရှာပြီး...ရထားကြီးနှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ ကွင်းပြင်တွင်ဆင်းသက်လာပြီး... ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲဘော်(၅)ဦးဆင်း လာခဲ့ကြသည်။

“ရထားခရီးသည်တွေရော...”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး...အားလုံးကိုအန္တရာယ်ကင်း တဲ့နေရာမှာ ပို့ထားပါတယ်...ခု စားဖို့အတွက်ဆန်လာပြီး သယ် ကြတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ...ညကတိုက်တဲ့မုန်တိုင်းနဲ့ အားလုံးကိုအသက်ရှင်လျက်နဲ့ တွေ့ရပါမလားဆိုပြီးပူနေတာ တွန့်တော်တို့လည်း သတင်းဝင်တာနဲ့ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ပေမယ့် ခုန်တိုင်းက မစဲသေးတာနဲ့စောင့်နေလို့ ခုမှရှာဖွေနိုင်တာ... တွန့်တော်သတင်းဖို့လိုက်ဦးမယ်၊ လူကြီးတွေစိတ်ပူနေကြတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် သတင်းပို့ပြီး နောက်...

“ခရီးသည် ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“စုစုပေါင်း အယောက်(၃၀)ပါ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ကျော့မှပဲ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စီးနဲ့ တစ်ခါတည်းခေါ်သွားတော့မယ်၊ ဒီမှာရဲဘော် (၁၀)ဦး ထားခဲ့ပြီး...ရထားကြီးကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဗိုလ်ကြီး စိုးသူ...”

“အမိန့်ရှိပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဗိုလ်ကြီးတာဝန်ယူပြီး ရထားကြီးလုံခြုံရေး ယူထား ပေးပါ။ ကျုပ်နောက်ငါးနာရီကြာရင် အရောက်ပြန်လာမယ်”

“ဟုတ်...”

ဗိုလ်မှူးကြီးပြန်သွားပြီး ရဲဘော်တချို့နဲ့ ဗိုလ်ကြီးမိုးသူ ရထားကြီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းဝှံကတော့... အဆောက်အဦကြီးဆီကိုပြန်ပြီး ဝမ်းသာစရာသတင်းသယ် ဆောင်သွားတော့သည်။ (၃)ရက်စာလောက် သယ်သွားမည့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ပြီး...မနက်စာ စားဖို့လောက်သာ သယ်ခဲ့ကြသည်။

“မောင်စစ်..စောစောက ရဟတ်ယာဉ်သံကြားလိုက် တယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ကျော်ရေ..ကျွန်တော်တို့ကို ရှာတဲ့ရဟတ်ယာဉ်လေ...”

“ဟာ...ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့”

“နောက်ငါးနာရီဆိုရင် ပြန်ပြီးလာမှာ...ထမင်း မြန်မြန် ချက်ပြီး စားထားကြမှ...”

“ငါတို့အတွက် ဘေးဒုက္ခရဲ့နောက်ဆုံးထမင်းစားပွဲပေါ့ ကွာ...”

ခုမှပဲ လူအားလုံးပျံ့နှံ့ကြတော့သည်။

“ဘဝမှာတစ်ခါမှ ရဟတ်ယာဉ်ဆိုတာစီးဖို့မပြောနဲ့အနီ၊ တဘောင် တွေဘူးတာမဟုတ်ဘူး..ခုမှပဲ စီးရတော့မယ်ဟေ့”

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ...သစ္စာ”

“ရဟတ်ယာဉ်ကြီးနဲ့ မန္တလေးထိခေါ်သွားမှာလား”

“အစ်ကိုအထင်တော့ တပ်ရင်းတစ်ခုကိုခေါ်သွားပြီး..

အဲဒီကမှ မန္တလေးကိုကားနဲ့ပို့ဖို့များတယ်”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ရထားလမ်းဘက်မှ သေနတ်သံများဆက်တိုက်ကြား ရခြင်းကြောင့်...

“ဒါကိုက်ပွဲ ဖြစ်တဲ့ပုံပဲ...”

“မောင်စစ်...ရဲဘော်အင်အား များလား...”

“မများဘူး အန်ကယ်ကျော်...(၁၀)ယောက်လောက်

ပဲပါတာ”

“ဒါဆို...သူပုန်အင်အားများရင် ဒုက္ခပဲ”

“ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသွားဦးမယ်”

“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းလား”

“ကျွန်တော်တို့ပါ လိုက်မယ်...”

“လိုက်ခဲ့ကွာ”

စစ်မဲ့ငြိမ်းနေောက်သို့ ခရီးသည်ယောက်ျား(၅)ဦးပါ ထပ်ပြီးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ရထားကြီးနားသို့ရောက်ခါနီး လေသေနတ်သံများက ပိုပြီးကြားရလေသည်။

“တစ်ဖက်က ပစ်အားများတယ်...ရဲဘော်တွေကြာရှည်ခံခံထားဖို့မလွယ်လောက်ဘူး”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် သူပုန်များပစ်ခတ်နေသောနေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရထားကြီး၏ တစ်ဖက်တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပစ်ခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရဲဘော်များမှာ လဲကျနေသောရထားတွဲကြီးမှ နေရာယူပြီးခုံခံနေရသည်။ စစ်ကူလာချိန်ထိ တောင့်ခံနိုင်ဖို့က မလွယ်လှပေ။

“ကျုပ်နဲ့ (၃)ယောက်ပဲလိုက်ခဲ့...ကျန်တဲ့သူတွေက နေခဲ့ပြီ။ ရဲဘော်တွေကို ကူညီပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစစ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း(၃)ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရထား

သံလမ်းဘေးရှိရေစီးမှုကြောင့် မြောင်းကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေသော နေရာမှ တစ်ဖက်သူပုန်တွေ မမြင်နိုင်အောင်သွားခဲ့ကြသည်။

“ယက္ခတို့အဖွဲ့တောင်ဘက်ကနေခဲ့ပြီး ဒီကောင်တွေ ဝိတ်ပစ်စမ်း...ဒီကောင်တွေ အင်အားသိပ်မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ညို”

သူပုန်အဖွဲ့မှ (၆)ယောက်လောက် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ရှိနေသော နေရာဘက်သို့ လာနေကြသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့လက်ထဲမှာ ဟုတ်နှင့်ဝါးချွန်ကလွဲပြီး ဘာမှမပါသောကြောင့်...မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့တော့မဖြစ်နိုင်၍ သစ်ပင်ကွယ်တို့တွင် နေရာယူပြီးစောင့်နေလိုက်သည်။

သူပုန်တို့မှာ ရှေ့ကိုသာမဲပြီး ဘေးမှရန်ကို မမြင်ကြဘဲ အပြေးကလေး လာနေကြ၏ ရှေ့တွင် (၃)ယောက်နောက်တွင် (၃)ယောက်သိပ်ကွာဘဲ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ (၃)ယောက်ရှေ့က (၃)ယောက်ကိုတစ်ခါ တည်းဝင်ပြီးလုံးရဲလား...”

“လုံးရဲတယ်...”

“ငါနောက်က (၃)ကောင်ကိုအဓိကဝင်ပြီးတိုက်မယ်”
စစ်မဲ့ငြိမ်း လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်ကိုပြောပြီး သည်နှင့်...

“ဝင်ကြတော့...”

“ဟေ့”

“ဟာ...”

သစ်ပင်ဘေးမှ အမှတ်တမဲ့ပြေးပြီးဝင်လိုက်ကြသော ကြောင့် သူပုန်များခုခံချိန်မရတော့ဘဲ...ဝင်ပြီးလုံးထွေးခြင်းကို ခံရချိန်မှာ နောက်မှ(၃)ယောက်ဆီကိုပါ...စစ်မဲ့ငြိမ်းအမြန်ဆုံး ပြေးပြီး အလယ်မှသူပုန်ကို အရင်ဆုံးရိုက်ချလိုက်ပြီး...ဘေး တစ်ယောက်ကို ခြေစုံကန်လိုက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနီးကပ်ဝင်လာသူကို သေနတ်နှင့်ပစ်ရန်ခက်သဖြင့်... သေနတ်ဒင်ဖြင့် သိမ်းပြီးရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ဟို...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ခေါင်းပေါ်မှကပ်သီလေး ကျော်သွားသည် နှင့် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ တုတ်ဖြင့်ဆောင့်ပြီး ထိုးချလိုက်သည်။

“အွတ်...”

ထိုစဉ်လဲကျနေသော သူပုန်ကသေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ပစ် ပေမယ့်...ကံကောင်းစွာ ကျည်ဆံကညှပ်ပြီးမထွက်...

“ချောက်...”

“မင်းသေနတ်က ကျည်မထွက်တော့ ငါ့တုတ်က... အခွင့်အရေးရတာပေါ့ကွာ...ကံ...လာပြီဟေ့...ခွပ်...အား”

စစ်မဲ့ငြိမ်း တုတ်ကိုခွေပြီးပစ်သည်ကို နေသားရှောင် ပေမယ့်...မထွက်သောကြောင့် ခေါင်းကိုထိပြီး ဘေးသို့ခွေကျ

သွားတော့သည်။

“ကိုစစ်...ဟို(၃)ကောင်တော့ မှောက်သွားပြီ”

သူပုန်များထဲမှ သေနတ်များ ကျည်များနှင့် လက်ပစ် ဗုံးများကို ဖြုတ်ယူကာ...

“မင်းတို့ သေနတ်ပစ်တတ်ရဲ့လား...”

“ပစ်တတ်တယ် ကိုစစ်...ရွာမှာ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ဝင် တွေပါ...”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့...ဟိုကောင်တွေရဲ့ နောက် ကျောကနေ ဆော်ရမယ်...ရော့...လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးစီတော့ ယူထား။ လိုအပ်မှ ထုတ်ပြီးသုံး...သွားကြစို့”

သူပုန်များမှာ ရထားတွဲဆီကိုသာမဲပြီး ပစ်ခတ်ကာ၊ အနီးကပ်ဝင်စီးရန် တက်နေချိန်တွင် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့သူပုန်များ၏ နောက်ကျောသို့ရောက်ပြီး၊ နေရာကောင်းယူကာ...

“ပစ်...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒက်...ဒက်”

“အား...အီး...ဟင်...ဟာ”

သူပုန်များ မထင်မှတ်ဘဲ၊ သူတို့နောက်ကျောဘက်မှ ဝစ်ခတ်မှုကြောင့် အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ...စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့၏ ဝစ်ခတ်မှုအောက်တွင် အလူးအလဲခံနေရသည်။

“နောက်မှာရန်သူ...ပြန်ပစ်”

ဗိုလ်လုပ်သူက အသိန်ပေးပြီး ပြန်ပြီးပစ်ခတ်သော်လည်း
 “ကဲ...လာပြီဟေ့”
 “ဝုန်း...”

စစ်မဲ့ခြင်း လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို သူပုန်များဆီသို့ပစ်
 လိုက်သည်။ သူပုန်များမှာ ရှေ့နှင့်နောက်ညှပ်ပြီး ပစ်ခတ်ခြင်း
 ကြောင့် ရေရှည်တောင့်မခံနိုင်တော့ဘဲ ဘေးဘက်သို့ဆုတ်
 ပြေးကြလေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စစ်မဲ့ခြင်းတို့
 သည်...စစ်တပ်ဘက်ကိုအသံပြုပြီး လာခဲ့ကြသည်။ သူပုန်
 အလောင်း(၁၀)လောင်းနှင့် ဒဏ်ရာရသူ(၈)ဦးတို့ကို လက်
 နက်များနှင့်အတူ ဖမ်းမိခဲ့သည်။

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်”

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရဟတ်ယာဉ်များလည်းရောက်လာ
 ပြီး ဆုတ်ခွာသွားသော သူပုန်များနောက်သို့ လိုက်လံချေမှုန်း
 ရင်း နယ်မြေပါရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ငါ့ညီကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ”

“ရပါတယ်...ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းသာ ဝင်မကူရင်...ငါတို့ဘက်မှာ အထိနာတော့
 မှာကွ”

ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး အရင်ဆုံးမြေပြင်သို့ဆင်းပြီး ရဲ

ဘော်များပါဆင်းလာကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးအခြေအနေ...”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရဲဘော်(၂)ဦးနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး
 တစ်ဦးဒဏ်ရာရတာပဲ ရှိတယ်...အကျအဆုံးကတော့ မရှိပါဘူး
 ဗိုလ်မှူးကြီး...”

“ငါတို့လည်း သတင်းဝင်ဝင်ချင်း၊ အားချင်းထွက်လာ
 တာပဲ”

“ဒီက ညီလေးကြောင့် သူပုန်တွေကိုဖမ်းမိနိုင်တာ...
 ဗိုလ်မှူးကြီး”

“လေးစားပါတယ် ငါ့တူ...မင်းနာမည် စစ်မဲ့ခြင်းဆို
 တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မင်း ရထားကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး...ကာကွယ်စောင့်
 ရှောက်ခဲ့တာတွေကို သိပြီးပါပြီ ကဲ...ဗိုလ်ကြီး ခရီးသည်တွေကို
 တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမယ်...ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးတက်ရင်
 နောက်တစ်စီးဆင်းရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပ်မတော်သား ရဲဘော်လေးများက ခရီးသည်များ
 တို့ သွားရောက်ခေါ်ချိန်မှာ စစ်မဲ့ခြင်းရထားကြီးကိုငေးကြည့်နေ
 ခဲ့သည်။ စစ်မဲ့ခြင်းအတွက် အမှတ်ရနေမည့် ရထားခရီးစဉ်တစ်

ခုပင် မဟုတ်လား...

“အစ်ကို...”

“သစ္စာ”

“သစ္စာဖြင့် ရင်တွေတုန်နေတာပဲ...ခုအစ်ကိုကိုမြင်မှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တာ...”

“မောင်စစ်...”

“ဘာများလဲ ဦးလေးချက်”

“ငါတို့ရဲ့ ခရီးစဉ်က...ဒီမှာပဲပြီးဆုံးသွားပြီကွာ၊ ခုလို ကျတော့လည်း လွမ်းစရာလေးပဲဟေ့...မင်းတို့က မန္တလေးထိ သွားကြမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဦးလေးချက်”

“ဒါဆိုရင် မန္တလေးမှာ ဆုံကြရမှာပေါ့ကွာ...”

“ဆိုဖို့အခွင့်အရေးရှိရင်လည်း ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ”

“မင်းတို့က ဆက်ပြီးသွားရဦးမှာလား...ဘာလဲ မိအ တွေကလိုက်ပြီးခွဲလို့ နေထိုင်စရာအခက်အခဲရှိရင်၊ ငါ့ဆီမှာ လိုက်ပြီးနေကြ...အိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးချက်ဆီကို လာခဲ့ဦးမှာပါ”

“ဆက်ဆက်သာ ဝင်ခဲ့ဟေ့”

ပထမ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် ခရီးသည်များပါသင့်သ လောက်ပါသွားခဲ့ပြီး...စစ်မိုဒ်မြင်းတို့ နောက်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး

ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ရထားကြီးကို တပ်မတော်တပ်ဖွဲ့ များက တာဝန်ယူပြီးစောင့်ရှောက်နေရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မောင်စစ်မိုဒ်မြင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဗိုလ်မှူးကြီး”

“အန်ကယ်က ရှေ့တန်းမှာတာဝန်ကျနေတာဆိုတော့ ငါတို့ကို...အထူးဂုဏ်မပြုနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်...”

“ရပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး...”

“ရှေး...ဒါအန်ကယ်တပ်ရင်းဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လိုကိစ္စ ရှိရှိ အကူအညီတောင်းနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ခုတပ်ရင်းရောက်ရင် ငါတို့အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲလေး လုပ်ပေးမှာပါ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်ကြီးမလိုအပ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး...မန္တလေးကို ခရီးဆက်ဖို့အဆင်ပြေချင်တယ်”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့...အားလုံးစီစဉ်ပေးထားတယ်၊ ကြား ဘူတာတွေမှာ ဆင်းကြမယ့်သူတွေအတွက်ပါ စီစဉ်ထားပါ တယ်ကွာ...”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ တောင်ကြားများကိုဖြတ်၍... ချုံသန်းလျက်ပင်...

ဘဝန်း ◀ ◻ ▶

တပ်ရင်းထဲတွင် တစ်ညနားခဲ့ကြပြီး..မနက်မိုးလင်း
သည်နှင့် တပ်မှစီစဉ်ပေးသော ကားများဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

“အစ်ကို”

“ပြောလေ..သစ္စာ”

“ခုလို အားလုံးနဲ့ခွဲရမယ်ဆိုတော့လည်း ရင်ထဲမှာ
ကောင်းဘူး...”

“လူကဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲသစ္စာရယ်..တွေ့ဆုံခြင်းရှိသ
လို ခွဲခွာခြင်းကို ကာလည်း ရှိနေမှာပဲ”

စစ်မို့ငြိမ်းစကားလေးကြောင့် သစ္စာမျိုးမျက်နှာလေး
ညှိုးသွားသဖြင့်...

“သစ္စာ...ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

မြန်မာ့ရည်မြစ်ငယ်မခမ်းသစ္စာ

၁၄၃

“ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့စကားကြားရတာ..အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ
ခွဲခွာသွားရမှာကို တွေးမိပြီး၊ ရင်ထဲမှာငိုချင်လာတယ်”

“သစ္စာရယ်...အစ်ကိုက ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ဟင်..အစ်ကို ဘာဆုံးဖြတ်ထားတာလဲဟင်”

“သစ္စာဘဝလေး အခြေကျပြီးမှ..ပြီးတော့ စိတ်ချရ
တော့မှ အစ်ကို..သစ္စာနားက ထွက်ခွာသွားမှာပါ”

“တစ်သက်လုံး နေမပေးတော့ဘူးလား”

“သစ္စာကရော တစ်သက်လုံးအိမ်ထောင်မပြုတော့
ဘူးလား”

“အစ်ကိုမပြုရင်..သစ္စာလည်းမပြုဘူး”

“အစ်ကိုပြုရင် ပြုမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ကျွန်မဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ...မဖြစ်နိုင်
တော့ပါဘူး”

“ဘာလို့လည်း သစ္စာ”

သစ္စာ...ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ၊ ဦးလေးချက်ပေးခဲ့
သော လက်စွပ်ကလေးကိုပဲ စိုက်ပြီးကြည့်နေလေသည်။

“ရှေ့ဆိုင်တန်းမှာ နေလယ်စာ စားကြမယ်”

ကားစပယ်ယာအသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား
အတွေးအကံများ ဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဂျွှီ...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကားကြီးထိုးရပ်သည်နှင့် ခရီးသည်အားလုံးအတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ခိုင်းထားသော ဆိုင်လေးထဲသို့ ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော..ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်က ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဦးကျော်တင့်၊ ဦးစိန်ဝင်း၊ ဦးလေးချက်၊ စစ်မဲ့ငြိမ်း၊ သစ္စာမျိုးတို့က တစ်စားပွဲတည်းစားသောက်ရင်း စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ (၂)ယောက်ကို နောက်ပြောင်နေကြလေသည်။

“ငါတ..မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို တစ်သိန်းလက်ဖွဲ့မယ်...”

“ကျုပ်ကတော့ ဗီရိုကောင်းကောင်းကြီးတစ်လုံး”

“ကျုပ်က လက်ဖွဲ့ပြီးသွားပြီ...”

ဦးလေးချက်စကားကြောင့် ဦးကျော်တင့်နှင့် ဦးစိန်ဝင်းက စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့(၂)ယောက်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်လား...မောင်စစ်”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ကျော်..သူတို့ဇနီးမောင်နှံရဲ့ မင်္ဂလာဦးလက်စွပ်လေးကို လက်ဖွဲ့ထားတယ်”

“ဒီလောက်နဲ့ တယ်ရမလဲကွ”

“အေးပါကွာ...ငါကလည်း လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ကောစွည်းလဲ...”

“ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်လဲ..အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့၊ လက်ဖွဲ့ထက် အရေးကြီးတာက..ကောင်လေးတို့ကရော ငါတို့တို့ ဖိတ်ရောဖိတ်မှာလား”

“မဖြစ်မနေ ဖိတ်မှာပါ...”

“သေချာတယ်နော်...နောက်တစ်ခုပြောထားမယ်၊ မင်းတို့ မိဘတွေကြောင့် နေရေးထိုင်ရေးနဲ့ လုပ်ကိုင်စားဖို့ အခက်အခဲရှိရင် ငါတို့ဆီသာလာခဲ့..အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်၊ တခြား ဘယ်မှသွားစရာမလိုဘူး”

“မောင်စစ်ရေ...သူ့မှာက အမွေပေးစရာသားက... သူနဲ့ပြီးပြတ်သွားပြီဆိုတော့ မင်းတို့အတွက် သူ့ခြံတွေအိမ်တွေ ချော...သွားပြီးသာနေလိုက်၊ သူက နေရရင်လဲပိုင်းပေါ့”

“စိန်ဝင်း...မင်းပါးစပ်ပိတ်နော်၊ ငါအရင်မသွားဘူး... မင်းအရင်သွားမှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံလေးတွေကြားမှာ ဘာမှမဟုတ်ကြသော စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့(၂)ယောက်အတွက် တဒင်္ဂပျော်ရွှင်စရာလေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေခဲ့တာအမှန်ပင်...

ထမင်းစားသောက်ပြီး ကားဆီသို့ရောက်လာချိန်တွင်

“ထမင်းစားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ အိမ်ဆင်းသွားတာပဲ”

“ဒါဆို...သစ္စာဒီမှာ ခဏနေဦး။ အစ်ကို ဟိုဆိုင်မှာ အချဉ်ထုပ်လေး သွားပြီးဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ထွက်သွားသည်နှင့် သစ္စာမျိုး သစ်ပင်ကြီး အောက်တွင်ရပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ တချို့ခရီးသည် တွေက...ကားလမ်းပေါ်ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

“သစ္စာမျိုး...”

“ဟင်...ကျောက်ဘီလူး”

တသက်နိုင် တပည့်အရင်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။ မဟူရာ စံအိမ်ကြီးတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်...

“မင်းကို ရှာရတာ တကယ့်ကိုပင်ပန်းနေပြီကွ...တော် သေးတာပေါ့။ ငါစိတ်ကူးကောင်းပြီ...ဒီရွာကိုလာခဲ့လို့ ခု ပြန်ပြီး လိုက်ခဲ့”

“ရှင်...ရှင်...လွှတ်နော်”

“သစ္စာမျိုး...ကျောက်ဘီလူးအကြောင်းကို မင်းသိ တယ်နော်”

“သိစရာ မလိုဘူးမင်းဘာသာ ကျောက်ဘီလူးပဲဖြစ် ဖြစ်၍ဘီလူးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာမှာလာပြီး လူခိုက်လည်း ခိုရဘူး”

“ကစ်ကို...”

သစ္စာမျိုး...ကျောက်ဘီလူး လက်မှ ရုန်းထွက်ပြီး...

စစ်မဲ့ငြိမ်းနားကို တပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ဘာသိလို့လည်း၊ သူ့ဘယ်သူ ဆိုတာ သိလား”

“သူ့ဘယ်သူဆိုတာလည်း သိတယ်...မဟူရာစံအိမ် အကြောင်းလည်းသိတယ်...မင်းပြောစရာမလိုဘူး”

“မင်း နာချင်ပြီနဲ့တုတယ်...ရှိ”

ကျောက်ဘီလူး...လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သည်နှင့် ထန်ချည်ဆိုင်ထဲမှ ကျောက်ဘီလူးအပေါင်းအဖော်တွေ ထွက် လာကြလေသည်။

“ဘာလဲ...လူအုပ်စုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ ကျောက်ဘီလူးပြီးရင်...ပြီး တယ်ကွ”

လူခိုက်(၅)ယောက်အနားသို့ ရောက်ချိန်တွင်...

“မင်းကောင်တွေ.. ဘာလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကြည့် ရအောင်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ရှင်းကွာ”

“ရှင်းချင်တဲ့ကောင်တွေကို ငါတို့ကလည်း ရှင်းတယ် တော...”

“ဟာ...”

“ဟိုက်...”

ကားပေါ်မှ ဦးလေးချက်နှင့် ခရီးသည်များပြေးလာပြီး ကျောက်ဘီလူးတို့အုပ်စုကို ဝိုင်းနှီးဆော်မည်အပြု...ဗိုလ်ကြီး မင်းထိုက်နှင့် ရဲဘော်များရောက်လာပြီး ကျောက်ဘီလူးကုတ် ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟို...ဟို...ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်...ကျွန်တော်”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့...ရဲဘော်စိုးတူး ဒီနားက ရွာလူကြီးတစ်ဦးဦးသွားပြီး ခေါ်ခဲ့စမ်း။ ဒီကောင်တွေကို အပ်ခဲ့ ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...မောင်စစ်ရေ၊ ကားပေါ်သာပြန်ပြီးတက်တော့” စစ်မဲ့ငြိမ်း...သစ္စာမျိုးလက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်သို့ပြန်ပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက် အရောက်မြန်လို့ပေါ့ကွာ...နို့မို့ဆို ရင် ခွေးမသားတွေကို ကောင်းကောင်းဆော်ပစ်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...”

ကျောက်ဘီလူးတို့အဖွဲ့ကို ရွာလူကြီးထံတွင်အပ်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘသက်နိုင်ပြီးရင် မဟူရာစံအိမ်မှာ အကြောက်ရဆုံး ပဲ အစ်ကို...”

“သစ္စာဘဝမှာ အကြောက်ရဆုံးဆိုတာ မရှိစေရတော့

ဘူးနော်”

“အစ်ကိုရှိနေသရွေ့ပေါ့”

“အစ်ကို မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကြောက်ဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်..အစ်ကိုဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့အနာဂတ် သူရဲကောင်းပါ”

“သူရဲကောင်းတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အစ်ကိုက ဘာဖြစ်ချင်လဲ..ပြောလေ”

“သစ္စာအတွက် အဖော်မွန်ကောင်းပဲဖြစ်ချင်တာ”

“ထာဝရအဖော်မွန်သာဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းမှာပေါ့”

သစ္စာမျိုး...သူမပြောသည့်စကားအဓိပ္ပါယ် ဘယ် လောက်ထိခရီးရောက်သွားသလဲဆိုတာကို မစဉ်းစားတော့ ဘဲ..ရင်ထဲကဆန္ဒအတိုင်းပြောချလိုက်လေသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း ကတော့ သစ္စာမျိုးစကားလေးကို ရီဝေစွာဖြင့်နားထောင်ရင်း မျက်လုံးကလေးမှိတ်ကာ မေးလိုက်လာတော့သည်။

ကားလေးမှာ တောင်ကြားလမ်းတွေကို မောင်းနှင်နေ လျက်...

“ဆရာချစ်...”

“အမိနဲ့ရှိပါ ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက် ကားမောင်းနေသောတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာချစ်ကို ခေါ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ညောင်ရွာကို မိုးမချုပ်ခင်ရောက်ချင်တယ်...”

“ရောက်အောင် မောင်းပေးပါ့မယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလမ်းတွေက စိတ်မချရသေးဘူး...တောကောင်တွေက ထွက်တတ်တယ်”

ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။ ဒီထဲတွင် သစ္စာမျိုးလည်းပါသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းကတော့ မျက်လုံးသာမေးပြီး အိပ်ပျော်တဲ့အထိတော့မဖြစ်သေး...အချိန်က ညနေစောင်းလှလှ...

“ဖောင်း...”

“ဟင်...”

ကားဘီးပေါက်သံနဲ့အတူ ကားမှာထိုးရပ်သွားသည်။

“ဆရာချစ် အမြန်ဆုံးကားဘီးလဲဗျာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ခရီးသည်များမှာ..အပေါ်အပါးသွားသည့်သူနှင့် အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်သူနှင့် ကားအောက်ကိုဆင်းခဲ့ကြသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းနှင့် သစ္စာမျိုးလည်း ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်နှင့် ကားအောက်တွင် စကားလက်စုံကျနေသည်။

“ဒီနယ်မြေက ကြမ်းလို့လားဗိုလ်ကြီး”

“သိပ်အကြမ်းကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး... တစ်ခါတလေ

တောကြောင်တွေထွက်ပြီး ဓားပြတိုက်တာတို့ ရွာတွေကို ဆက်ကြေးတောင်းတာတွေနဲ့ တိုးတတ်တယ်...ကိုယ်တို့ကား ပေါ်မှာက ရဲဘော်(၅)ဦးလောက်ပဲပါတာဆိုတော့ သတိထားရတယ်...”

“ဗိုလ်ကြီးရပြီ...”

“အားလုံးသွားကြမယ်...ကားပေါ်တက်ကြပါ”

ကားပြန်ထွက်ချိန်မှာ ညနေကအတော်ပင်စောင်းနေလေပြီဖြစ်သည်။ တောတောင်အရိပ်ကြောင့် နေအလင်းရောင်က ပျောက်ကွယ်သလိုပင်ဖြစ်နေသည်။

“မှန်တံခါးတွေပိတ်ထားကြပါ...ဒီလေက တောကို ဖြတ်ပြီးတိုက်တဲ့လေစိမ်းနော်...ဈေးတတ်တယ်”

အမှောင်၏ စိုးမိုးမှုက စတင်ပြီးရောက်ရှိလာနေလေပြီ

“ဆရာချစ် ရောက်ဖို့လိုသေးလား...”

“၁၀- မိုင်လောက်တော့ မောင်းရဦးမယ်ဗိုလ်ကြီး...”

ရှေ့မှာ တံတားကြီးတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လမ်းကြောင်းအရင်ရှင်းပြီးမှ ကူးရင်ကောင်းမယ်...တောကြောင်တွေက ဒီတံတားကို အသုံးချပြီး မကြာခဏဓားပြတိုက်တယ်”

“ဆရာချစ်က ဒီနယ်မှာကြာပြီဆိုတော့ အနေအထားကိုသိမှာပေါ့...ရှင်း ဆိုလည်း ရှင်းကြတာပေါ့”

ညအမှောင်ထုထဲတွင် ကားကြီးမောင်းလာပြီး တံ

တားနှင့်သိပ်မဝေးသော နေရာတွင်ရပ်ကာ..ရဲဘော်(၃)ဦး တံတားအခြေအနေကို ကြည့်ရန်ရှေ့ကနေထွက်သွားကြသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သောရဲဘော်များမှာ နေရာယူကာအသင့်ပြင်ထားသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“ဟင်...ကားပေါ်မှာ အားလုံးမှောက်ပြီးနေကြပါ”

တံတားတစ်ဖက်မှ တောကြောင်များသံပြီးဖြစ်နေလေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှသွားသော ရဲဘော်နှစ်ဦးအက်ရာရပြီး တစ်ဦးသာကျန်သောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးကိုတွဲပြီး မဆုတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်နှင့် ရဲဘော်(၂)ဦး တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာချစ်တို့က လှမ်းပြီးတူပစ်ပေးပေမယ့်၊ တစ်ဖက်ကပစ်အားကို တန်သွားအောင်မလုပ်နိုင်..စစ်မဲ့ငြိမ်း ကားပေါ်မှဆက်ပြီးနေလို့မရတော့ပေ။ သစ္စာမျိုးကို ကားပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“မောင်စစ်ငြိမ်း..ဘာလို့ဆင်းလာရတာလဲကွာ”

“ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့အတူ ရင်ဆိုင်ချင်လို့ပါ..ကျွန်တော်သွားကူတဲ့မယ်”

“မောင်စစ်...”

ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်လှမ်းပြီး တားနေသည့်ကြားက.. ကျည်ဆံတွေကြားထဲပြေးထွက်သွားသည်။ တံတားပေါ်တွင်

အက်ရာတွေနှင့်ဝပ်နေရသော ရဲဘော်(၂)ဦးဆီရောက်တော့ တံတားတစ်ဖက်မှ တဖြည်းဖြည်းတက်လာနေကြလေပြီ...

“ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ရအောင်တွဲပြီးသွားနှင့်... ကျွန်တော်ကိုသေနတ်နဲ့ ဖုံးတစ်လုံးသာပေးခဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား...”

“ဖြစ်ပါတယ်..ကျွန်တော်တို့အနီးကပ်ကာပြီး ပစ်ထားပေးမယ်”

တစ်ဖက်မှတက်လာသော သူပုန်တောကြောင်များကို စစ်မဲ့ငြိမ်းတစ်ချက်ချင်းပစ်ခတ်ရင်း လက်ပစ်ဗုံးကို သုံးဖို့ကြံပြီးမှ...

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး တံတားပါပျက်သွားရင် ခက်မယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း သူဆီမှာကျန်ခဲ့သော သေနတ်မှ ကျည်ကုန်သည့်အထိ ကာပစ်ပေးနေသည်။ ကြာရှည်ပစ်နေ၍ မရသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး၊ အက်ရာရနေသော ရဲဘော်ကို သူတို့လက်ထဲအရောက်မခံနိုင်သဖြင့် ပခုံးပေါ်သို့တင်ပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေတော့သည်။ မရကမင်းက.. စစ်မဲ့ငြိမ်းကို ခေါ်သေးလို့လားပင်မသိ...ကျည်ဆံများမှာ ပွတ်ကာသီကာ လွဲချော်နေလေသည်။

“ဟူး...”

ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်တို့ နားရောက်မှ ရဲဘော်ကိုပခုံးပေါ်

မှချပြီး အမောပြေနေလိုက်လေ၏။

“ဗိုလ်ကြီး ဒီကောင်တွေ...အနီးကပ်ဝင်ပြီးလုံးမယ့် ပုံစံ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာချစ်...ကျုပ်တို့ကို အရှင်ဖမ်းချင်တဲ့ သဘောနဲ့တက်လာကြတဲ့ ပုံစံပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူပိုစွမ်းသလဲဆိုတာ တွေ့ကြတာ ပေါ့...ကိုယ့်ဘက်က စပြီးမတက်နဲ့ သူတို့ဘက်ကအသံပေးပြီး လာမှ လှုပ်ရှားမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မောင်စစ်ငြိမ်း ကားပေါ်မှာတက်နေပါကွာ”

“ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့အတူတူ တိုက်ပွဲဝင်မယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း စစ်တပ်သုံးစားမြှောင်ကို ပါးစပ်မှာကိုက်ပြီး

အသင့်စောင့်နေစဉ်မှာပင်...

“ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“တက်...အရှင်မိအောင်ဖမ်းဟေ့”

“ဟေး...ဟေး...ဟေး”

ညာသံပေးပြီး စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့နေရာဆီသို့ ပြေးလာသော ကြောင့်...

“ဆရာချစ်...တိုက်ပြီ”

“ကျား...ယိ...ဟေ့”

ကိုယ့်ဘက်က အသံပြန်ပြီးပြုကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်တော့သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံးတိုက် ပွဲက ပြင်းထန်ခဲ့သော်လည်း စနစ်တကျလေ့ကျင့်ထားသော သူများထက်..တစ်ဖက်မှ မိုက်ရှူးရဲတိုက်ခိုက်သူများက ပိုအထိနာခဲ့ လေသည်။ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲကြာလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ သူပုန်များ...မြေပြင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့် လဲကျနေလေ သည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

နောက်ထပ်တစ်ဖွဲ့က သေနတ်သံပေးပြီး တံတားဆီ သို့ပြေးတက်လာကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အင်အားက အဆမ တန်များပြားလာလေပြီ...

“ဂျိုင်း...ဂျိုင်း”

“ဟာ...ဟင်...ဟိုက်”

ပြေးတက်လာသော သူပုန်အဖွဲ့ကြီးရှေ့တွင် ပေါက်ကွဲ သံကြီးနှင့်အတူ သေနတ်သံတွေဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာ သောကြောင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့အားလုံးအံ့အားသင့်သွားစဉ် တိုက် ပွဲဖြစ်ပွားရာဒေသမှ တပ်မတော်စခန်းမှ စစ်ကူတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တ...သူပုန်တပ်ဖွဲ့များနောက်မှ ပစ်ခတ်ခြင်းကြောင့် အတုံး အရုံးသေဆုံးပြီး သိပ်မကြာလက်နက် ချတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ ဘာဖြစ်သေးလဲ...”

“ရဲဘော်(၃)ဦးတော့ ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ သိပ်ပြီးစီးရင်ရတဲ့အထိတော့ မရှိပါဘူး”

“ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ငါတို့က ခရီးဆက်ရမှာဆိုတော့...မင်းတို့ပဲ ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ ဒဏ်ရာရထားသောရဲဘော်များကို တင်ဆောင်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ကြသည်။

“ငါ့ညီ...မောင်စစ်မဲ့ငြိမ်းရဲသတ္တိနဲ့ ရဲရင့်မှုကိုခိုးကျူးပါတယ်ကွာ...”

ဗိုလ်ကြီး မင်းထိုက်စကားကို အပြုံးလေးနှင့်ပဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့သည်။

“ဆရာချစ်...”

“အမိန့်ရှိပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ခုရောက်မယ့်ရွာမှာ ကျေးလက်ဆေးခန်းရှိလား...”

“ရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး...ဆရာဝန်နဲ့သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးတော့ရှိတယ်ပါတယ်”

“ရဲဘော်တွေရဲ့ဒဏ်ရာကို ပြုရမယ်...”

အမှောင်ထုထဲတွင် ကားကြီးမောင်းလာရင်း မီးရောင်တလက်လက်နှင့် ရွာကလေးကိုလှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှေးကရွာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘယ် ဆိုးလို့တုန်းက...လျှပ်စစ်မီးတွေဘာတွေနဲ့ပါလား...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး...သူတို့ရွာကရေအားလျှပ်စစ်စက်ရုံနဲ့သိပ်ပြီးမဝေးတော့ လျှပ်စစ်မီးရထားကြတာပေါ့”

ရွာလေးထဲသို့ ကားကြီးမောင်းဝင်ခဲ့ရင်း နားရမည့်နေရာအတွက်...ဗိုလ်ကြီးမင်းထိုက်စီစဉ်ပြီး ကျေးလက်ဆေးခန်းရေသို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားရပ်သည်နှင့် ဆေးခန်းထဲမှ သူနာပြုဆရာမလေးနှင့် ဆေးခန်းမှဝန်ထမ်းများထွက်လာကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ ဘာများဖြစ်လို့လဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်(၃)ဦးလမ်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်း ဒဏ်ရာရခဲ့လို့ဝင်ပြီးပြတာပါ..ဒေါက်တာရောရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး...ရွာထဲကလူနာတစ်ယောက်ဆီ ခဏသွားနေပါတယ်၊ ခဏကြာရင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်...တို့ဆောင်း”

“ပြောပါ ဆရာမ”

“ဒေါက်တာကို အမြန်သွားခေါ်လိုက်ပါ၊ ဆေးခန်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ လူနာရောက်နေတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆေးခန်းဝန်ထမ်းလေး စက်ဘီးလေးဖြင့်ထွက်သွားပြီးနောက်...ဒဏ်ရာရရဲဘော်များကို ဆေးခန်းထဲသို့တွဲပြီးတင်ကြသည်။

“မောင်စစ်မဲ့ငြိမ်းရေး...ဒီကပြီးမှပဲ နားမယ့်နေရာကို သွားကြမယ်..ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေကြကွာ၊ ဟိုမှာ ညစာအတွက်ပါ ပြင်ခိုင်းထားပါတယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းနှင့် သစ္စာမျိုး ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး..ဆေးခန်းရှေ့ပြာလေးတွင် အတူတူထိုင်နေကြသည်။

“ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ စပြီးတွေ့ကတည်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အန္တရာယ်တွေက ခုထိတောင်မပြီးဆုံးနိုင်သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မျိုး..ရထားခရီးပြီးသွားလို့ ရင်ဆိုင်စရာ အန္တရာယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးမှတ်နေတာ...ခု ကားခရီးမှာလည်း ကြုံတာပဲ ရေစက်ကပါလာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“မန္တလေးက အဝေးကြီးကျန်သေးလား”

“နောက်တစ်ည တစ်နေ့လောက်ဆိုရောက်ပါပြီ”

ကားပေါ်တွင် ဆင်းသည့်သူများက သူတို့သွားရမည့် နေရာကိုရောက်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြရင်း..မန္တလေးထိလိုက်ပါမည် သူက သိပ်ပြီးမကျန်တော့ပေ...

“ဟိုမှာ..ဆရာဝန်လာနေပြီထင်တယ်”

ဆေးခန်းထဲသို့ စက်ဘီးလေး(၂)စီး ဝင်လာသည်။

စက်ဘီးပေါ်မှ ဆရာဝန်ဆိုသူဆင်းပြီး၊ ဆေးခန်းထဲသို့ လျှောက်လာစဉ်...

“တာ...မင်း...မင်း...စစ်...စစ်ငြိမ်း”

“စောနိုင်...”

ဒေါက်တာစောနိုင်နှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ပခုံးဖက်ပြီး အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...ဒီကိုရောက်နေတာက”

“ဟုတ်တယ်..စစ်မဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ခုလိုမြို့နဲ့ဝေးလံတဲ့ နေရာလေးမှာလာပြီး ဆေးကုပေးနေတာ..မင်း သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲကွာ..ကဲပါ...ငါတို့ကိစ္စပြီးမှ စကားပြော ဟိုမှာဒဏ်ရာရလာတဲ့ ရဲဘော်တွေအရင်သွားပြီး ကြည့်ပေးပါဦး”

“ငါသွားလိုက်ဦးမယ်..စစ်မဲ့”

ဒေါက်တာ စောနိုင် ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်နှင့်-

“အစ်ကို့ သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်...ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်အထိ အတူတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဒါဆို..အစ်ကို ဒေါက်တာကြီးပေါ့”

“ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အမည်လောက်ပဲခံလိုက်ရတာပါ...

တရားဝင်ဒေါက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ..သစ္စာ”

“အစ်ကိုအကြောင်းကို ပြောပြပါလားဟင်...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ခဏမျှစဉ်းစားပြီး...

“သစ္စာနားထောင်ချင်ရင် အစ်ကိုပြောပြပါ့မယ်”

“မောင်...စိတ်ညစ်နေလား”

ချစ်သူဖြစ်သည့် ဇင်ဇင်နွယ်က စစ်မဲ့ငြိမ်းလက်က လေးကိုကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည့် အမေးစကားကို ချက်ခြင်းမ ဖြေသေးဘဲ အင်းယားရေပြင်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

ဇင်ဇင်နွယ်နှင့် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့မှာ တစ်လမ်းတည်းနေကြ ပြီး...(၂)အိမ်ကျော်သာကွာသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူ တူကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ငယ်ပေါင်းများဘဝမှ စစ်မဲ့ငြိမ်း ဆေးတက္ကသိုလ်စပြီးတက်သည့်နှစ်တွင် ချစ်သူဖြစ်ကြခြင်းဖြစ် သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူထားကြသူများဖြစ်သည့် အပြင် နှစ်ဖက်အိမ်တွင်းရေးအားလုံးကို သိထားကြသူများ လည်းဖြစ်သည်။

“မောင့်မာမီဆုံးတာ (၃)နှစ်ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“မောင်ရယ်..သူလည်း သူ့ဘဝအတွက်ကောင်းမယ်

ထင်လို့ ရွေးချယ်တာပဲကွာ နားလည်ပေးလိုက်ပေါ့”

မာမီ ဆုံးပါးသွားပြီး (၃)နှစ်ပြည့်သည့်နှစ်မှာပဲ..ဒက်ဒီက သက်မာနင်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။ စစ်မုဲငြိမ်းတို့တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် စစ်မုဲငြိမ်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူက (၁၀)တန်းကျပြီး..နောက်ပိုင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းကို တက်သွားပြီးကတည်းက..အိမ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မရှိလှပေ။

ခုမြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေပေမယ့်..ဒက်ဒီတိစ္ဆာဇ်မှာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားမှုမရှိသူ...

“မောင်..ဒက်ဒီ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ကြီးခံစားရလို့ မဟုတ်ပါဘူး..သက်မာနင်းသမိုင်းကြောင်းကို ဒက်ဒီသိရက်နဲ့ ယူတာကို ဒေါသထွက်တာပါ..နွယ်လည်း သိသားပဲ၊ ဒေါ်သက်မာနင်းက ခပ်ပွေ့ပွေ့မိန်းမတစ်ဦး..ရုပ်ရည်ပြပြီး လုပ်စားနေတာ...ဒါကို ဘာလို့ ဒက်ဒီရွေးချယ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့တောင်မရဘူးနွယ်ရယ်”

“မောင်...ခု သူတို့က လက်ထပ်ပြီးလို့ အိမ်ပေါ်တောင်ရောက်နေပြီဆိုတော့ မောင်ခံစားနေလည်း ဘာမှပြောင်းလဲလို့မရတော့ဘူး..ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါမောင်ရယ်”

“ဟဲ့...”

စစ်မုဲငြိမ်းမှာ ဇင်ဇင်နွယ်ပြောသလိုပင်...ဘာမှ ပြောင်း

လဲလို့မရတော့တဲ့ပေါ်မှာ ဆက်ပြီးမခံစားတော့ပဲ..ဖျောက်ဖျက်နိုင်အောင်ကြိုးစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...မောင် ချစ်သူနဲ့ဆုံတဲ့အချိန်ကလေးမှာ ပျော်ရွှင်စွယ်ကောင်းတဲ့အရာလေးတွေနဲ့ပဲ ဖန်ဆင်းကြရအောင်နော်၊ မောင့်ကိုတိုင်ပင်ရဦးမယ်...”

“ဘာများလဲ...”

“နွယ်..မော်ဒယ်လျှောက်မလို့”

“ဟာကွာ...နွယ်ကလဲ”

“မောင်ရယ်..နွယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကလေးကို ခွင့်မပြုဘူးလား”

“မောင်ခွင့်မပြုတာ မဟုတ်ဘူး..နွယ်က ကျောင်းစာနဲ့လေ...”

ဇင်ဇင်နွယ်က ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပြီး၊ (၁၀)တန်းကိုတောင် စစ်မုဲငြိမ်းအရင်အောင်ပြီးမှ ဇင်ဇင်နွယ်အောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်မှတ်ကနည်းသဖြင့် ရိုးရိုးသမိုင်းဘာသာယူပြီး တက္ကသိုလ်တက်နေသူ..ဒုတိယနှစ်ကျ၍ ပြန်ပြီးတက်နေချိန်လည်းဖြစ်သောကြောင့် စစ်မုဲငြိမ်းတားမြစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“နွယ်ရမယ့်ဘွဲ့က..ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမဝင်ပါဘူး”

“နွယ်..ဒီလိုတော့ မသတ်မှတ်နဲ့လေ၊ ပညာတတ်တစ်
ယောက်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုဘွဲ့ပဲရရ..သူ့နေရာနဲ့သူပြန်
ပြီးအသုံးပြုတတ်ရင် တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...မောင်က ဒီပညာရေးပဲထည့်ပြီးပြောနေ
တာပဲ...မလုပ်နဲ့ဆိုလည်း မလုပ်တော့ဘူး”

ချစ်သူဆိုပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ထားသူမဟုတ်တာကြောင့်
စစ်မဲ့ငြိမ်းအတင်းအဓမ္မချုပ်ချယ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်လို...

“နွယ် သိပ်ပြီးဆန္ဒရှိနေရင်လည်း လုပ်ပါ၊ တစ်ခုတော့
မောင်ကြီးပြီးပြောထားမယ်နော်”

“ဘာများလဲ...မောင်”

“မောင်က...နွယ်တို့လုပ်ကိုင်တဲ့ မော်ဒယ်ပွဲတွေကို
လိုက်ခဲ့ရတာမျိုးတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“အင်းပါ..မောင် သဘောတူရင်ပြီးတာပဲ”

“ပြန်ကြရအောင်”

“ဟင်...မောင်ကလည်း အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“မနက်ဖြန်အတွက် ကျောင်းမှာလုပ်ရမယ့်စာတွေကို
လေ့လာရဦးမယ်နွယ်...”

“ကောင်းပါပြီ...ဒေါက်တာကြီးရယ်”

ဒေါ်သက်မာနင်းတစ်ယောက်..စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ အိမ်ပေါ်
တိုရောက်နေသည်မှာ တစ်လပင်ပြည့်ခဲ့ပေမယ့်..စစ်မဲ့ငြိမ်းနှင့်
ယနေ့တိုင် စကားတစ်ခွန်းမပြောခဲ့ပေ။ မျက်နှာချင်းလည်းမ
ဆိုင်..စစ်မဲ့ငြိမ်း အိပ်ရာထသည်နှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး
ကျောင်းသွားဖို့ပြင်သည်။ မနက်ပိုင်းကော်ဖီခိုင်းတွင်...
ဒေါ်သက်မာနင်းရှိနေရင် ကော်ဖီကိုပင် မသောက်ဘဲအပြင်
ရောက်မှ သောက်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ထက်သော်အောင်နှင့်
ကတော့ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သည်။ ခု ထက်သော်အောင်
သဘောကို ပြန်ပြီးတက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် အခန်းထဲမှာလုပ်စရာရှိ
သည့်ကျောင်းစာကိုလုပ်..မလုပ်ရင် အပြင်သူငယ်ချင်းများဆီ
တို သွားတတ်သည်။

.....
 ဇင်ဇင်နွယ်တစ်ယောက်..မော်ဒယ်သင်တန်းစပြီး
 တက်ကတည်းက လူချင်းမဆုံဖြစ်ခဲ့..အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိနေ
 ပေမယ့် တွေ့ရခဲသည်။ သတိရလို့ ဇင်ဇင်နွယ်အိမ်ဘက်ကို
 သွားလည်း ရှိုးပွဲတွေသွားကြည့်နေသည်နှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ...
 ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စောနိုင်နှင့်မြို့ထဲ
 တွင် ဝယ်စရာစာအုပ်တွေ ဝယ်ဖို့..အဝတ်အစားလဲပြီး အခန်း
 ထဲမှအထွက်...

“ဒေါ်ပို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို...ဟို”

အိမ်မှာ မာမီရှိစဉ်ကတည်းက မိသားစုလိုနေခဲ့သော
 ဒေါ်ပိုမှ...မာမီဇာတ်ပုံကြီးကို ဖြုတ်ချနေသောကြောင့် စိတ်ထဲ
 တွင် ခံပြင်းသွားပြီး မေးလိုက်ခြင်းပင်...

စစ်မဲ့ငြိမ်း၏ ဒေါသစကားကြောင့် ဒေါ်ပိုဘာပြောရမှန်း
 မသိ ဖြစ်သွားသည်။

“သက်မာနင်းက ဖြုတ်...ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘာဗျ...တောက်...ခုပြန်ပြီး ချိတ်ထားပါ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားတော့ ဧည့်ခန်း
 တွင် လက်သည်းနီဆိုးနေသော ဒေါ်သက်မာနင်းကို တွေ့လိုက်
 ရသဖြင့်...

“ခင်ဗျား...ဘာလို့ ကျုပ်မာမီဇာတ်ပုံကို ဖြုတ်ခိုင်းတာ

လဲ...”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့သူကို ဘာလို့ချိတ်ထားရ
 မှာလဲ...အပိုကြီးဖြစ်နေလို့ ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ခင်ဗျား...လာပြီး လူပါးမဝနဲ့ ဒီအိမ်မှာကျုပ်အမေရှိရှိ
 မရှိရှိ...ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မင်းစကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်လား”

“ကျုပ်စကားပြောတာ မရိုင်းဘူး...ခင်ဗျားလုပ်နေတာ
 က ရိုင်းစိုင်းတာ၊ ကျုပ်အမေဇာတ်ပုံကို ဖြုတ်ခိုင်းကတည်းက
 ခင်ဗျားသိပ်ကိုလွန်သွားပြီ”

“ဒီအိမ်မှာ ဦးကျော့မောင်ရဲ့ဇနီးက ငါပဲ..အရင်မင်းမာမီ
 တို့ဘာတို့ လာပြီးမပြောနဲ့...အရာမဝင်တော့ဘူး”

“အရာမဝင်တာက ခင်ဗျား...ဦးကျော့မောင်ဇနီးဖြစ်
 တိုင်း ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အရာရာပိုင်လို့ရမယ်မထင်နဲ့..ကျုပ်
 ဒက်ဒီပိုင်ဆိုင်တဲ့ပေါ်မှာ ခက်ဗျားပတ်သက်လို့ရမယ်၊ ကျုပ်မာမီ
 ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပေါ်မှာ ခင်ဗျားစိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ အပ်တိုတစ်ချောင်း
 တောင်မရဘူး”

“မင်း...ဒါတွေ မင်းဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ၊ မင်းအဖေ
 သာ ဆုံးဖြတ်ရမှာ...မင်း ချာတိတ်နေရာမှာပဲ ရှိတာပါ။ ဇာတ်ပုံ
 ကို ငါမထားနိုင်ဘူး..မင်းအဖေကိုလည်း ပြောပြီးပြီ..ဖြုတ်တဲ့
 ကဲ...မင်း ဘာဆက်ပြီးပြောမလဲ”

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ဖြုတ်ခိုင်းတယ်ဆိုခြင်းကြောင့်...
စိတ်ထဲမှာ ကြေကွဲမိသွားသည်။ ဒါပေမယ့် မာမိဇာတ်ပုံကို
စစ်မဲ့ငြိမ်း အဖြုတ်မခံနိုင်..

“ဒက်ဒီ ခွင့်ပြုလည်း...ကျုပ်ခွင့်မပြုဘူး၊ ခင်ဗျားထိရဲ
ရင် ထိကြည့်လိုက်”

“မင်းက စိန်ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်အမေနဲ့ပတ်သက်ရင် စိန်ခေါ်ရမှာ
ပဲ...ဒီအိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဦးကျော့မောင်တစ်ယောက်
တည်း ပိုင်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်တို့သားသမီးလည်း ပိုင်
ဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သိထား”

“နင်း...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“အမလေး ကိုကိုကြီးရေ..ဒီမှာ နင်းကို ကိုကြီးသားက
ပြောနေတာ ရစရာမရှိဘူး”

“မောင်စစ်...မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒါ..မင်း
အမေကွ”

“ဒက်ဒီ...ဒီအမေဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဘယ်တော့
မှ မသုံးပါနဲ့ ဒီမိန်းမဟာ...သားအမေဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်
ဘူး...”

“ဒီကောင်နဲ့ကွာ...ခု ဘာကစပြီးဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...နင်းက သူ့အမေဇာတ်ပုံကို ဖြုတ်တာ

ကို ရမယ်ရှာပြီး ရန်လာလုပ်နေတာ”

“မောင်စစ်..ဒါ ဒက်ဒီခွင့်ပြုလိုက်တာ..မင်းမာမိလည်း
မရှိတော့တာပဲကွာ၊ ဘာလို့ လွမ်းဆွတ်စရာဖြစ်အောင်လုပ်နေ
မှာလဲ...ဖြုတ်ပြီးသိမ်းထားလည်းရတာပဲ”

“ဒက်ဒီ ဗျာ...”

“ခင်အရင်းကြီးပေါ်မှာ မှားယွင်းသည့်စိတ်တွေမဖြစ်
အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“ဒက်ဒီခွင့်ပြုပေမယ့်...သား ခွင့်မပြုဘူး၊ မာမိဟာ..
ဒက်ဒီရဲရဲနီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခုချိန်မှာ ဒက်ဒီအနေနဲ့မပတ်သက်
တော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်လို့ရချင်ရမယ်..သားရဲမိခင်ဖြစ်ခဲ့တာ
ကိုတော့ သေတဲ့အထိပတ်သက်ရမှာပဲ...ကျုပ်အဖြုတ်မခံနိုင်
ဘူး...”

“မောင်စစ်..မင်းကွာ”

“ဒက်ဒီ...ထိုးချင်ထိုးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့်...ကျန်တဲ့
သူကတော့ လက်ဗျားနဲ့တောင်လာပြီးမထိနဲ့ သိပ်ပြီးမစဉ်းစား
ဘူး..သား နောက်ဆုံးစကားပြောမယ်၊ မာမိဇာတ်ပုံကို ဖြုတ်ချ
တာနဲ့ အိမ်ပါ မီးနဲ့ရှိပစ်မယ်”

“ဟင်...”

“အယ်”

“ခင်ဖြစ်သူ ဦးကျော့မောင်..စစ်မဲ့ငြိမ်းစိတ်ကို ကောင်း

၁၇၀

၁၅၀၀၀

ကောင်းသိသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မဟုတ်တာလည်းမ
လုပ်တတ်သလို...လိမ်ညာပြီးလည်းမပြောတတ်၊ သူမှန်တယ်
ထင်ရင် ဘာကိုမှမစိုက်တတ်သူ...သူလုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း
ဘယ်သူမှ တားလို့မရတဲ့သားတစ်ယောက်..ခု စစ်မဲ့ငြိမ်းပြော
တဲ့စကားကို ယုံသည်။

“နင်းရယ်...မဖြုတ်ပါနဲ့ကွာ”

သက်မာနင်းလည်း စစ်မဲ့ငြိမ်းကိုခပ်ရုံရုံဖြစ်သွားပြီး..

ဘာမှ စကားမဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားကြသည်။

“ဒေါ်ပို...”

“ဘာလဲ...လူလေး”

“နောက်တစ်ခါ မာမီနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ဘာခိုင်းခိုင်းမလုပ်

ပါနဲ့...”

“အေး...အေးပါကွယ်”

ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းပြီး ပြန်ရောက်လာသော ရန်နိုင်
အတွက်..ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများဖြစ်သော စောနိုင်၊ အံ့ကြီး
တို့နှင့် အပြင်တွင်ဧည့်ခံပွဲလုပ်သောကြောင့် မြရိပ်ညိုတွင် ဝိုင်း
ခွဲကြသည်။ အရက်ကို ဘယ်သူမှမသောက်တတ်ပေမယ့်..
အပျော့စားဘီယာလေးသာ သောက်ရင်းစားသောက်ကြသည်။

“မင်းက..ဒီမှာ အချိန်မရဘူးလား ရန်နိုင်”

“မရပါဘူးကွာ..သန်ဘက်ခါဆိုရင် တပ်ရင်းပြန်ပြီးရှေ့
တန်း ထွက်ရမယ်ထင်တယ်...မင်းတို့လည်း ကျောင်းပြီးတော့
မယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်..ငါနဲ့ စောနိုင်ကျောင်းပြီးလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်
တာတောင် အံ့ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က မိဘပိုက်ဆံဖြုန်းကောင်း
နေတုန်း...”

သန္တာမွန်စာပေ

“ဒါနဲ့...သတင်းဂျာနယ်လစ်လုပ်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...ဒီကောင်တွေက ဆရာဝန်လောင်းဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ...သတင်းဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်ရဲ့စွမ်းအားကိုသိတာမဟုတ်ဘူး”

“စွမ်းအားက ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲမသိဘူး...တစ်လတစ်လ သူ့လုပ်ခနဲ့မလောက်လို့ အိမ်ကပြန်ပြီးနှိုက်ဖူးနေရတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ငစော၊ ငါမှ ဒီပိုက်ဆံကို မဖြုန်းရင် ဘယ်သူက လာပြီးဖြုန်းမှာလဲ...မင်းတို့လို ချစ်တီးစရာပြီး ချမ်းသာတဲ့မိဘမဟုတ်ဘူး...ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ချမ်းသာလာတာကွ”

“ကဲ...တော်ကြပါကွာ၊ အံ့ကြီးနဲ့ စောနိုင်တွေ့ရင် ကိုက်တော့တာပဲ”

“ငါက ကိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး...ဒီငွေက ကိုက်ချင်တာ”

“ရန်နိုင်...ငစော၊ ငါ့ကို ဘာလို့ကိုက်ချင်တာလဲသိလား”

“ဟေအေး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူဟာမကြီး အော်ပီကျယ်မယ်နကြောင့်ကွ”

“အံ့ကြီး...င်း ပေါက်ကရမပြောနဲ့နော်”

“ပြောစမ်း...ဒီကိစ္စ ငါတို့တောင်မသိရသေးဘူး”

“သိရမယ်...စိတ်ချ မယ်နဲ့ကို မကြီးမငယ်နဲ့ ရည်းစားစာရေးပြီး...ငါ့ကိုပေးခိုင်းတယ်လေ”

“ဟုတ်လား...စောနိုင်”

“ခွေးမသား...သတင်းသမားပီပီ ဖွတော့မယ်”

“ဒါတင်မကဘူး ကံကဆိုးချင်တော့ ငါ့ကိုပေးခိုင်းတဲ့ စာက...သူ့အမေက သူ့အဖေရဲ့နောက်ဖယားကို စာရေးပြီးရ ရောမရှိအောင် ပြောထားတဲ့စာဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ...”

“အိ...”

“ထပ်ပြီး ကံဆိုးတာက...မယ်နနာမည် မင်းတို့သိသားပဲ ကေသီလှိုင်၊ သူ့အဖေနောက်ဖယားကလည်း ကေသီလှိုင်ပဲ”

“သေရောပေါ့ကွာ...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေစောနိုင်ရယ်...မင်းက ဘာလို့စာအိတ်မှားရတာလဲကွာ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ...ငါပေါ့ဆတာ၊ အိမ်မှာရှိတဲ့စာအိတ်ကိုမှ ငါကသုံးမိတာ ဖြစ်ချင်တော့...ငါသိသိကို ရေးတဲ့စာ

ကို စာအိတ်ထဲထည့်နေတုန်း ဖုန်းလာတာနဲ့ အံ့ဆွဲထဲမကြည့်ဘဲ ထည့်လိုက်တာ...အံ့ဆွဲထဲမှာ မာမီစာအိတ်က အရင်ရောက်ပြီး၊ ငါ့ဖုန်းဆက်နေတုန်းမှာ မာမီက...ဘယ်အချိန်လာယူသွား မှန်းမသိဘူး..ငါလည်း ဖုန်းစကားပြောပြီး အံ့ဆွဲထဲက စာအိတ်ကိုယူပြီး...ဒီခွေးမသားကို ပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို..အံ့ကြီးမှာ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့၊ မင်းမှားတာပဲ”

“မင်းတို့က ဒီကောင်အကြောင်းမသိဘူးလား..ဘယ်တုန်းက သူများစာကို ဖောက်ပြီးမဖတ်ဘဲနေဘူးလို့လဲ...ငါ့စာကိုလည်း ဖောက်ပြီးဖတ်တာပဲ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့သွားပေးတာ”

“ဟေ့ကောင် ငစော..မင်း တပ်အပ်ကြီးမစွပ်စွဲနဲ့ ငါ့ကယ်ကိုမဖတ်မိဘူး..မင်းပေးခိုင်းတာနဲ့ ငါလည်း မယ်နနဲ့လမ်းကြုံတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်းဝင်ပြီးပေးတာကွ”

“ငါမယုံဘူး..မင်းက သီ..ကို ကျောင်းမှာကတည်းက ကြိုက်နေတာ ငါမသိဘူးများမှတ်နေလား”

“အေး..အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ အသက်က ခပ်ငယ်ငယ်မို့ မျက်လုံးမကောင်းလို့ကြိုက်တာကွ..ခုချိန်မှာ မင်း ဝက်ပေါက်မကြီးကို ကြိုက်ဖို့မပြောနဲ့ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ဘူး”

“မင်းနော်..ငါ့ကို ပြောချင်ပြော၊ ငါ့ သီလေးကို မထိနဲ့”
“မထိပါဘူး..စကားပဲပြောတာ၊ သူ့ဝက်မက ထိချင်ရောကောင်းတာကိုး”

“မင်း...ကွာ”

သူငယ်ချင်းများပြန်ပြီး ဆုံချိန်မှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်လေးတော့ကောင်းလှသည်။

“ဒါနဲ့..စစ်..မင်းနွယ်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်..သူလည်း မော်ဒယ်လုပ်နေတာပဲ...ငါနဲ့ ဆုံတာတောင် တစ်လကျော်ပြီ”

“လက်ထပ်ဖို့ကရော...”

“မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးကွာ..ငါဆရာဝန်ဘဝနဲ့ တောနယ်တွေမှာဆေးကုချင်သေးတယ်”

“သူ့ဘက်က..တောင်းဆိုလာရင်ရော”

“သူ့ငါသနာပါတဲ့ အလုပ်ငါခွင့်ပြုထားတာပဲကွာ..ငါလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုလည်း သူလိုက်လျောရမှာပေါ့..ဒါမှ မဖြစ်နေလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့လိုပဲကျေးရွာတွေကို လိုက်ပြီးနေနိုင်ရင် လက်ထပ်မယ်”

“မင်း...မိထွေးနဲ့ရော ဆက်ဆံရေးကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူး...ငါ့မာမိဇာတ်ပုံကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူလည်း မကျေသလို ငါလည်းမကျေဘူး ဖြစ်နေတာ”

“စစ်ရာတစ်အိမ်တည်းနေတာပဲကွာ၊ ပြေလည်အောင် နေပေးပေါ့...”

“ဒက်ဒီ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ ငါမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး...ဒီအမျိုးသမီးရဲစိတ်ဇာတ်ပိုင်းကို မကြိုက်တာ အိမ်ပေါ်ရောက်တာမှ(၂)လ မပြည့်သေးဘူး... တစ်အိမ်လုံးကိုခြယ်လှယ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ၊ ဒီကတည်းက သူ့ပုံစံကမရိုးသားဟာ ထင်ရှားနေတယ်...မာမိက သူမတိုင်းပါးကတည်းက ဒက်ဒီပေါ်မှာ စိတ်မချလို့ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်စရာတွေကိုပြင် ဆင်ခဲ့တော့...ဒီမိန်းမကြီး အခက်ကြုံနေတယ် ဒက်ဒီနဲ့သက် ဆိုင်တာတွေတော့ သူပိုင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ကွာ... ကျန်တာတွေက တော့ တစ်ကျပ်တောင်မရဘူး...ငါလည်း ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်ရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ တွေ့ရမှာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရင်ထဲတွင်...ဒေါ်သက်မာနင်း၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောမျက်နှာကို မြင်တိုင်း ခေါ်သလွှဲ ကိစ္စရသည်

“အားလုံး ဒီနေ့ပွဲလေးကတော့ အဆုံးသတ်သွားပြီ”

နောက်တစ်ခါငါတို့အားလုံး ပြန်ဆုံတဲ့အခါ ခုလိုအနေအထား ချိုးမဟုတ်ကြဖို့တော့ လိုတယ်နော်...”

“ငါနဲ့ စစ်ကတော့ သေချာပေါက်ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ... ဒီကောင်ကတော့ လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံးနဲ့ စာစောင်ရောင်း နေရမှာ သေချာတယ်”

“ဆရာဝန် အစုတ်ပလုတ်...မယ်နုနဲ့ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ဒီထက်မကောင်းကြောင်းပေါ် ပြောဦးမယ်...ဟား..ဟား..ဟား”

မြရိပ်ညိုဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်လာပြီး စောနိုင်က... ရန်နိုင်ကားနှင့် ပြန်သွားသလို အုံကြီးက...စစ်မဲ့ငြိမ်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“စစ်...”

“ဘာလဲ...အုံကြီး”

“ငါ..မင်းကို အကြောင်း(၂)ခုပြောချင်တယ်၊ ဟိုကောင်တွေရှေ့မှာမို့မပြောတာ”

“ပြောစမ်း...”

“ပထမဆုံး..မင်း ‘နွယ်’ အကြောင်းကို ပြောချင်တယ်”

“နွယ်..ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်း..သူ့ကို မော်ဒယ်လောကကို သွားခွင့်ပြုလိုက်

တာ သိပ်မှားသွားပြီ စစ်”

“ဟင်...ဘာကြောင့်လဲ”

“ခု...နွယ်ဟာ ရှုပ်ပွေမှုထဲမှာ ပျော်မွေ့နေတယ်”

“မင်း ဆိုလိုတာကို ငါသိပ်ပြီး မရှင်းဘူး...”

“ညအပျော်တွေအောက်မှာ ရောက်နေတယ်...ညဘက်ရိုးပွဲတွေ တခြားကလပ်ပွဲတွေမှာ နွယ်ကိုတွေ့နေရတယ်”

“သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ကတော့ ဒါတွေဟာ သိပ်မဆန်းသလိုပါပဲကွာ”

“မင်းပြောသလို မဆန်းပါဘူး။ ဆန်းနေတာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲပြီး...ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟင်...”

စစ်မိုဠ်ဦးပေါ်မှာ နွယ်ပေးထားခဲ့သော ကတိနှင့်တခြား စီ ဖြစ်နေလေသည်။ မော်ဒယ်အလုပ်တွင် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အလုပ်သဘောဆက်ဆံရေးကလွဲပြီး မသက် သံပါဘူးဆိုတဲ့စကားဟာ...စစ်မိုဠ်ဦးပေါ်မှာ လိမ်ညာခဲ့တဲ့ စကားပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“မင်း...ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီးလွှတ်ထားရင် ဖင်ဖင်နွယ်

ဟာ...မင်းရဲ့ သိက္ခာကိုချိုးဖဲ့ဖို့ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်”

“အင်းလေ...ငါ သူနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ရတာပေါ့။ ဒါမှ...သူ့ဘက်က ဆက်ပြီးတိုးနေမယ်ဆိုရင်တော့ အပုပ်နဲ့ ထွက်နေတဲ့ ပန်းသီးကို ရေခဲစိမ်ပြီးငါမစားဘူး။ အံ့ကြီး ပြောပါဦး...နောက်အကြောင်းတစ်ခုက ဘာလဲ”

“မင်း မိထွေးတော်ကြီးသတင်းပဲ...သူရဲရည်ပွေနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ငါမပြောတော့ပါဘူး။ မင်းလည်း သိသင့်သလောက်သိပြီးပြီပဲ...သိပ်တော့မဆန်းဘူး။ ဆန်းနေတာက သူရဲလောင်းကစားမှုတစ်ခုပဲ...လောင်းကစားမှုဆိုတာတောင် သူကစားတာမဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့...ဂျမားဆိုတဲ့ ကောင်က ကစားပေးရင်း ငါနောက်ဆုံးသိသလောက်ကတော့ မင်းဒက်ဒီပိုင်တဲ့ကားကို ထိုးပေးရတဲ့အပြင် အကြွေးက...ရာချီပြီးတက်နေပြီ..ဒါကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲဆိုတာပဲ”

ဒက်ဒီကားကို အိမ်မှာမတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ဒက်ဒီဘက်စာရင်းထဲမှာ ကျန်ငွေက ဘာမှမရှိတော့ပေးဒက်ဒီပိုင်ဆိုင်သည့်ကိစ္စတွေကို စစ်မိုဠ်ဦးဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြီးမစွတ်ဖက်ဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဒက်ဒီရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်

ပြီးရော...မင်းသိပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှ မသိသေးဘူး၊ မာမီရှိတုန်းကတော့ လစဉ်စာရင်းရှင်းရင်..ငါဘေးမှာရှိတော့သိခဲ့တယ်၊ ခုနောက် ဝိုင်းတော့ ငါမသိတော့ဘူး”

“မင်း မသိတာဘယ်အချိန်ကလဲ စစ်...”

“ဟိုဟာမကြီးနဲ့ ယူပြီးကတည်းကဆိုရမှာပဲ..ဘာဖြစ် တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြကွာ”

“မင်းဒက်ဒီ..ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌရာထူးက ပြုတ်သွားတဲ့အ ပြင် ရှယ်ယာတွေလည်း ထုတ်သွားပြီ”

“ဘာ...”

အံ့ကြီးစကားကြောင့် စစ်မဲ့ငြိမ်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ် သွားခဲ့လေသည်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ဒက်ဒီအခက်အခဲများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး ထူထောင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီပင်ဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ ဘာ ကြောင့် ခုလို အခြေအနေကို ရောက်သွားခဲ့တာလဲ... ဒေါ်သက်မာနှင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ရမည်။ ထိုမိန်းမ ဒက်ဒီဂုဏ် သိက္ခာ၊ ဒက်ဒီဘဝကိုလမ်းပေါ်ရောက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့နေ လေပြီ...

“နောက်ဆုံးရတဲ့သတင်းကတော့ မင်းဒက်ဒီကို မင်းတို့

နေတဲ့အိမ်ကြီးကို ရောင်းခိုင်းပြီး၊ အကြွေးတွေဆပ်ဖို့ လုပ်နေပြီ”

“တောက်...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း..မာမီခေါင်းချခဲ့သော အိမ်ကြီးကိုဘယ်သူ လက်ထဲမှ စစ်မဲ့ငြိမ်းမထည့်နိုင်ပေ..ဒက်ဒီဘက်က တောင်း ဆိုလာရင်လည်း သူလက်ခံမှာမဟုတ်..ဒီကိစ္စကို ဒက်ဒီနှင့် သူ စကားပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ရှေ့နားပဲ..ငါဆင်းမယ်စစ်”

“အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ဦးလေကွာ”

“နောက်မှ လာတော့မယ် စစ်..ခု သတင်းကိစ္စလေး တစ်ခုနောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်၊ ဪ..စစ်”

“ဘာလဲ...အံ့ကြီး”

“ခုငါပြောတာတွေကို ဆန္ဒစောပြီးမရှင်းနဲ့နော်..ခေါင်း အေးအေးထားပြီးရှင်း”

“အေးပါကွာ...”

အံ့ကြီးကို ချထားပေးခဲ့ပြီး အိမ်ဘက်သို့မောင်းထွက် လာခဲ့တော့သည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း ချစ်သူကိစ္စရော..ဖခင်ကိစ္စပါ (၂) ခုလုံးကို မဖြစ်မနေရှင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဖောင်း...”

“ဟင်...”

လမ်းထဲသို့ ကားအဝင်..ကားဘီးပေါက်သွားခြင်းကြောင့် ကားနောက်ခန်းကို ကြည့်တော့ ဘီးအပိုမပါသောကြောင့် အိမ်ကနေပြန်ယူပြီးလဲမှ ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့်... လမ်းဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဝတွင် ခြံစောင့်ဖိုးကြူကို အသင့်တွေ့လိုက်ရပြီး..တံခါးဖွင့်ခိုင်းကာ ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးကြူ...အိမ်မှာဘယ်သူရောက်နေလဲ”

“ဒေါသက်မာနှင်းနဲ့ ငနဲတစ်ကောင်ပါလာတာပဲ...”

“ဖိုးကြူ...ငါကားလမ်းထိပ်မှာ ဘီးပေါက်လို့ရပ်ထားတယ်၊ သွားပြီးကြည့်ထားလိုက်..ငါဘီးယူပြီးလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ကားဂိုထောင်သို့ မသွားသေးဘဲ၊ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့စဉ်...

“နှင်း..အိမ်ကိစ္စကတော့ ငါလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ စစ်မဲ့ကလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ်က ဖခင်ပဲ..အန်ကယ်ပြီးရင်ရတာပဲ..သားဖြစ်တဲ့သူကို ပြောစရာတောင်မလိုဘူး”

“မင်း မသိဘဲနဲ့မပြောနဲ့ကွ..သူ့အမေ မဆုံးခင်က တည်းက..သူ့အမည်နဲ့အိမ်ကြီးပိုင်ဆိုင်မှုကို လွှဲပေးခဲ့တာ”

“ကိုကြီးရယ်...မရောင်းရင်တောင် ပေါင်ပါ၊ ခု... ဒီအကြွေးရှင်းပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

“တော်တော့နှင်း...မင်းကြောင့် ငါ့ပိုင်ဆိုင်တာတွေ လည်းကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“မကုန်သေးပါဘူး ကိုကြီးရယ်..ကိုကြီးဆီမှာ ဘိုးဘွားပိုင်ရတာမှာလည်းလည်းကွီး ရှိနေတာပဲ”

“ဘာ...ဒါ...ဒါ”

ထိုမြဲလည်ဆွဲကြီးသည် မာမီအတွက် ရည်စူးပြီး... ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ ဌာပနာထည့်ဖို့အတွက် သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်ကြီးမဖြစ်နိုင်ရင်...ဒီလည်ဆွဲလောက်ဆိုလည်း ရှင်းလို့ရပါတယ်...ပေးပါကိုကြီး”

“ဟာ..ပေးလို့မရဘူး...ပေးလို့မရဘူး၊ ဒါ..ဘုရားအတွက်လှူဒါန်းဖို့ လုပ်ထားတာ”

“မမသက်..ဒီနေ့မှ ငွေရှာလို့မရရင် မနက်ဖြန်ဆိုရင် (၂)ယောက်လုံးအချုပ်ထဲကို သွားရတော့မှာနော်”

“ကိုကျောမောင်..ရှင် ဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူးလား”
 “မရဘူးကွာ..ငါ့ဘက်က ပေးနိုင်တာအားလုံးမင်းလုပ်
 ချင်သလို လုပ်ခဲ့ပြီဦး”
 “ဂျမား...”
 “ချောက်”
 “ဟင်...”
 ဂျမားမှာ ဦးကျောမောင်အနားသို့ ကပ်လာပြီး ခလုတ်
 ဓားကိုဖွင့်ပြီး နံကြားကိုထောက်ထားလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျား အော်တာနဲ့ တစ်ခါတည်းအသက်ပါ ပါသွား
 မယ်ဆိုတာယုံ...”
 “သက်မာနင်း...မင်း ယုတ်မာလှချည်လား”
 “စကားတွေ သိပ်ပြီးပြောမနေနဲ့ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပြီး
 ဟိုကောင်မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေယူရမယ်...ရှေ့
 ကသွား”
 စစ်မဲ့ငြိမ်း လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်
 ပြီး နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ အပြေးကလေးသွားကာ..အိမ်ကြီး
 ထဲသို့ ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ဦးကျောမောင်ကို အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်
 ရှိ စစ်မဲ့ငြိမ်းအခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ စစ်မဲ့ငြိမ်း

အခန်းတံခါးနားသို့ကပ်ပြီး..အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ..
 ဒေါ်သက်မာနင်းက သူ့ခုတင်ပေါ်မှခေါင်းအုံးများကို လှန်လှော
 ပြီးသောရှာနေသည်ကို ဂျမားကြည့်နေစဉ်...
 “ဟေ့...”
 “ဟာ..ဖြောင်း...အင့်”
 စစ်မဲ့ငြိမ်း အမှတ်မထင်ခုန်ပြီး ကန်ချလိုက်သဖြင့်..
 ဂျမားအုတ်နံရံနှင့်ခေါင်းရိုက်မိပြီး ခွေကျသွားသည်။
 “မင်း...မင်း”
 “သား...”
 စစ်မဲ့ငြိမ်း ကြမ်းပြင်က ဓားမြှောင်ကိုကောက်ပြီး...
 “ခင်ဗျားဟာ..ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမယုတ်
 ခင်ဗျားကို လူပြည်မှာမထားဘူး”
 “သား..သား...မလုပ်နဲ့...အ”
 “ဟာ...ဒက်ဒီ”
 သက်မာနင်း...ဦးကျောမောင်ကို သူ့လက်ထဲမှဓား
 မြှောင်နှင့်ထိုးပြီး အောက်သို့ဆင်းပြေးဖို့လုပ်စဉ်..
 “ကဲကွာ...”
 “အမေ့...”

သက်မာနှင်းရင်ဝဆီသို့ စစ်မဲ့ငြိမ်း ဓားကစိုက်ဝင်သွားပြီး...ဒေါ်သက်မာနှင်းထံမှ ဘာစကားသံမှမကြားရတော့ဘဲ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်သွားလေတော့သည်။

စစ်မဲ့ငြိမ်း...သူပြောပြနေသော သူ့ဘဝအနောက်ဆုံး ဖြစ်စဉ်ကိုပြောပြီး၊ မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

“အစ်ကိုအဖေကရော ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဒက်ဒီကတော့...ဗိုက်ကိုထိုးမိတာဆိုတော့ ဒက်ရှာ လောက်ပဲရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အစ်ကိုက...ဒီအမှုနဲ့ပဲထောင်ကျ သွားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်...ထောင်(၅)နှစ်ကျခဲ့တယ်”

“အစ်ကို...”

“ဘာလဲ...သစ္စာ”

“ဟို...ဟို...ဇင်ဇင်နွယ်တစ်ယောက်ကရော၊ အစ်ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ်မရတော့ဘူးလား”

“ဇင်ဇင်နွယ်က အစ်ကိုထောင်ကျပြီးနောက်နှစ်မှာပဲ အစ်ကိုရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ယူလိုက်တယ်”

“ဟယ်...လုပ်ရက်လိုက်တာ”

“သစ္စာ...”

“ရှင်...”

“ဘာသိချင်သေးလဲ...မေးလေ”

“ဘာမှ မသိချင်တော့ပါဘူး..အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ဘဝ အကြောင်းကို ကြားရတာရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး..ပြီးတော့ အစ်ကိုရဲ့ညာတွေကိုလည်း အရမ်းနမ့်မြှာမိတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ သစ္စာရယ်..ကံကြီးဆွဲရာနောက်မှာ ဘဝတွေအားလုံး ကျေနပ်စွာလိုက်ပါကပြနေရတာပဲ”

တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦးနားလည်သော အကြည့်လေးတွေ နှင့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“စစ်...”

“ဪ...စောနိုင်...အားလုံးပြီးပြီလား”

“ပြီးသွားပါပြီ..ဆေးခန်းမှာပဲ နားပါစေတော့၊ မင်း ဘယ်နေ့ကပြန်ပြီး လွတ်လာတာလဲ”

“(၁၀)ရက်လောက်ရှိပြီ စောနိုင်”

“မင်း...ခု အိမ်ကိုပြန်မှာလား”

“ငါ..ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရတဲ့နေရာကို မပြန်ချင်ဘူး”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံပြင်းနေမလဲဆိုတာ...
 ငါသိပါတယ်ကွာ..မင်းအစ်ကိုက ဇင်ဇင်နွယ်ရဲ့မာယာကျော
 ကွင်းထဲမှာ မိသွားတာ..ခုတော့ သူလည်းသဘောပေါက်ပြီ။
 ကွာရှင်းဖို့ လုပ်နေပါပြီ..မင်းအိမ်ကိုမပြန်ချင်လည်း ငါနဲ့အတူ
 နေပါလားကွာ..မင်းပညာနဲ့ဆို ဒီဈာန်လေးတွေမှာ အရမ်းကို
 အသုံးဝင်မှာ..မင်းစိတ်တွေတည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းတော့မှပြန်
 ချင်ပြန်ပေါ့ကွာ...”

“စောနိုင်...ခုတော့ မင်းဆီမှာ ငါနေလို့မရသေးဘူး၊ ငါ့
 မှာကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ပြီးရင်တော့ မင်းဆီပဲလာခဲ့
 မယ်...ဟိုကောင် ရန်နိုင်နဲ့တောင် ဆုံခဲ့သေးတယ်”

“မင်း လွတ်လာတာ ဒီကောင်သိပြီးပြီပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါနဲ့ ဟိုလကတွေ့သေးတယ်..မင်းဘယ်ထောင်မှာ
 လဲဆိုပြီးမေးလို့ ပြောခဲ့သေးတယ်..သူ့အားတာနဲ့ မင်းဆီကို
 လာလယ်မယ်တဲ့ ဒါနဲ့သူက...”

“ငါ့အနီးလေ...”

“ဟာ...”

“ဟင်”

သဒ္ဓမ္မာနုစာပေ...အံ့အားသင့်သွားပေမယ့်...
 စစ်ခဲ့ပြီး၊ စကားနောက်မှာယုတ္တိကျကျပဲ နေပေးလိုက်သည်။

“စစ်..မင်း ငါ့ကိုနောက်နေတာလား၊ ထောင်ကလွတ်
 တာ (၁၀)ရက်လောက်နဲ့ မိန်းမရတယ်လို့”

“လွတ်လွတ်ချင်း ရတာပဲ...”

“ဟေ...”

“ဒီအကြောင်းတွေနောက်မှ မင်းဆီ..ဒို့(၂)ယောက်
 လာပြီးရှင်းပြမယ်...ခုတော့ သည်းခံပြီးနေဦး”

“အံ့ဖွယ်ကိစ္စတွေ လုပ်ပြန်ပြီစစ်ရာ..အင်းလေ မင်းငါ့ ဆီ
 ပြန်ပြီးလာမယ်ဆိုလို့ ငါအရမ်းကိုဝမ်းသာသွားပြီကွာ..ဒီကျေး
 ဇွာလေးတွေမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဟာ အရမ်းကိုလိုအပ်တယ်”

“ငါက ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာပဲကွာ...”

“မင်း..ဘွဲ့လက်မှတ်လေး မယူတာတစ်ခုပါပဲကွာ၊
 ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းကတောင်ပိုပြီးထူးချွန်တာပါ..
 ငါ...ဟိုနှစ်က မင်းဆီလာပြီး တောင်ဝင်စာတွေတုန်းက ထောင်
 ဆရာဝန်ကြီးက ငါ့ကိုပြောတယ်..ထောင်ဆေးရုံမှာ မင်းကို
 အားကိုးနေရတာတဲ့..ခွဲစိတ်မှုပိုင်းမှာသိပ်ပြီးတော်တဲ့ ကလေး
 တဲ့..မင်းလည်း ထောင်ဆေးရုံမှာ အတွေ့အကြုံတော် တော်ရ

ခဲမှာပဲနော်”

“ရဲခဲတာပေါ့ စောနိုင်ရာ...ကဲ...မနက်မှပြန်ပြီးဆုံမယ် ဒီမှာ အိပ်ချင်နေပြီ သွားမယ်”

ခရီးသည်များအတွက် သီးသန့်နားခိုမည့်နေရာသို့ ကားလေးဆက်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့ပြီး...နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် ကြီးရှေ့တွင်ရပ်ကာ...ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ အားလုံးတက်စဉ်...

“ဖြီ...”

“ဟယ်”

သစ္စာမျိုး၏ ကရင်လွယ်အိတ်က တိုင်မှသံနှင့်ဖြီသွား ပြီး ပြသွားစဉ်..အပြနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ လွယ်အိတ် အတွင်းသားထဲတွင်..ပိတ်စဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို...ဘာလဲမသိဘူး”

“ဟာ...မြေပုံလေးပါလား”

“အယ်..ဒါ..ဒါ...ဦးစကြာအောင်လိုချင်တဲ့ မြေပုံပဲ ဖြစ် ရမယ်”

“သေချာတယ် သစ္စာ...ပြန်ပြီးသိမ်းထားဦး၊ ဒီမြေပုံ ဟာ ဦးစကြာအောင်ကို လက်စားချေလို့ကောင်းမယ့် အခွင့်

အရေးပဲ”

သစ္စာမျိုး လွယ်အိတ်ထဲသို့ သေချာစွာပြန်ပြီးထည့် တာ...ထမင်းစားရန်ပြင်ထားသော နေရာသို့လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို..ဘာလို့ ကျွန်မကိုဖုန်းလို့ ပြောရတာလဲဟင်၊ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းကို နောက်ခဲတာလား”

“မနောက်ပါဘူး...အတည်ပြောတာ”

“ရှင်...”

“သစ္စာ..အစ်ကိုပေါ်မှာ စိတ်ခုသွားပြီလား”

“မခုရက်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်...ကျွန်မရင်ထဲက စကား ကို အမှန်ဆုံးပြောရရင် အစ်ကိုနဲ့ဘယ်လိုဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင် နေချင်သူပါ”

“သစ္စာရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်စေရမှာပေါ့ကွာ...”

သစ္စာမျိုး လက်ကလေးကို..စစ်မဲ့ငြိမ်း ဖြည်းညင်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မနွှဲလေးရောက်တာနဲ့ တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးပြီး ဘဝရဲ့သက်ထက်ဆုံးပေါင်းသင်းပါမယ် သစ္စာရယ်”

“အစ်ကိုကို ကျွန်မမေးမယ်နော်”

“မေးလေ...”

၁၂

ခန္တထဝင်

“ကျွန်မကို ဘာလို့လက်ထပ်တာလဲဟင်..ကျွန်မဘဝကို သနားပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး..သစ္စာကို ချစ်ခဲ့လို့ပါ။ တစ်ခုတော့ သစ္စာသိထားနော်..ဖင်ဖင်နွယ်နေရာကို အစားထိုးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးနလုံးသစ် ဘဝသစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တာ...”

“ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ်..အစ်ကိုအချစ်ကို ကျွန်မရခဲ့တာဟာ...ကမ္ဘာကြီးမှာ ကံအကောင်းဆုံးလက်ဆောင်တစ်ခုကို ရလိုက်သလိုပဲလို့ ခံယူထားတယ်...အစ်ကို”

“ပြောလေ...”

“ကျွန်မကို ချစ်မှာလားဟင်”

“နောက်ဘဝအတွက် ကြိုတင်ပြီးပြောထားလိုက်မယ် ဘဝအဆက်ဆက် ချစ်နေမှာ...”

“ကျွန်မ...ယုံမယ်နော်”

“သက်နဲ့ထပ်တူ ယုံပါ..သစ္စာရယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသောလူလေးပေါ်သို့ ထပ်ဆင့်ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း ၂

မန္တလေးသို့ စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

ဦးကျော်တင့်၊ ဦးလေးချက်၊ ဦးစိန်ဝင်းနှင့် ခရီးသည်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်သားထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...”

“အစ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဆီသွားမှာ...အမရပူရ ဘက်မှာနေတယ်”

စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ လက်ထဲတွင်ရှိသော ပိုက်ဆံက...ခရီးစရိတ်သာသာလောက်ပဲ ရှိတော့သဖြင့် လိုင်းကားနှင့်ပဲသွားရန် လျှောက်လာကြစဉ်...

“ဟိ...”

“ဟာ...အံ့ကြီး”

အဖြူရောင် ဆလွန်းကားလေး သူတို့နှစ်ယောက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘေးကိုထိုးရပ်ပြီး ကားမောင်းလာသူက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အံ့ကြီး...

“ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ကြည့်နေတာ...ဟုတ်ပါ ဟုတ်ပါမလားဆိုပြီး လိုက်လာရတာ စစ်...ကားပေါ်တက် မင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးမယ်...ဘယ်ကိုသွားမလဲပြော”

“ငါ...သော်လေးဆီ သွားမလို့”

“မင်းပြောတဲ့ သော်လေးဆိုတာ...ငါတို့နဲ့(၁၀)တန်း တုန်းကကောင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“သူဒီမှာ မရှိတော့ဘူး...ကလေးဘက်ကို တာဝန်နဲ့ ပြောင်းသွားပြီ၊ နေပါဦး...မင်းသူဆီကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“သူဆီမှာ ခဏနေပြီး...လုပ်စရာလေးတွေကို လုပ်မ လို့...”

“ဒါဆို သော်လေးဆီမသွားနဲ့ ငါနဲ့သာလိုက်ပြီးနေ... မင်းအိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူးဆိုတာကို ရန်နိုင်ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ သိပြီးပြီ...မင်းရဲ့စွန့်စားခန်းတွေပါ ပြောပြတယ်”

“မင်းက...မန္တလေးမှာ ဘာလုပ်နေတာ...?”

“ငါ...မန္တလေးက(+ x + - x)ဂျာနယ်မှာ ဘယ်ဒီတာ ချုပ်လေ”

“တယ်ပြီး ဟုတ်နေပါလား”

“ဟုတ်တာတော့ မပြောနဲ့ဟေ့...ငါ့အစွမ်းကြောင့် တော့မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိန်းမရဲ့အဖေက ဂျာနယ်တိုက်ထောင်ထား လို့ဟေ့...”

“ဟင်...မင်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”

“မင်းကို ဟိုကောင်ရန်နိုင်...မပြောပြဘူးလား”

“ငါနဲ့သူက...စကားအေးအေးဆေးဆေး မပြောလိုက် ရပါဘူးကွာ...မင်းမိန်းမနဲ့ဆို မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ငါ...ခု မင်းတို့ကိုနေခိုင်းမယ့်အိမ်က...ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ် ထားတဲ့ခြံလေးပါကွာ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ဖို့ ဝယ်ထားတာ...ငါ အိမ်မှာဆို မင်းတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ အခက်တွေ့ မှာပေါ့...ရန်နိုင်ပြောတဲ့ သစ္စာမျိုးဆိုတာသူလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟိုကောင်ဘာတွေ ပြောထားလဲ အံ့ကြီး...”

“မင်း...မိန်းမခိုးလာပြီတဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မင်းကိုပဲ အားကိုးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ...တရားရုံးမှာ အသိသက်သေလား မပူနဲ့... ငါတို့လင်မယားလိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းဘဝကို ဘဝသစ်နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်စစ်ရာ”

“ခု..မင်း အိမ်ကိုအရင်သွားမှာလား၊ ငါတို့နေရယ့် အိမ်ကိုသွားမှာလား”

“ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ဦးလေ..ငါ့မိန်းမနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်..ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း(၃)ယောက်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါ့မိန်းမက လူကိုမတွေ့ဘူးသေးတာ..ကျွန်တု(၂)ကောင်တော့ တွေ့ဘူးပြီးသွားပြီ စစ်..မင်းနာမည်နဲ့မင်းအကြောင်းတွေကို ငါ့မိန်းမကို ပြောပြထားလို့ သူလည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

အံ့ကြီး မောင်းလာသောကားလေးမှာ ခြံဝန်းလေးထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး...

“ကဲ..ဆင်းကြ”

စစ်မဲ့ငြိမ်းနှင့် သစ္စာမျိုးနောက်မှဆင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ထွေး...ထွေး”

“ဟင်..ကိုကိုပြန်လာတာ စောလှချည်လား..ဪ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါလာတာကိုး ထိုင်ကြပါရှင်..ထွေးတစ်ခုခုသွားပြီးလုပ်လိုက်ဦးမယ်...”

ဧည့်ခန်းတွင် စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ဝင်ထိုင်ရင်း အိမ်ခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှေးဟောင်းလက်ရာပစ္စည်းမျိုးစုံကို တွေ့

လိုက်ရသည်။

“ငါ့ယောက်ျားမကြီးက ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနက ပင်စင်ယူခဲ့တာလေ..သမိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးကွ၊ ခုလည်း ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်တစ်ခုရဲ့ မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုရလို့ နောက်တစ်ပိုင်းအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတယ်...”

မြေပုံဆိုသောစကားကြောင့် သစ္စာမျိုး..စစ်မဲ့ငြိမ်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

အံ့ကြီး၏ ဇနီးရောက်လာပြီး ကော်ဖီခွက်လေးတွေ ချပေးရင်း...

“ထွေး..သူက ကိုကိုပြောနေတဲ့ စစ်မဲ့ငြိမ်းလေ”

“ဪ..ကိုကိုကတော့ ကိုစစ်မဲ့ငြိမ်းနာမည်ကို ခဏခဏပြောလို့ သိနေပြီးပါပြီ၊ လူကိုတော့ ခုမှတွေ့ဘူးတာ ကိုကိုလိုပဲထွေးကိုလည်း ငယ်ပေါင်းလိုသဘောထားပြီးခင်ပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ..သူက ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးသစ္စာမျိုးတဲ့”

အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်ပြီး စကားပြောနေစဉ်...ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာပြီး..လူကြီး(၂)ယောက်နှင့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက် ဝင်လာသောကြောင့် သစ္စာမျိုးအံ့အားသင့်သွားသည်။ ဝင်လာသူများမှာ ဦးစကြာအောင်နှင့် ဘသက်နိုင်တော်သေးသည် သစ္စာမျိုးတို့ဘက်ကို သေချာစွာမကြည့်ဘဲ

တစ်ဖက်အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။

“အိ..ထွေးရဲ့အဖေ ဦးမျိုးထွေး...ဘေးက ဧည့်သည်
တွေနေမှာပေါ့..ခုနကငါပြောတဲ့ မြေပုံပါလာတဲ့သူတွေ”

“အစ်ကို...သွားကြမလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ..သူတို့က ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်မှာ
ပေါ့..ထွေး ကိုယ် ပြန်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...နောက်နေ့မှပဲ ထွေးလာခဲ့မယ်၊ လိုအပ်
တာပြောနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ထွေး...”

အံ့ကြီးနှင့်အတူ ကားလေးမောင်းပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တော့
သည်။

“သစ္စာမျက်နှာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလိုပဲ..ဘာဖြစ်
လို့လဲ...”

“အစ်ကို..စောစောက ကိုအံ့ကြီးယောက္ခမနဲ့အတူဝင်
လာတာ ဦးစကြာအောင်နဲ့ ဘသက်နိုင်”

“ဟင်...”

စစ်မဲ့ငြိမ်းခေါင်းထဲတွင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုတွေး
နေစဉ်...

“စစ်..ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“အံ့ကြီး အိမ်ရောက်ရင် မင်းနဲ့စကားတွေအများကြီး
ပြောစရာရှိတယ်..မင်း သွားစရာရှိသေးလား”

“မရှိဘူး..မင်းကို ပို့ပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြီးအနားယူဖို့ပဲ
ရှိတယ်”

“အိဆိုရင် စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ရတာပေါ့”
အံ့ကြီး..သူဝယ်ထားသော ခြံလေးထဲသို့ကားမောင်း

ဝင်လာခဲ့ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ..နေလို့အဆင်ပြေနိုင်ရဲ့လား စစ်”

“ငါ့ဘဝမှာ အဆင်မပြေစရာ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ”

ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ထား
ပြီး..အနောက်ဘက်တွင် သီးနှံပင်လေးတွေစိုက်ဖို့ကောင်း
သော မြေကွက်လပ်တွေပင်ရှိနေသည်။

“အိမ်ကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါလာပြီးရှင်းထားတော့..
အမှိုက်မရှိဘူး...ဟာ ခုမှသတိရတယ်”

“ဘာလဲကွ...”

“မင်းတို့အတွက် အိပ်ရာခင်းနဲ့ခြင်ထောင် ခေါင်းအုံး
တွေ ယူဖို့မေ့လာခဲ့တယ်..ပြီးမှ ငါလာပြီးပို့မယ်ဟေ့”

“ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်တွေက နောက်ဖေးစီးဖို့
ချောင်ထဲမှာ အစုံရှိတယ်..ငါတို့လင်မယားက တစ်လတစ်ခါ

လောက် ဒီမှာလာပြီး ချက်ပြုတ်စားကြတာဆိုတော့ အိုးခွက်တွေပါ ထားထားတာ”

အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး အိမ်ရှေ့စားပွဲနံဘေးရှိ နံလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင်း..ငါ့ကို ပြောချင်တာ ဘာလဲစစ်”

“အရင်ဆုံးစပြီး ပြောရရင် ဟောဒီက သစ္စာမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရင်ဆုံးပြောပြမယ်..ဒါမှ မင်းသဘောပေါက်မှာ”

စစ်မဲ့ငြိမ်း..သစ္စာမျိုးဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝ...သူနဲ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“တကယ်..ရက်စက်တဲ့သူတွေပဲ”

“အေး...အဲဒီလူတွေက ခုနက မင်းယောက္ခမကြီးနဲ့အတူပါလာတဲ့သူတွေပဲ”

“ဘာ..ဒါဆိုသေချာပြီး သူတို့ဆီမှာ မြေပုံတစ်ခြမ်း၊ မင်းတို့ဆီမှာက မြေပုံတစ်ခြမ်းဒီတော့..မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ”

“သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေကို ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခံစေချင်တယ်”

“ရတယ်..အရေးကြီးတာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေရရှိပဲ၊ ငါတို့ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲပဲ စဉ်းစား...”

“မင်းက သတင်းသမားဆိုတော့ အကြံကောင်းဉာဏ်

ကောင်းလေးရှိမှာပေါ့၊ ခု..သူတို့ဒီကို ရောက်နေတုန်းပွဲသိမ်းချင်တယ်”

“သတင်းသမားဆိုပြီး သိပ်ပြီးအထင်မကြီးနဲ့ သတင်းလောကမှာ ငါအညံ့ဆုံးပဲ..အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်တာ ယောက္ခမကြီးကောင်းမှုကြောင့် စစ်..မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကောင်ပါကွာ..မင်းကြံစမ်းပါ”

“ငါ ပထမဆုံးလုပ်ချင်တာက..မင်း ယောက္ခမကြီးနဲ့တွေ့ပြီး အမွှင်လင်းဆုံးစကားတွေပြောချင်တယ်..ဒါကို မင်းစီစဉ်ပေး”

“ဒီအတွက်မပူနဲ့..မင်းတို့ ဆီကို၊ ငါခေါ်လာခဲ့မယ်...”

“ပြီးတော့မှ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားကြတာပေါ့..သူတို့က ဘယ်မှတည်းတာလဲ...”

“မန္တလေးဟိုတယ်မှာကွာ..ပထမတစ်ခေါက်တုန်းက သူတို့ဇနီးနဲ့ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် တစ်ပြိုင်တည်းပေါ့ကွာ”

“ကဲ..ငါပြန်ပြီး မင်းတို့အတွက်ယူစရာတွေ သွားပြီးယူရင်း..ဟိုလူတွေပြန်သွားပြီဆိုရင် ငါယောက္ခမကိုပါ တစ်ခါတည်းခေါ်လာမယ်”

“ကောင်းတယ် အံ့ကြီး...အံ့ကြီး”

“ဘာလဲ...ကို”

“ငါ မင်းယောက္ခမကြီးရဲ့ သိက္ခာကိုစော်ကားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အတွက် စိတ်ချရပါ့မလား...”

“ငါ့ယောက္ခမက ဥပဒေစာအုပ်ကြီးသမား..ဟိုလူတွေ အကြောင်းသာသိရင် လက်ခံပြီးတောင်စကားပြောမှာမဟုတ်ဘူး..ဒီအပိုင်းတော့ စိတ်ချ၊ ငါတကဝန်ယူတယ်”

အဲ့ကြီး..ကားလေးကို ပြန်မောင်းပြီးထွက်သွားတော့မှ..သစ္စာမျိုးတစ်ယောက် စစ်မဲ့ငြိမ်းရင်ခွင့်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးဝင်လိုက်ပြီး..မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝိုင်းလို့...

“သစ္စာ..ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ကျွန်မ..သူတို့လက်ထဲ ပြန်ပြီးရောက်သွားမှာကို တွေးပြီး ကြောက်နေတယ်အစ်ကိုရယ်”

“သစ္စာရယ်..အစ်ကို အသက်ရှင်နေသရွေ့ သူတို့လက်ထဲကို ဘယ်တော့မှမကျစေရဘူး၊ သူတို့လည်း သစ္စာကို ပြန်ပြီးခေါ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ပါဘူး...ပွဲက သိမ်းတော့မှာ သူတို့ သစ္စာမိသားစုပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးပြန်ပြီး ခံစေရမယ်..ဘာမှမကြောက်နဲ့ သစ္စာ”

“အစ်ကို...”

“သစ္စာ”

“ကျွန်မ သူတို့မျက်နှာကိုမြင်ရင် မဟူရာစံအိမ်ကြီးမှာ နေခဲ့ရတဲ့ကြောက်စရာပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်တယ်..ဒါတွေတို တွေးတိုင်းအရမ်းကိုနာကျင်နေခဲ့တယ်”

“သစ္စာရဲ့နာကျင်မှုတွေကို ဆေးကြောဖို့အချိန်ကို ရောက်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်တော့...”

“ကျွန်မဘဝဟာ တကယ်တော့ မျက်ရည်မြစ်ထဲမှာ စီးမြောခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်..အစ်ကိုနဲ့ သာမဆုံခဲ့ရင် ဘယ်ထိစီးမြောနေမလဲ မသိဘူးနော်..ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျွန်မတွေးမိတယ်”

“ဘာများလဲ..သစ္စာ”

“ကျွန်မ စီးမြောနေတဲ့မျက်ရည်မြစ်ငယ်ထဲမှာသာ အစ်ကိုနဲ့အတူသွားနေခဲ့ရရင်..မျက်ရည်မြစ်ငယ်မခမ်းသရွှံ့ စီးမြောနေမှာပါ”

“သစ္စာလိုပါပဲကွယ်...”

ချစ်သူ၏ ပခုံးလေးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားလိုက်တော့သည်။

အခန်း < ၁၀ >

“အန်ကယ်က ဦးစကြာအောင်နဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်ခုကို တူးဖော်ရင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်...ဦးစကြာအောင်က တူးဖော်ရေး အလုပ်သမားတွေကိုကွပ်ကဲရတဲ့ အလုပ်သမား ခေါင်းပေါ်ကွာ...”

အံ့ကြီး၏ယောက်ျား ဦးမျိုးထွေးနှင့် စစ်မဲငြိမ်းတို့ မြေပုံကိစ္စနှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက်...မြေပုံနဲ့ပတ်သက်သောသမိုင်းကြောင်းလေးကို ပြောနေခြင်းပင်။

“အန်ကယ်တို့ဌာနက(၃)ဦးကိုလည်း သူပဲနေရေးထိုင်ရေးကိုတာဝန်ယူပေးထားတာ...ဒါပေမယ့်ဦးစကြာအောင် အလုပ်သမားတွေပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့သတင်းတွေတော့ ကြားနေရပေမယ့်...အခြေအနေကြောင့် မပြောသာခဲ့ဘူး...ဒီလိုနေရင်း အန်ကယ်မိတ်ဆွေကိုမြဲတူဆုံတဲ့ သူက အမဲပစ်ငါ့သ

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

လှိုက်ချည်ဖြစ်ငယ်မခမ်းသရွေ့

၂၀၅

နာပါတာနဲ့ တင်...မုဆိုးတစ်ဦးကို ငှားပြီးတော့တောပစ်ထွက်ဖို့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်...အဲဒီမုဆိုးဟာ သမီးဖခင်ကိုမိမိပေါ်ကွာ...တောထဲဝင်မယ့်နေ့မှာ ဦးစကြာအောင်လည်း လိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ အန်ကယ်တို့(၄)ယောက်နဲ့ အလုပ်သမားတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး တောပစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်...တောထဲရောက်ပြီး နေ့ကုန်တဲ့အထိ ဘာသားကောင်မှမရတာနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီးပြန်တော့လမ်းမှာ...ဒရယ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ပြီး ဝိုင်းပြီးပစ်တော့ ဒရယ်တစ်ကောင်ရောနှံတောထဲစွတ်ပြီးပြေးဝင်သွားတာနဲ့ အန်ကယ်တို့လည်း နောက်ကလိုက်ကြရင်း...တောနက်ထဲကိုရောက်သွားကြတယ်...သားကောင်ကို ရလိုစောနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ တောနက်သွားတာကို သတိမပြုမိလိုက်ကြဘူး...ဒရယ်က စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုနားမှာ လဲကျပြီးသေသွားခဲ့တယ်”

ဒရယ်သေကိုရပြီးနောက် အံ့သြစရာတစ်ခုကို စပြီး ဩလိုက်ရတယ်...တောကြီးတစ်ခုလုံးအမှောင်ကျသွားပြီး သံသကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ဘူး။ တောအကြောင်းကို သိထားတဲ့တိုက်မဲကတော့...

“ဒါ...တောလှန့်တာပဲ...ကျုပ်တို့နေရာကောင်းတစ်ခုတို့ အမြန်ရှာမှဖြစ်မယ်၊ မကြာခင် တောကောင်ကြီးတွေဆင်းလာမှာ...”

ကိုစံဖဲစကားကြောင့်..အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြ

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

သည်။ ပါလာကြတဲ့ဓာတ်မီးတွေနဲ့ နေမယ့်နေရာကိုရှာတော့ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒေသအခေါ် ရှေးဟောင်းသပြေပင်ကြီးဆိုရမယ်..လူအယောက်(၂၀)ဆယ်လောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းလို့ရတယ်..ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့ဗဟိုမှာ လူတစ်ယောက်သာသာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိတယ်..ကိုစံဖဲ စွန့်စွန့်စားစားအရင် ဝင်ပြီး သစ်ပင်ကြီးထဲမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတာနဲ့..အားလုံးလိုက်ပြီးဝင်ကြရတာ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အထဲကိုရောက်တော့... အထဲမှာ လူတွေလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း လှိုက်ဂူကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေတယ်။

“အံ့သြစရာကြီးနော်...”

“ဟုတ်တယ်..ဦးစကြာအောင် ကျုပ်တွေ့ဘူးတဲ့ သစ်ပင်အခေါင်းတွေထဲမှာ ဒီသစ်ပင်မျိုးကို ဒါပထမဦးဆုံးတွေ့ဘူးတာပဲ”

ကိုစံဖဲကတော့ ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ..မြေကြီးထဲဆင်းလို့ရတဲ့ အပေါက်ကြီးတစ်ခုမျိုး”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ကိုစံဖဲပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်နေသလား..လူတွေပဲလုပ်ခဲ့သလားကို ဝေခွဲမ

တတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဆင်းကြည့်မလား...”

“ဟာကွာ...အလုပ်ပိုတွေ ကြည့်မနေပါနဲ့”

ဦးစကြာအောင်က စိတ်မဝင်စားသလို ပြောလိုက်ပြီး။

မြန်ပြီးထွက်သွားသည်။ ထိုသို့ကိစ္စမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသော.. ဦးမျိုးထွေးကတော့ ထိုအပေါက်ကြီးထဲကို ဆင်းကြည့်လိုသော ဆန္ဒရှိနေလေသည်။

“ကိုစံဖဲ...”

“ဘာများလဲ..ဦးမျိုးထွေး”

“ခင်ဗျား.. ကျွန်ုပ်အဖော်လိုက်ပြီးလုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဦးမျိုးထွေး..အောက်ကိုဆင်းချင်တယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုစံဖဲ”

“ဆင်းချင်ဆင်းလေ..ဘာဆိုတာသိရတာပေါ့၊ ကျုပ်ရှေ့ကဆင်းမယ်..ခင်ဗျားနောက်က လိုက်ပြီးဆင်း”

“အင်း...”

ကိုစံဖဲ ဓာတ်မီးနဲ့အောက်ကိုကြည့်ပြီး ဆင်းသွားသည်။ အပေါ်မှာတော့ ဦးစကြာအောင်နဲ့ ကိုမြထူးတို့ ကျန်ခဲ့သည်။ အလုပ်သမားကံမြင့်လည်း ဦးမျိုးထွေးတို့နဲ့အတူ ဆင်းပြီးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အောက်ကိုရောက်တော့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်လှေကားသဖွယ်တွေ့လိုက်

ရပြန်သည်။

ဓာတ်မီးရောင်နှင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ...”

ရွှေရောင်တွေတဖြုပ်ဖြုပ်လက်နေသော ရှေးဟောင်း ဘုရားဆင်းတုတော်များ ရတနာများစွာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးစံဖဲ...နံရံမှာမီးခွက်လိုလုပ်ထားတယ်...မီးထွန်း ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်...ရမလားမရဘူးလားတော့ မသိဘူး”

“ထွန်းကြည့်ပေါ့ကွာ...”

ဦးစံဖဲက ကျောက်နံရံမီးခွက်ကြီးတွင် မီးထွန်းကြည့် တော့ အံ့ဖွယ်လင်းလက်သွားသည့်အပြင် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး... လင်းလက်သွားသည်။ ရှေးလူများ၏ ယန္တရားအတတ်ပညာ များနှင့်စီရင်ခဲ့သောအတတ်ပညာတွေပင်ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးထွေး ဘုရားရုပ်တုအောက်ကို သေချာကြည့်ပြီး...

“ဒါ...နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီးရှိခဲ့တဲ့ လက်ရာတွေပဲ”

“ဦးမျိုးထွေး...ဟိုမှာ အရိုးစုကြီး”

“ဟင်...”

လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော အရိုးစုကြီးက တရားကျင့် ကြံရင်း ဘဝကူးသွားသော သူတော်စင်တစ်ပါး... အရိုးစုကြီး ပင်ဖြစ်သည်။ အရိုးစုကြီး၏ရှေ့တွင် ပါဠိဘာသာဖြင့်ရေးထား သော သမ္မာဓိစာတစ်စောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ယူပြီး ဖတ်

လိုက်မိသည်။

“အို...သူတော်ကောင်းတို့ ဤနေရာကိုရောက်ရှိခဲ့ကြ သောသူတို့သည်...ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေနှင့် ရတနာများကို စိတ်နှင့်တောင် မပြစ်မှားလေနှင့်...ဤပစ္စည်းတို့သည် နောက် ပွင့်တော်မူမည့် မြတ်စွာဘုရားထံရည်စူးပြီး စေတီတည်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ တွေ့ရှိခဲ့သူ၏ နှလုံးသည်ပွတ်တွင် သန့်စင်သော ဆန္ဒဖြင့် စေတီတည်မည်ဆိုလျှင် ယူဆောင်နိုင်ပြီး...ဌာပနာ ထည့်နိုင်ပါစေ...အကယ်၍မကောင်းသောစိတ်နှင့် ယူဆောင်ပါ တ အကုသိုလ်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံရလိမ့်မည်”

“ဦးပုညသုဏီ”

ဦးမျိုးထွေး ကျမ်းစာလေးကို ပြန်ပြီးချကာ...

“ငါတို့အတွက် အထူးကုသိုလ်ပြုဖို့ဖြစ်လာတာပဲ... ခုတော့ စွမ်းနိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူး...နောက်တစ်ကြိမ်လာပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့...ကိုစံဖဲပြန်ကြရအောင် မြေပုံကြမ်းဆွဲပြီး ခုတ်ထားရမယ်”

ကိုစံဖဲ သူမှာပါလာသော...ပိတ်ဖြူတစ်ခုကိုပေးလိုက် သဖြင့် ဦးမျိုးထွေး မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြန်ပြီးတက်ကြမယ်...ကဲမြင့်”

“ဗျာ...အန်ကယ်”

“မင်းဆရာ စကြာအောင်တို့မသိစေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးမျိုးထွေးတို့ အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပြီး...အောက်တွင် ဘာမှမတွေ့ခဲ့သောပုံစံမျိုးနှင့်နေပြီး...သစ်ပင်ကြီးထဲတွင်အိပ် စက်ရင်း...ဦးမျိုးထွေး အိပ်မက်ထဲတွင် နီညိုရောင်သယ်နီကို ဝတ်ထားသော ရဟန်းတစ်ပါးက...မင်းတို့ထဲမှာ သစ္စာမရှိ ဖောက်ပြန်တဲ့သူပါနေတယ်...ယူလာတဲ့ဗုဒ္ဓပစ္စည်းကို ပြန်ပြီး ထားဖို့...သတိလာပြီးပေးခဲ့တယ်၊ ဦးမျိုးထွေး အိပ်ရာကနိုးတော့ အတူတူသွားခဲ့တဲ့ ကိုစံဖဲနဲ့ ကံမြင့်တို့ကိုမေးတော့...ဘယ်သူမှ မယူခဲ့ဘူးပြောသဖြင့် ဆက်မမေးတော့ဘဲ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

သုတေသနလုပ်တဲ့စခန်းကိုရောက်ဖို့ ကူးရတဲ့တံတား ဆီကိုရောက်တော့...ရုတ်တရက်တံတားကြီးယိမ်းထိုးပြီး တောကြီးထဲ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကိုကြားရပြီး...မှိုးများသံကြီး မကြီး ရွာချလေသည်။

“ဦးမျိုးထွေး သတိထား”

“ကိုစံဖဲ...ကျုပ်ဆီက ဒီမြေပုံကိုယူထား”

ဦးမျိုးထွေး မြေပုံကို လှမ်းပြီးပေးလိုက်တာကို ဦးစံဖဲ လှမ်းပြီးယူစဉ်...

“ဝန်း...”

“ဟာ”

တံတားကြီး ကျိုးကျသွားပြီး...အားလုံးရေထဲသို့ ပြုတ်

ကျသွားခဲ့ကြတော့သည်။ မြေပုံတစ်ပိုင်းက ကိုစံဖဲလက်ထဲပါ သွားပြီး ဦးမျိုးထွေးလက်ထဲက တစ်ပိုင်းကတော့ ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားမှန်း မသိခဲ့ပေ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကံမြင့် တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူများကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ကြ သည်။ နီးစပ်ရာဆေးရုံမှာ ဦးမျိုးထွေး တစ်ပတ်လောက်တက်ခဲ့ ရသည်။ ကိုစံဖဲကတော့ ဆေးရုံမှာတစ်ရက်လောက်ပဲနေပြီး... သူ့ရွာလေးကို ပြန်သွားခဲ့သည်။

“အန်ကယ်လည်း ဆေးရုံကဆင်းပြီး...ကိုစံဖဲနောက် ကို မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် မန္တလေးကိုပဲပြန်ခဲ့ ရတယ်”

“အန်ကယ်တို့ထဲမှာ ပစ္စည်းယူခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ...”

“ဘယ်သူရှိမလဲ သေသွားတဲ့ကံမြင့်ပေါ့၊ သူ့အလောင်း ကို ရှာတွေ့တော့ သူလွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲမှာ...စိန်ကြုတ်လေး ကိုတွေ့ခဲ့ကြတယ်”

“ဦးစကြာအောင်က ရတနာမြေပုံကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရသွားတာလဲ...”

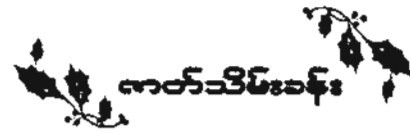
“အန်ကယ်တို့ တံတားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးရေထဲ မှာ...မေ့နေပြီး ကူးခတ်နေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်... ဦးစကြာအောင်လက်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့တာပဲကွာ၊ ဒီနောက် ကိုစံဖဲဆီမှာ မြေပုံတစ်ပိုင်းရှိတာကို သတင်းရပြီး...ခုလို သမီး

လေးသစ္စာမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ..ခုအန်ကယ့်ဆီကို ရတနာမြေပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွားပြီးရှာဖို့ လာတိုင်ပင်တာ...”

“တစ်ပိုင်းတည်းနဲ့ ဘယ်လိုသွားမလဲ အန်ကယ်...”

“နောက်တစ်ပိုင်းအတွက် အန်ကယ်ကိုဆက်ပြီးဆွဲပေးဖို့ လာပြီးဆွေးနွေးတာပါ..အန်ကယ်က မမှတ်မိတော့ဘူးလို့တော့ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့တော့ဆက်ပြီး ရှာမယ့်ပုံတော့ရှိတယ်..ခု သမီးလေး သစ္စာမျိုးပြောတဲ့ပုံအရဆိုရင်တော့ ဦးစကြာအောင်တို့ဟာ ဥပဒေကိုကျူးလွန်ထားတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေပဲ..သူတို့ကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ အပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားကြတာပေါ့..ငါတူက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း သူစီစဉ်ထားသော အခြေအနေကို ပြောပြပြီးသည်နှင့် ဦးစကြာအောင်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲသို့ ပို့ပေးနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

ကတ်သိမ်းခန်း

အံ့ကြီးမှတစ်ဆင့်..ဦးစကြာအောင်နှင့် ဘသက်နိုင်ကို သတင်းတစ်ခုပေးလိုက်သည်။ ထိုသတင်းက သစ္စာမျိုးကို လူတစ်ယောက်ခေါ်လာတာ တွေ့သည်ဆိုသည့်သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းသည် ဦးစကြာအောင်တို့အတွက် အဖိုးတန်သောသတင်းပင်ဖြစ်သောကြောင့်...

“ဘသက်နိုင်...”

“အန်ကယ်...ပြောပါ”

“မင်း မန္တလေးမှာ..လူမိုက်ဌာနလို့ရမလား”

“ငွေပေးရင်...မရတာမရှိပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ထောင်က ပြန်ပြီးလွတ်လာတဲ့ ကျင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်က..မန္တလေးဒုစရိုက်လောကမှာ ဆရာတစ်ဆူပဲ...”

သစ္စာမျိုးတပေ

“ငါ..လူမိုက်(၅)ယောက် လိုချင်တယ်၊ လက်ရည်
ကောင်းပြီးပိရီတုလူပဲ လိုချင်တယ်”

“အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်..အန်ကယ်
ကို တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်”

“မင်း..ဘာပြောချင်တာလဲ”

“သစ္စာမျိုးနဲ့ အန်ကယ်နဲ့ပတ်သက်တာကို အံ့ကြီးက
ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“သိတာပေါ့ကွ...ငါနဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာအရက်
သောက်ရင်း၊ ငါ့ဘက်က ပြောပြလိုက်တာ..ငါတို့ဆီက ပစ္စည်း
မိုးပြီးထွက်ပြေးသွားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး..မန္တလေးမှာတွေ့ရင်
သတင်းပေးဖို့တောင် ဓာတ်ပုံပါပေးလိုက်တာ...သူက သတင်း
သမားဆိုတော့ သိနိုင်တယ်..ဒါကြောင့် ခုသတင်းရရချင်း ငါ
ဆီကို သတင်းပို့တာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး..တစ်ခါတည်းသွား
မှာလား”

“မင်းဆီက တစ်ခါတည်းအဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် အံ့ကြီး
ဆီကို တစ်ခါတည်းဖုန်းဆက်ပြီး...နေတဲ့နေရာကိုမေးရုံပဲ”

“မေးသာ မေးလိုက်..ကျွန်တော်ကောင်တွေက ဘာ
အလုပ်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး...အသင့်ခေါ်သွားရုံပဲ”

“ကောင်းပြီ...”

အံ့ကြီးပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်းဖုန်းဆက်ပြီး
မေးလိုက်သည်နှင့် အံ့ကြီးနေရာကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘသက်နိုင်..နေရာရပြီသွားကြစို့”

နှစ်ယောက်သား အတုအကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာပြီး
လူဆိုးကျင်မောင်ရှိသည့်နေရာတွင် တွေ့ဆုံပြီး..လုပ်ငန်းကိစ္စ
ကို စကားပြောကာ..စိတ်ချယုံကြည်ရသော ကားတစ်စီးဖြင့်
ဆက်ပြီးလာခဲ့ကြတော့သည်။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ဦးစကြာအောင်အပါအဝင် လူ(၆)
ယောက်လိုက်ပါလျက်...

“ပြောတဲ့လိပ်စာအတိုင်းဆိုရင် ရှေ့ကအိမ်ပဲ..ဒီနေရာ
က ရပ်ကွက်နဲ့ဝေးတော့ လှုပ်ရှားရတာကောင်းတယ်”

လူဆိုးကျင်မောင်မှ ဦးစကြာအောင်ကို ပြောပြီး..သူ
ကောင်တွေကို လက်မြန်ဖို့ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဆရာရယ်...”

ကားကို ခြံဝန်းထဲမောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး..အိမ်ရှေ့တွင်
ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟင်..အန်...အန်ကယ် အောင်...”

“ကောင်မ..ဂြိုဟ်မ..နှင့်ကြောင့် ငါ့ဘယ်လောက်ဒုက္ခ
ရောက်သလဲ...သူပဲ သွားဆွဲခေါ်ခဲ့ကြ”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုခေါ်ချင်တိုင်း ခေါ်လိုရမလားဗျ...”

“ဪ...မင်းကိုး၊ ငါ့ကောင်တွေကို ထောင်ထဲပို့ခဲ့တဲ့ ကောင်...”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ...”

“အေး...ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုရဲပြည်ပို့ရမယ်”

“သေချာရဲ့လား...ဘယ်သူရောက်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးလေ”

“ဦးစကြာအောင် ခင်ဗျားကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှု... ပြန်ပေးဆွဲမှုတွေအတွက် ပြန်ခံမိပြင်ထားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့ကို ဘယ်လိုသက်သေခံဖမ်းမှာလဲ...ဟုတ်တယ် ငါလူသတ်ခဲ့တယ်...ဒီဟာမကို နှစ်ရှည်ဖမ်းပြီး၊ သူ့အမေကိုလည်း မြေပုံကိစ္စမေးမရလို့ ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ.. ဘယ်သူက သက်သေပြနိုင်မှာလဲ...သိထားတဲ့ မင်းတို့လည်း ခုသေမင်းပြည်ကို သွားရတော့မယ်...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဘယ်လိုနိုင်ကြာတယ်”

“ချောက်...ချောက်...ချောက်”

ကျင်မောင်တို့အုပ်စုက ဓားမြှောင်ထုတ်လိုက်ပြီး... စစ်မဲ့ငြိမ်းတို့ကို ရှင်းရန် ပြင်လိုက်ချိန်တွင်...

“သိပ်ပြီး နောက်ကျသွားပြီ ဦးစကြာအောင်...ခင်ဗျား နောက်မှာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟား...”

“ဟယ်”

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများက အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ နေလေပြီ...

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်တို့အားလုံးကြားတယ်၊ ဦးစကြာအောင်...ခင်ဗျား ငြင်းလို့မရပါဘူး”

“တောက်...ဒါ...ဒါ...”

အံ့ကြီးထွက်လာပြီးနောက်...

“ကျုပ်သတင်းပေးတာ မလွဲပါဘူးနော် ဦးစကြာအောင်”

“ကဲ...ဆရာလှမြင့် အားလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားတော့...ခင်ဗျားက လူသတ်မှုတင်မကဘူး၊ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး သယ်ဆောင်မှုနဲ့ပါ အမှုရင်ဆိုင်ရမှာပါ... ခင်ဗျားနီးတွေကိုလည်း...ဟိုတယ်မှာ ခုလောက်ဆို ဖမ်းမိလောက်ပါပြီ”

“ဘာ...”

ဦးစကြာအောင် တစ်ယောက်ဘာမှ မတတ်သာတော့ဘဲ...ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

သက်ဆိုင်ရာမှ အားလုံးကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် “စစ်...”

“ဘာလဲ အံ့ကြီး”

“မင်းဒက်ဒီနဲ့ မင်းအစ်ကို...ငါ့ဆီကိုရောက်နေတယ်”

၂၁၈

စေ့ထဝင်

“ဟင်...”

“ဒင်ဒင်နွယ်နဲ့ မင်းအစ်ကို အပြီးကွာရှင်းလိုက်ပြီ မင်း
ဒက်ဒီလည်း..သူ့ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးရဟန်းဘောင်ကို
တက်တော့မှာတဲ့..မင်းသွားပြီးတွေ့လိုက်ပါ”

“ဟူး...”

စစ်မဲ့ငြိမ်း ရင်ထဲက...အပူသက်ပြင်းငွေ့တွေကို မှုတ်
ထုတ်လိုက်ပြီး..ချစ်ဖုန်း သစ္စာမျိုးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရင်း...

“သစ္စာ...”

“အစ်ကို...”

“အစ်ကိုတို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် မျက်ရည်ဖြစ်လေး
ခမ်းခြောက်သွားပြီနော်...”

“မခမ်းခြောက်လို့ ဆက်ပြီးစီးနေလည်း..ကျွန်မက
အစ်ကိုနဲ့အတူတူ လိုက်ပါနေမှာပါ...အစ်ကိုရယ်”

စေ့ထဝင်

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

သစ္စာမွန်စာပေ

